

PETROZSÉNYI NAGY PÁL

A 3. ANTIKRISZTUS

(KULTIKUS SCI-FI REGÉNY)

Kecskemét, 2017

ISBN: 978-963-12-9418-7

5 Mrd 1

Ma hajnalban landoltunk az É-2 bolygón. Még aludtam, amikor Egyeske gyöngéden megrázott.

– Talpra, barátom, lakott bolygóhoz érkeztünk.

– Na ne viccelj! – fordultam a másik oldalamra, aztán eszembe jutott, hogy Egyeske sohasem szokott viccelni.

Erre kinyitottam a bal, majd jobb szemem is, de be is csuktam rögtön. Vakító, furcsa fény áradt a kabinba.

– Hol vagyunk?

– Az É-2 bolygón, Krisztián barátom.

– Melyik galaxisban?

– A Tejútrendszerben.

– Mondj róla néhány jellemző adatot! De csak röviden, röviden.

– Tömege: 5 977 000 000 000 000 000 t. Halmazállapota részben szilárd, részben magmás, metamorf és üledékes kőzetekből épül fel. A kéreg vastagsága átlagosan 30–40, a köpeny 3300 km. Anyagukat vasban és magnéziumban gazdag szilikátok alkotják – sorolta monotonon Egyeske, ahogy a robotok szoktak beszélni.

– Oké, elég, elég! – pislogtam még mindig bódultan. – Inkább azt fújd el, tartalmaz-e levegőt, továbbá van rajta víz és emberi fogyasztásra alkalmas táplálék!

Az igazat megvallva sohasem érdekelt a csillagászat, fizika, vegytan stb., és persze nem is értettem hozzájuk. Ehhez ott voltak a robotok, mint például Egyeske, akit éppen effélékre programoztak.

– Pozitív.

– Tessék? – szökött ki az álom egyből a szememből.

Nem csoda, hiszen pontosan ilyen bolygóról álmotunk immár... Mióta is? 5 milliárd esztendeje, anélkül, hogy egyszer is a Földhöz hasonló bolygóra bukkanjunk. Pedig azóta hej de sok helyen megfordult a Terra 144, illetve annak több millió éves változata. Sikertelenül. A Tejúton túl, valamelyik más galaxisban talán még lehetett volna esélyünk. Sajna ahhoz még nem fejlődött kellő mértékben a technikánk, és, hát igen, az a bizonyos féregjárat is délibábnak bizonyult. Féregjárat, csillagkapu nincs, vagy ha mégis létezne, a mi teknőnk már biztosan nem csúszik át semmiféle lyukacsán – adtuk fel a reményt, miszerint valaha is kibújhattunk a bolygó zsidó szerepből. Különösen én, amikor egy rejtélyes kór következtében raké-

tánk teljes legénysége a másvilágra katapultált. Így maradtam egyedül, ami persze nem a legkellemesebb állapot, de hát az ember lassan ezt is megszokja. Főként, ha rendelkezésünkre áll néhány mindentudó robot is, akik ugyan nem pótolják, de elviselhetőbbé teszik a homo sapiens hiányát. Most azonban úgy tűnik, istenem, bár így lenne, hogy odisszeánk végére érkeztünk.

– Nem tévedsz?

– Negatív. Persze megkérdezhetsz másokat is, például a fedélzeti komputert.

– Átlagos hőmérséklet?

– Egységesen 25 C°.

– Az egész bolygó felszínén?

– Pozitív.

– Hát ez meg hogy lehet?

– Nem tudom.

– Te sem? Ez új. És emberek? Élnek-e itt is hozzám hasonló fazonok?

– Pozitív.

Most már nemcsak felébredtem, ki is ugortam az ágyamból.

– Akkor bingó – ősmagyar stílusban. Ugorjunk egy dzsipbe pár társaddal, és derítsük fel a terepet!

A szót tett követte, és nemsokára dobogó szívvel döcögtünk árkon-bokron keresztül. Micsoda pusztaság! Egy-két fán, bokron kívül egyetlen élőlényt, települést sem észleltünk. És ez a csend! Szavamra, szinte a szívem dobogását is hallottam.

– Biztos, hogy lakott bolygó ez az É-2?

– Kettes – fordult Egyeske a 2-es számot viselő robothoz –, lakott bolygó az É-2?

– Pozitív.

– 125-ös, fogs-e még életjeleket a bolygóról?

– Pozitív.

– Pozitív, negatív. Nem mondanátok már egyszer *igent* vagy *nemet* is? Most már csak arra lennék kíváncsi, hol ennek a bolygónak a napja, csillaga, mert én bizony semmilyen napot nem látok – hordoztam körül tekintetemet az égbolton.

– Nyilván, hiszen az É-2 saját fénnel rendelkező égitest.

– Bolygó és saját fény? – csóváltam meg hitetlenül a fejemet. – Én ugyan nem sokat értek a csillagászhathoz, de annyit minden gyerek tud, hogy a bolygónak nincs saját fényük, barátom. És ha így van, márpedig így van, mitől van itt ekkora világosság?

– Türelem, Krisztián, türelem. Nemsokára erre is fény derül. Látod azokat a magas tornyokat? – mutatott az 1-es számú robot a távolba. – Ott a mi válaszunk. Még néhány perc, és személyesen is megismerheted É-2 lakóit.

– Meg. Már amennyiben nem lőnek le azonnal, még mielőtt megmagyarázhatnánk, kik vagyunk, és milyen célból látogatunk erre a bolygóra – dünnyögtem.

Hiába, én már ilyen vagyok: gyanakvó és meglehetősen szkeptikus. És rendszerint igazam is van, esküszöm. Nem prognosztizáltam, hogy az emberek még sokáig, nagyon sokáig nem hagyhatják el a Tejutat? Így történt? Eddig így, hiszen még a 2,5 millió fényévre gomolygó Androméda-galaxisba sem tudtunk repülni. De ugyanígy nem hiszek Egyeskének sem, aki szerint nem is kell más galaxisba repülni, mert amit keresünk, éppen itt van előttünk. Ismétlem: nem sokat értek a csillagászhathoz, de azt már az elemiben beleverték a fejembe, hogy a mi galaxisunkban rajtunk kívül nem élnek emberek.

Hopp, megérkeztünk! Terepjárónk előtt buja rét virágzott, úgy 300 méterre mögötte impozáns épületek sorakoztak. 2-es fékezett, és tétován tekintett 1-re. Az bólintott, és intett, hogy mehet tovább nyugodtan.

– Mi az, mi történt?

– Semmi különös, csak a detektorom érzékelt valamit. De már semmi gond, eltűntek a veszjelek – nyomta be 2-es újból a tengelykapcsolót.

Elég rosszul döntött, mert alig haladtunk pár métert, láthatatlan akadályba ütköztünk. A többire nem emlékszem, ugyanis elájultam. Hogy meddig voltam eszméletlen, nem tudom: egy percre, óráig? Kezem, arcom csupa vér, ettől eltekintve úgy tűnik, semmi komolyabb bajom nem esett.

– Jól vagy? – hajolt fölém Egyeske.

– Nagyjából. De mi a francnak ütköztünk?

– Valamiféle védőpajzsba, Krisztián.

– Ti jól vagytok?

– Jól, kivéve a terepjárót, mert az bizony lerobbant.

– Hát javítsátok meg! – kászolódtam ki a fülkéből, és gépiesen sandítottam az eddig néptelen rét felé.

De már nem voltunk egyedül. Óriástermetű, nőkből és férfiakkól álló tömeg meredt ránk mozdulatlanul, mint a kőszobrok.

– É-2 lakói! Hahó, itt vagyunk! Nem húznátok szét a függönyt egy picurkát? Békével jöttünk, és szeretnénk menedéket kérni tőletek.

– Hagyd, nem hallják! Ezen a pajzson semmi sem hatol keresztül. Meg aztán, ha hallanák, sem értenék.

– Akkor most mit tegyünk? Forduljunk vissza, vagy várjuk meg, míg másként döntenek?

– Én az utóbbit tanácsolnám – jegyezte meg 2-es megfontoltan. – Ahogy elnézem, ezek közt a lények közt nincs egy vezér sem, akik nélkül valószínűleg senki sem mer, vagy akar dönteni. Egyszerűen várunk még. Előbb-utóbb ők is felbukkannak, és... Nocsak, már fel is bukkantak – mutatott egy feléjük robogó kocsira.

– Gyertek csak, gyertek! Isten hozott, testvérek! – kezdtem el ekkor kézzel-lábbal hadonászni, hátha ily módon sikerül kommunikálni a tesókkal.

A tömeg megelevenedett, később újabb kocsik csatlakoztak hozzájuk, amúgy semmi értelmes nem történt. Csak jöttek-mentek, énekeltek, táncoltak. Egyesek, bíz isten, még integettek is mifelénk. Mintha örülnének nekünk, vagy mi a szösz. Én is nektek, pajtikák, de akkor mi a fenének hagytok ácsorogni idekinn?

Eltelt pár óra. Már rég be kellett volna sötétednie, de valahogy sehogy sem akart ránk borulni az éjszaka.

– Megjavítottuk a terepjárót, Krisztián.

– Jól van, Egyeske. Egyelőre itt maradunk, beülünk a kocsiba, és itt töltjük az éjszakát, már ha egyáltalán létezik erre felé efféle.

Már az ágyban feküdtem, amikor eszembe jutott, hogy nem ártana a számítógépes hajónaplón kívül olyan külön blogot vezetni, mely emberi megfigyeléseket, impressziókat is tartalmaz, mert a kettő együtt az igazi: tárgyyszerűség és egyéni látásmód egyszerre. Vagy ilyen nincs, a kettő együtt nem fér meg egymással? Emellett minek, kinek üzenjek, amikor rajtam kívül aligha él már ember az univerzumban? Mindenesetre tény, hogy mióta a Nap haldokolni kezdett az égbolton, és az emberek űrhajókra szállva igyekeztek új otthont keresni, sosem hallottam felőlük, és, ami még rosszabb, mi sem találtunk emberi településre alkalmas bolygóra. Egy ilyen űrhajón jöttem én is a világra, és azóta is ebbe a teknőbe zárva csellengek. Eleinte néhány ezer társammal, haláluk után pedig mindössze 100 robottal. Hogy mennyi időm van még hátra, nem tudom: 100, 50 év? De még ha milliónyi évig élnék is, ez a világegyetem úgyis halálra van ítélve, ti. folyamatosan tágul, hűl, ízzé-porrá töredezik, és valamennyi galaxis egyre gyorsuló tempóban szakad ki a térből és időből – vágtam sarokba a laptopom, amibe éppen tollba akartam mondani, mi történt a mai nap folyamán. Később mégis meggondoltam magamat. Meghalok-e vagy sem, azért egyáltalán nem mindegy, szomorúan vagy békében, fitten vagy testileg-lelkileg sérülten masírozok a boldog vadászmezőkre. Afféle unaloműzőnek pedig ez a diárium is megteszi. De másként alakult volna az életünk, ha őseim kiborgokat is hoznak a hajókra. Egy kiborg más, lényegesen emberibb, mint ezek a robotok, ezért több

mint valószínű, hogy az emberek sem hiányoznának ennyire. Sajnos nem hoztak. Állítólag azért, nehogy bizarr, tudathasadás-szerű reakciót váltsanak ki belőlünk. Hát... előfordulhat, bár szerintem bekövetkezhet ez akkor is, ha megfelelő társ híján magammal társalgok. Tekintettel arra, miszerint sokszor az a zihér, ami nem zihér, akár az is megeshet, hogy ma még ki-, de holnap újból befelé fordul a kozmoszunk, és egyszer mégiscsak elolvassa ezt a naplót valaki – kotortam elő digitális adathordozóm. Nos, nézzük! 5 milliárd 1. Első napom az E-2-n.

5 Mrd 2

Amint másnap reggel felébredtem, azonnal kinéztem az ablakon. Változatlan világosság fogadott. Csak a rét, a nyüzsgő sokaság és a mögötte magasodó város tűnt el nyomtalanul.

– Egyeske! – hívtam magamhoz a robotot. – Nem megmondtam, hogy egyelőre nem térünk vissza a hajóhoz?

– De hát nem tértünk.

– Akkor hova tűnt a város, okostojás?

– Nem tűnt el. Kérlek, higgy nekünk: még mindig a helyén van, csak éppen mi nem látjuk – villantak meg Egyeske mindent érzékelő szemei.

– Igazán? – siettem ki a kabinból, és a feltételezett pajzs felé röpítettem egy kavicsot.

A kő nagyot koppant, akadályba ütközött.

– Világos: ahogy mondani szokás, látni sem akarnak bennünket. Megmagyarázná valaki, mi a fenétől tartanak? – fordultam a többi robothoz. – Semmi válasz? Ebben az esetben... Pillanat, hadd elemezzem egy kicsit a szitunkat! Talán... Mit szólnátok hozzá, ha tovább nyomoznánk? Itt felsültünk, de valahol csak beengednek bennünket.

– Nyomozzunk – hagyta helyben Egyeske. – Csak ne a terepjárónkkal. Rövid távon még megjárja, de már egy egész bolygóhoz kevés ez a miniatűr űrjármű.

– Na ja, én is így gondoltam.

Visszazötyögtünk hát az űrhajóhoz.

– Milyen szép ez a tenger – gyönyörködtem a hajótól nem messze hullámzó óceánban. – Pontosan olyan, mint amilyennek a Földről szóló oktatófilmek ábrázolják. Tulajdonképp itt a parton is letelepedhetnénk, ha nem vágyódnék annyira emberhez hasonló társakra. Bocs, remélem, nem bántottalak meg, barátom.

– Nem – válaszolta egykedvűen Egyeske –, mi, robotok, tisztában vagyunk vele, milyen szerepet töltünk be az emberek közt.

– Helyes. Akkor induljunk! Folytassuk a bolygó felderítését.

5 Mrd 3

Tíz nap sikertelen próbálkozás után beláttuk, hogy olyan szekér után szaladunk, mely sehogy sem akar minket felvenni, ezért átmenetileg visszakullogtunk a tengerpartra.

– A jelek szerint a bolygó teljes területét áthatolhatatlan zár őrzi – állapította meg Egyeske. – Nyilván veszélyes, több irányból fenyegetett zónába tévedtünk. Persze nem csoda, veszélyes hely ám ez az univerzum. Meteoritok, aszteroidák, üstökösök milliárdjai röpködnek szerteszét a kozmoszban. Ha közülük egy is eltalál, volt bolygó, nincs bolygó.

– Nem szólva az egyéb égitestek lakóiról, akik világuralmi tervekkel zörgetnek be egy-egy bolygó *ajtaján* – tette hozzá 2-es röviden. – Bizonyára ez ellen védekezik az É-2 is, következőképp ajánlom, keressünk másik otthont magunknak, még mielőtt oppozíciója offenzívává nem változik.

– Azt már nem! – makacsoltam meg magam. – Nem azért kódorogtam annyi éven át, hogy az utolsó percben feladjam, úgyhogy akkor is, értitek, akkor is bemegyünk, ha szét kell sugározunk a seggüket, akarom mondani, pajzsukat.

Ha nem lettek volna robotok, erre a kijelentésemre most biztosan felkapják a fejüket, de egy robot sohasem csodálkozik, vagy szegül szembe a paranccsal.

– Igenis – húzta ki magát Egyeske –, de azért szólhatok? – próbált *figyelmeztetni*, ami általában már nem számít parancsszegésnek, főként, ha ezzel is a biztonságomat szolgálja.

– Nem. Amit mondtam, megmondtam. Most azonnal vegyétek célba az urakat, hogy amit nem teljesítenek szép szóra, kikényszerítsük erővel. Azért szeretném, ha tudnátok, hogy csupán szükségből választom ezt a megoldást – indokoltam meg a robotoknak (vagy inkább magamnak?) a parancsot. – Máskülönben semmi bajom velük, és ígérem, hogy ezután sem fogom őket bántani.

A robotok szótlánul engedelmeskedtek, és célkeresztbe vették a közeli városkát.

– Most tíztől egyig számolok. 1-re tűz, és addig lőjete, amíg rés nem támad a pajzsukon. 10, 9, 8...

Hirtelen megtorpantam. Ekkor jutott eszembe először, hogy hátha nem is olyan primitívek ezek a primitívnek és jámbornak tűnő őslakók. Igaz, hogy egyiknél sem láttam fegyvert mindeddig, de talán nincs is rájuk szükségük, mert e nélkül is erős, különleges képességgel rendelkező harcosok. Itt van például a méretük. Nem egy két méternél is magasabb, no és erősítésül ott az egész bolygó mögöttük. Márpedig egy egész bolygóval csak nem szállhatok szembe, az áldóját.

– Stop, támadás lefűjva!

– Késő – villogtak Egyeske meg a többi robot szemei, és a következő pillanatban felbőgtek a szirénák.

Vészhelyzet! Vészhelyzet! Rendkívüli erősségű kozmikus sugárzást észlelünk – olvastam az egyik monitoron riadtan.

– Vonjatok védőpajzsot a Terra 144 körül!

– Már megtörtént, de attól tartok ezt a sugárzást nemhogy mi, az É-2 sem fogja túlélni.

Lehunytam a szememet, és felkészültem a halálra. Eltelt egy perc. Semmi. Csak a szirénák visítotak tovább változatlan erővel. Megpróbáltam imádkozni. Nem ment: elfelejtettem a miatyánkot. Persze nem csoda, hiszen gyerekkorom óta nem fordultam Istenhez. Aztán ugyanolyan hirtelen elnémultak a szirénák.

– Hála az égnek, a pajzs parádésan kitartott – dőltem hátra megkönnyebbült sóhajjal.

– Az ki, csak nem a mi pajzsunk – közölte 30-as fahangon.

– Hanem kié?

A robot bizonytalanul fürkészett az ég felé.

– A bolygóé – válaszolta 30-as helyett Egyeske. – Ha az nincs, senki sem vészelt volna túl a sugárzást.

– Ejha, külső pajzs is védi az E-2-öt! Ezt nevezem szuper biztos védelemnek! Csak egyet nem értek: miért engedtek leszállni a bolygóra, ha ennyire nemkívánatos vendégnek tartanak.

– Egy dologban azért biztosak lehetünk: ha nem is szeretnek, bántani sem akarnak.

– Nem, tényleg nem. Hát, uraim, ezek után mit mondjak? Adjunk hálát istennek, hogy ilyen bolygóra tévedtünk, mert, akárhogy is csűröm-csavarom, még mindig az É-2 planéta a leglakhatóbb hely a Hadak útján. Legalábbis számomra. Levegő, víz, kellemes meleg van, és egy olyan pajzs feszül felettünk, mely Jupiter villámainak is ellenáll. Akarhatunk-e ennél többet, jobbat, uraim? Igaz, egyelőre csak ezzel a szűk hellyel kell beérnünk. Már persze, ha utólag nem űznek el innen is – ébredt fel bennem ismét az aggodalom.

– Remélhetőleg nem fognak – nyugtatott meg 30-as. – Ehhez azonban fel kell hagynod minden agressziós terveddel, mert azt, ugye, te is belátod, hogy akit kővel dobnak meg, az nemigen dob vissza kenyérrel.

– Nocsak, te ismered a Bibliát?

– Vili.

– Belátom, de semmi probléma, talán még nincs minden elveszve – sétáltam az ablakhoz –, mert mit is mondott Arkhimédész? Adjatok egy fix pontot, és én kifordítom sarkaiból a világot.

– Ezt hogy érted?

- Hát csak úgy... Nem érdekes. A lényeg az, hogy ezennel birtokba veszem ezt a partszakaszt, és elnevezem Krisztiánnak vagy... Krisztiánvárosnak. Igen, ez az! Éljen Krisztiánváros!
- ütöttem össze lelkesen a tenyerem. – Mi az, ti nem tapsoltok?
- Miért, kellene?
- No comment: robotok. Nem várhatjuk el tőlük, hogy úgy érezzenek, mint az emberek.

5 Mrd 33

A következő napokban inkább álmodoztam, mint cselekedtem annak érdekében, hogy felépítsük Krisztiánt. Hogy miért? Egyszerű: időközben rájöttem, minek törjük ezzel magunkat, amikor itt a Terra 144, ez a gigantikus, bármilyen szükségletet kielégítő űrhajó. Úszni, sportolni, kertészkedni akartam? Semmi zűr: itt mindenki mindent megtalált az úszómedencétől a rakétaüzemig. Úgy ám, akadt itt rakéta-gyártó és javítórészleg is. Szerencsére, mert e nélkül aligha tekereghettünk volna annyi évig a kozmoszban. Egy csillag, bolygó még megjárja, de amit emberi kéz alkotott, annak napjait ugyancsak rövidre szabta az úristen. Hajóutánpótlás tehát megoldva, ami még akkor sem került veszélybe, amikor az említett rejtélyes betegség végigkaszált a *bárkánkon*, mert amit az emberek elkezdtek, folytatták a robotok. Megjavították őket a legkisebb hibát is, beleértve saját magukat. Csupán velem nem tudtak reprodukciós szinten mit kezdeni, bár a programjukban gyógyítás is szerepelt. Csakhogy a gyógyítás egy, a reprodukálás kettő, ez utóbbihoz ugyanis nő is kell, márpedig ebből egy szem sem élt már az űrhajón. Így maradtam végül egyedül, és ha én is elpatkolok, velem együtt az egész emberiség elpatkol, amennyiben valóban én vagyok az egyetlen ember az univerzumban. Vajon mi történhetett azzal a sok milliárd társammal, aki szintén űrhajón menekült el haldokló földünk-ről? Mindnyájan odavesztek vagy egyesek mégis otthonra találtak? Sosem kaptam hírt róluk, leszámítva azokat, akik a Holdon, Marson, továbbá a föld és óceánok legmélyén próbálták megvetni a lábukat. Elvileg még lett volna ugyan egy lehetőség, az úgynevezett fúziós reaktor, melynek segítségével a Naphoz hasonló körülményeket teremthettünk volna a Földünkön. Ehhez Hans Albrecht Bethe¹ szerint nem kellett volna mást tenni, mint a hidrogénatomok hőmérsékletét 100 millió C° fölé emelni, és olyan kis helyre préselni, hogy a hidrogénatomok összeütközve héliumot alkossanak. Csakhogy hol létezik olyan reaktor, mely ezt a magas hőmérsékletet kibírná. Egyelőre csak a sci-fi filmekben, így aztán csakugyan megesett, amit réges-rég megjósoltak a tudósok, csak nem mindenki hitt nekik. A Nap elkezdett duzzadni, és csak duzzadt, izzott mindaddig, amíg vörös óriássá dagadva elnyelte valamennyi bolygóját. Pax vobiscum!²

Az ember állítólag társas lény. Erre akkor döbbsentem rá igazán, amikor nem láttam mást körülöttem, mint robotot. Hogy megfeledkezzem róluk némiképp, előkapartam az őseinkről szóló filmeket. Nem kellett volna, tudniillik utána még jobban vágyakoztam az emberek, sőt, Föld után, bár én magam a Terra 144-en születtem. Lehet, hogy a helyemben más már rég öngyilkos lett volna. Én még reméltem. Néha, s idővel egyre ritkábban, de el tudtam képzelni, hogy egyszer mégiscsak kikötök valahol. Nos, kikötöttem. Tegyük hozzá, szinte az utolsó pillanatban, mert ha még sokáig késik ez a pillanat, feltehetőleg most senki sem untatnék ezzel a naplóval. A következőkben már csak azt szeretném megtudni, kik ezek az áthatolhatatlan falak mögé bújt *emberek*.

– Szerintem azoknak a menekülteknek a sarjai, akik milliószerűen repültek a Föld megsemmisülése előtt a kozmoszba – vélekedett Egyeske, az egyedüli robot, akit közelebb éreztem magamhoz.

No, nem a tudása miatt, emellett erősebb, használhatóbb sem volt a többinél, de míg azok alig figyeltek rám, és inkább magukkal, mint másokkal törődtek, Egyeskében empátia is mű-

¹ Német–amerikai Nobel-díjas fizikus (1906 – 2005)

² Béke veletek! (lat.)

ködött. Beismerem, kissé illogikusnak hangzik, mert a gépi és érzelmi töltésű intelligencia elég inkompatibilisek egymással. De talán, miért ne, olvasott az arcomból. Végeredményben a kutyák sem értik a beszédet, mégis mennyi mindent kiolvasnak gazdájuk arcából, hangjából, nem igaz?

– Tehát egykori földlakók. Annál inkább nem értem, miért tagadják meg saját fajukat, amikor világosan látták, ki vagyok.

– Hát éppen ez az, hogy láthatták.

– Vagyis?

– Véleményed szerint hasonlítasz hozzájuk?

Hoppá, itt van a kutya elásva! – ütöttem a fejemre. Ami azt illeti, bizony jócskán kilógok a sorukból. Az e-lakók valóságos kolosszusok, én meg törékeny vagyok és aprócska. Annál nagyobb viszont a szemem, koponyám, melyen egyetlen hajszál sem lengedez.

– Nem hasonlítok – ismertem be őszintén. – Annyira nem, hogy még az sincs kizárva, miszerint ők az emberek, és én vagyok... alien¹ – rebegtem.

– És ez olyan katasztrófa, már ha valóban az lennél?

– Nem, dehogy. Legfeljebb meglepő, ugyanis eddig úgy tudtam... Passz, szövegeljünk másról, ha nem bánod. Tényleg az vagyok?

– Micsoda?

– Alien.

– Most már *szövegeljek*, vagy hallgassak?

– Felőlem szövegelhetsz, csak erre a témára borítsunk fátlyat átmenetileg.

– Fátlyat?

– Ej, ne köss már bele minden szavamba! Ez egy olyan... ízé... archaizmus. Tudod, mennyire hatnak rám az ősi magyar szavak, kifejezések.

– Rendben van – némult el Egyeske pár percre. – Bánt valami? – kérdezte később csendesen.

– Már miért bántana?

– Összeráncoltad a homlokod, ami nálad mindig a feszültség jele, vagy tévednék?

– Nem tévedsz.

– Rossz lehet neked ennyi mesterséges értelem közt...

– Ezt is megfigyelted? – pislogtam, mint béka a miskolci kocsonyában.

– Mi mindent megfigyelünk, aprólékosan elemzünk, szintetizálunk és ítélünk. De hát neked magyarázom, hiszen töletek, emberektől tanultuk.

Úgy bizony, Robikáim. Persze nem személy szerint tőlem, mert mit értek én a robotokhoz, gépekhez, miközben ők, épp az imént láthatták, még egy homlokráncolásból is olvasnak.

¹ idegen, általában űrlény (ang.)

5 Mrd 248

Unatkozom, jaj, de unatkozom. Pedig mindenem megvolt, amit elvárhattam az élettől: anyagi jólét, biztonság, szórakozási, művelődési lehetőség, mégis úgy éreztem magam, mint Ádám–Éva nélkül – a Paradicsomban. Csakhogy az én bordámból senkit sem alkotott a Teremtő, így, tetszett, nem tetszett, ezután is saját társaságommal kellett beélnem. Hacsak onnan felülről nem toppan be valaki. Na nem az angyalok, azokban én nem hittem, hanem valamilyen ürlény vagy elcsalinkázott exföldlakó – kuksiztam nap mint nap a csillagos égboltra. Eredménytelenül. Sem felülről, sem belülről nem érdekeltük a kutyát sem.

– Figyelj ide, barátom! Egyet mondok, kettő lesz belőle: bővítsük ki egy kicsit a szektorunkat!

– Készséggel. Tehát mégiscsak felépítjük Krisztiánt?

– Egyelőre csak néhány kalibát, kertet, effélét. Úgysem kertészkedtem még soha a szabad ég alatt. Termesztünk krumplit, tököt, káposztát... Pazar, mi, hát még ha virágokat és fákat is ültetünk, ahogy az őseim tették hajdanán – fogtam munkára a robotokat, és kíváncsian szemléltem, milyen termést érhetnek el mesterséges fény révén.

Ezzel már jobban elfoglaltam magamat, különösen, amikor

– ... hozzácsapunk a birtokhoz egy labdarúgó pályát is.

– Labdarúgó pályát? Nekünk? – meresztette szemét eleinte 30-as. – Hiszen senki, téged is beleértve, sem tud focizni.

– Ez most tiltakozás vagy megjegyzés?

– Csak megjegyzés, amit persze máris visszavonok, ha ingerel.

– Nem ingerel. Mellékesen igazad van: tényleg egyikünk sem ért a focihoz. De majd megtanulunk, a hétszázát!

Bevallom, nem bírom ezt a bádögembert. Túl sokat kukacoskodik élve a szabad véleménynyilvánítás jogával. Ezért is nevezem olykor Kukacnak. Szerencsére azért mindig szót fogad a robotika második törvénye értelmében, mely kimondja, hogy: *a robot engedelmeskedni tartozik az emberi lények utasításainak, kivéve, ha ezek az utasítások az első törvény előírásaiba ütköznek*. Ugyanígy nem hagyhatom szó nélkül Szlenget sem, azaz 40-est, aki örökké engem utánoz. Állítólag én lennék a példaképe. Elképesztő, nem, mert ki hallott olyat, hogy példaképe legyen egy robotnak! De hát ilyenek ezek a mai automaták.

A szabályokat hamar megtanultuk, csupán a játék ízére nem tudtam sehogy sem rákapni. A robotok passzai, védekezése, támadása, egyszóval valamennyi akciója annyira hibátlan és pontos volt, hogy az eredményt mindig előre meg lehetett jósolni. Ráadásul lomhán és lelkesedés nélkül játszottak, úgyhogy lassacskán erre is ráuntam?

– Jól van, fiúk, nagyon szupcsik vagytok, de támadt egy jobb ötletem – gyűjtöttem magam köré a fiúkat. – Egyelőre szüntessük be a focizást, és folytassuk felfedező utunkat a...

– Tejúton? – villanyozódott fel 30-as.

– Víz alatt – mutattam az előttünk hömpölygő tengerre. – Kukacka, vécére kell menned, vagy mi a gond?

– Tréfálsz? Egy kiborg sohasem megy...

– Beszél, ha nem kérdezik, sőt, meg sem moccan mindaddig, amíg gazdája nem fejezi be a mondatát – reccsentettem Kukacra.

Az ördögbe, kezdenek elszemtelenkedni ezek a pléhpofák! Nem tagadom, hogy nálam sokkal nagyobb a tudásuk, de ettől még több tiszteletet mutathatnának irántam.

– Bocsánat!

– Miután a bolygó belseje tiltott zónának minősül, hadd próbálkozzunk meg a tengerrel. Hátha a víz alatt is élnek emberek. Mi az, Egyeske? Nálad sem passzol valami?

– A detektoraim nem jeleznek embert, Krisztián.

– Nem számít, ettől függetlenül lemerülünk, és átvizsgáljuk a fenéket. Ebből a célból összeállítok egy kutatócsoportot – önkéntes alapon, tettem volna hozzá, aztán lenyeltem; nem árt, ha időként ráébresztem az urakat, ki a még nagyobb úr a csárdában. – Az expedíció résztvevői: 1-es, 2-es, 50-es, 60-as. Készítsétek elő az űrhajót!

– Azzal fogunk leszállni?

– Igen, 50-es.

– Lehetetlen, ezt az űrhajót nem vízi útra tervezték. Le sem tudnánk merülni, vagy ha igen, felmerülni nem tudnánk.

– Magyarán maradjunk veszteg, és örüljünk, hogy egyáltalán itt a tengerparton is megtűnnek.

– Maradjunk. Legalábbis addig, amíg építünk egy *tengeralattjárót*, amivel nyugodtan neki-vághatunk a tengernek.

– Ti? – csodálkoztam a robotra. – Na ne! Egy igazi tengeralattjárót?

– Igen. A hajón mindent megtalálunk, ami egy tengeralattjáró megépítéséhez szükséges, a többi pedig csak szakértelem és idő kérdése.

– Brávó! – veregettem meg 50-es vállát növekvő respektussal. – Nem is vagytok ti olyan reménytelenek, mint gondoltam. Ennél jobban már csak annak örülnék, ha már *most, azonnal* le tudnánk merülni.

– Ennek sincs akadálya – vette át a szót Egyeske. – Van a raktárban néhány olyan szkafander, amivel gond nélkül sétálhatunk a víz alatt. Nem olyan biztonságosak, mint egy tengeralattjáró és túl mélyre sem igen szállhatunk, de egy kisebb vízitúrát azért kibírnak.

A víz alatt meglehetősen hideg és sötét volt. Érthető, hiszen az É-2 semmilyen csillag körül sem keringett, amiből a tenger fényt és hőt kaphatott volna. Sebaj, látunk mi reflektorfényben is.

– Maradjatok a közelben, hogy ha kell, bármikor segíthessünk egymásnak! – utasítottam a robotokat rádión.

Félelmem alaptalannak bizonyult. Nem támadtak ránk sem cápák, sem óriáspolipok, egyáltalán semmiféle hal sem úszkált a tengerben. Nyilván nem véletlenül, hiszen élet Nap nélkül jobbra csak bakteriális szinten létezik. Azért tovább slattyogtam, mert bármennyire is igaz ez az állítás, annak a városnak odafönt sincs ám csillaga, mégis élnek benne emberek. És ha ott élnek, itt miért lenne abszurdum? 70 méter – sandítottam a vízszintmérőre, aztán megtörtént, amire álmomban sem mertem gondolni. Váratlanul besüppedt a talaj alattam, és, zsupsz, csak csúsztam, csúsztam lefelé még vagy 100 métert. Percekig mozdulatlanul, lehunyt szemmel feküdtem, amíg annyira összeszedtem magamat, hogy meg tudjam becsülni, hova zuhantam. Valamiféle tenger alatti barlang lehetett, talán egy vulkán krátere.

– Segítség, beleestem egy szakadékba! Hallotok? 1-es, 2-es meg a többiek, gyors segítségre van szükségem! – igyekeztem felkészülni a meredek sziklákon.

Nem ment, folyton visszasiklottam, és a robotok sem válaszoltak. Még megkíséreltem pár-szor felkészülni, végül feladtam. Vártam. Attól, hogy befűlt a mikrofon, a robotok detektorai még működnek. Csak türelem, nyugalom, nemsokára itt lesznek. Már látom is Egyeskét.

– Hahó, erre, erre, itt vagytok!

Jaj, mi ez! Mintha kevesebb oxigén lenne a sisakban. Úgy látszik, esés közben nemcsak a mikrofon, az oxigénellátó rendszer is bedöglött. Hogy ebből mi lesz, el sem mertem gondolni.

– Segítség!

Egyre nehezebben lélegeztem, és a hasam is úgy rángott, mint a kocsonya. Nagyon úgy fest, hogy mire 1-es ideér, már csak a másvilágból üdvözölhetem a barátom.

– Szia, Krisztián!

– Egyeske? – meredtem egy közeledő alakra.

– Nézz meg jobban! Megismersz?

– Apuci! – hőköltem hátra riadtan. – Nem hiszek a szememnek. Te lennél? Hiszen te meghaltál, azonkívül olyan fiatal vagy. Ez... ez irreális, sőt, lehetetlen, bár ki tudja.

- Ejnye, fiam, te még sosem hallottál olyan helyről, ahol mindenki fiatallá változik?
- Jó, jó, de akkor én is... meghaltam, különben hogy lehetnék veled egy helyen?
- Te mit gondolsz? Nagyon bánnád, ha így volna?
- Mit tudom én. Ezen a bolygón minden annyira szokatlan, hogy lassan már fogalmam sincs, mit higgyek. Még az sincs kizárva, hogy csak álmodom – csíptem a karomba. – Jaj!
- Ahogy elnézem, elég fájdalmas álmaid lehetnek.
- Vagyis mégsem álmodom. Ebben az esetben azonban meghalni sem haltam meg, mert a holtak, ugye, nem éreznek.
- Nyugodj meg, kisfiam!
- Apage, Satanas!¹ – hátráltam a férfi elé tartva egy nyakláncon függő keresztet. – Ki a franc maga?
- Nyugodj meg, én vagyok – tolta félre szelíden a keresztet. – Különben honnan tudnék annyi mindent terólad. Látod, még azt is tudom, hogy anyád ajándéka lóg a nyakadban.
- Ezt a Sátán is tudhatja.
- De nem fogja meg a keresztet, én pedig pontosan ezt tettem.
- Hm, ebben lehet valami.
- Meggyőztél, de csak akkor, ha azt is megsúgod, mi érdekel engem leginkább az életben.
- Ez cseles kérdés volt, ugyanis ezzel, szégyen ide, szégyen oda, még magam sem voltam tisztában.
- Különösképpen semmi sem. Pedig a kezdet kezdetén ugyancsak pezsgett az élet az űrhajón. Nők, gyerekek, öregek, összesen 100 000 ember álmodott egy új életről. Kivéve téged. Persze nem csoda, ha valaki csak úgy teng-leng benne.
- Stimmelt, legfőképp pedig, ahogy a teng-leng szavakat kimondta.
- Mert én reális szemmel néztem a világot, és csak arról álmodtam, ami ott történt, ott az űrhajón, és semmiképpen sem olyasmiről, ami sohasem válhat valóra.
- De te az embereket is kerülted, a robotokat lenézted, és, ismerd be őszintén, tanulni se nagyon tanultál. Nem kötött le sem a csillagászat, sem a fizika, kémia, semmi, jöllehet az apád is asztrofizikus volt, az anyád biológus, nagyapád...
- Remélem, nem azért jöttél, hogy felsorold a családfánk.
- Nem, és, biztosítalak, a tudományt is a maga helyén kezelem, mert azóta magam is beláttam, hogy a tudomány, Newton és Einstein sem minden. Mellettük léteznek egyéb, helyelközzel fontosabb dolgok is.
- Érdekes pálfordulás, és mi lenne az?
- A hit, remény, szeretet, Krisztián.
- Már amennyiben egy világűrben bolyongó, soha célba nem érő űrhajó hitéről és reményéről lehet, illetőleg érdemes beszélni. De hagyjuk a sódert, és segíts innen kijutnom!
- Alig mondtam ki, mellém ereszkedett valaki a magasból.
- Fogózkodj belém, Krisztián! Katapultálunk! – kapcsolt magához, és a következő pillanatban mindketten kiszökkentünk a kráterből. – Jól vagy? – kérdezte, miután sikeresen feljutottunk a felszínre, és búvárruhámat levetve csak úgy habzsoltam magamba a levegőt.
- Egyeske!
- Szolgálatodra. Kilyukadt a sisakod – fedezte fel azonnal. – Szinte alig maradt benne oxigén. Képzelem, micsoda vízióid lehettek emiatt.
- Te... te látsz engem?
- Még hallucinál – csóválta meg a fejét 30-as.
- Hallucinál a nagyanyád – eszméltem rá sötéten, minek köszönhettem vízióimat a víz alatt.

¹ Távozz tőlem, Sátán! (lat.)

5 Mrd 278

Ide s tova 30 napja, hogy semmi érdemleges nem történt, így hát elő sem vettem a blogomat. Mit mondjak bele? Hánykor keltem fel, hol jártam, kivel találkoztam, mit ittam? Ugye, nem gondolják komolyan, hogy ez bárkit is érdekel. Néha odalopóztam a pajzshoz, és megpróbáltam átlépni a tiltott zóna határát. Persze eredménytelenül. Még csak azt sem sikerült megtudnom, vajon továbbra is ott lapul a múltkori város a háttérben.

– Átkozott város, de utállak! – ráztam feléje egyszer az öklömet. – Jöjjön már ide valaki!

Nini, mintha villogna a levegőben két szem vagy micsoda! Egyebet nem láttam, sem fület, sem száját, altestet. Még ilyet, ez valami fantomváros, vagy mi a nyavalya?

– Jó napot, adjon isten!

Eltűnt. Remélem, nem az isten szóra húzta fel a nyúlcipőt.

5 Mrd 279

Másnap ugyanott és ugyanabban az időben megint csak átkukkantottam a szomszédba.

– Halló!

Szem sehol, még akkorka sem, mint a mák szeme.

– Van itt valaki? – vetítettem fényírással a levegőbe.

Nincs itt egy árva lélek sem. Szavamra szívesen beléjük eresztenék néhány rakétát. Majd akkor rögtön kiderül, milyen nyulacskák lapítanak a bokorban.

– Felejsd el, s még csak gondolatban se kezdj ki velük! – intett Egyeske, valahányszor felvettem az ötletet. – Érzékelőink szerint valami nincs rendben ezzel a bolygóval.

– Komolyan? Ezt most hallom először. Mégis mi nincs rendben?

– Még nem tudjuk, de tanulmányozzuk a problémát.

– Aha. Aztán miért nem szóltatok róla eddig egy kukkot sem?

– Mert nem kérdezted, te pedig nem szereted, ha kérdés nélkül beszélünk.

– Hallóóó!

Ugyanaz a reakció, vagyis változatlanul hívatlan vendégnek tartanak. Így is jó, de az tuti, hogy utoljára láttok ez előtt a pajzs előtt. Már-már sarkon fordultam, amikor újra megpillantottam azokat a szemeket. Hanem ezúttal kiegészült a hozzátartozó arccal, fejjel, majd testtel is. Eláruljam, kit láttam? Elárulom, mert úgysem találnák ki: a fater volt. És nem csak ő, a kép további kikerekedése során apám, anyám és a húgaim is ott álltak két méterre előttem.

– Sziasztok! Üdvözlöm a holtakat – villantottam rájuk faarccal, mert már kezdtem hozzászokni ahhoz, hogy ezen a bolygón az a különös, ami nem különös.

– Örülök, hogy ismét kapcsolatba léphetünk – írt vissza ugyancsak fényírással apuci.

– Mi az, hogy ismét? Találkoztunk mi már máskor is? – integettem anyámnak és a két húgomnak.

– Hogyhogy, nem emlékszel? Úgy 30 napja a tenger alatt.

– Hol? – ámultam a férfira, aztán minden eszembe jutott: ahogy lecsúsztam a gödörbe, apám váratlan felbukkanása és a többi látomás.

Csakhogymomentán szó sincs semmiféle érzéksalódásról, mégis teljes életnagyságban látom őt, anyámat meg a két húgom is. Csak nem maga a bolygó produkál velem ilyesmit! Talán, elég fantasztikusan hangzik, de hallottam én már olyan bolygóról, mely letapogatja, majd megjeleníti az elfojtott félelmeket, vágyakat... De vajon csak látom, vagy akár *fizikai kontaktusba* is kerülhetek apámmal? – birizgált a kíváncsiság. Elismerem, elég irracionális kíváncsiság volt, mert hogy lehet fizikai kontaktusba kerülni egy szellemmel. No de mi minősíthető racionálisnak ezen az isten háta mögötti szellemtanyán!

– Beengednétek pár percre? Nem? Akkor gyertek ti ki hozzám! Nem nagyon díjazom a kommunikációnak ezt a formáját.

- Majd egyszer, alkalomadtán. Most sajnos nem lehet.
- Tulajdonképpen mit kerestek ezen a távoli planétán, amikor lent kéne feküdnötök valahol a föld alatt? – tréfálkoztam a faterrel.
- Nem kéne, mi – húzta alá a mi szócskát – élünk, Krisztián, és ha hiszel Istenben, nemso-kára te is itt lehetsz közöttünk.
- Szóval élnek. Ez még cifrább. Egy halott, aki él. Ezek után már az sem lepne meg, ha en-gem néznének fantomnak!
- Gratulálok. Egy feltámadás azért nem semmi. És mondd, fizikailag vagy csak szellemként keltetek életre?
- Fizikailag.
- Nagyot csuklottam. Talán okosabb lenne, ha többé semmit sem kérdezek.
- Na és minden ember feltámadt vagy csak néhány szentfazék? – folytattam mégis a társal-gást, magam sem tudom, mi okból.
- Eleinte mindenki, bár ettől még senki sem jut a Paradicsomba. Azt előbb meg kell ám szolgálni, és csak ezután következik az utolsó ítélet. Ekkor látogat Jézus a földre másodszor, és dönti el az Élet könyve alapján kit, hova osszon be. Így kerülnek a szentek a mennyekbe, a jó emberek az Édenbe, a megrögzött bűnösök pedig a holtak birodalmába – kapcsolódott a be-szélgetésbe édesanyám.
- Lebilincselő történet. Tehát jelenleg a Paradicsomban üdültek.
- Így is mondható, csak nem jelenleg, hanem öröktől örökig, ugyanakkor fiatalon és min-den bajtól, szenvedéstől mentesen, ahogy dukál azoknak, akik kiérdemelték mennyei Atyánk bizalmát.
- Aztán mi az államformája ennek az Új Édennek: monarchia vagy köztársaság?
- Istenség.
- Nem á, komolyan kérdeztem.
- Én meg komolyan válaszoltam.
- Akkor itt királyok, elnökök sincsenek. Ez sem rossz, végre egy hely, ahol senki előtt sem kell csúszni-mászni, térdelni, vagyis egy fenéket, megfeledkeztem a szentképekről, szobrokról.
- Az egész más tészta. Kérlek, ne keverd össze a örömet az üroömmel! Látszik, hogy abszo-lút nem ismered a Bibliát, mert ha ismernéd, nem kérdeznél ilyesmit.
- Mi, hogy nem ismerem a Bibliát? Tévednek, azért bele-beleolvasok, továbbá abban se le-gyenek olyan biztosak, hogy elfogadom őket anyámnak, apámnak, bármennyire is hasonlítunk egymásra. Ez a szöveg a feltámadással, Paradicsommal meg egyenesen komikus. Ki hisz ma-napság már ebben a mítoszban?!
- Kizárólag azt nem vágom, hogy akkor miért nem vagytok mégsem odaát. Vagy nálatok sincsenek határok, és minden üdvözült kénye-kedve szerint ki- és bejárhat az Édenbe? – élce-lődtem finoman.
- De hiszen ott vagyunk. Miket zagyválsz te itt, fiacskám! – vette át a szót megint apuci.
- Hol?
- A Paradicsomban.
- Ne viccelj, tudtommal ezt a bolygót E-2-nek, nem Paradicsomnak nevezik, s miután va-laki nem lehet egy időben két helyen...
- A kvantumfizika szerint éppen lehet, de nem is ez a lényeg lényege, hanem az, hogy a Pa-radicsom és É-2 egy és ugyanaz a planéta, régi nevén Föld, ahonnan te is, mi is származunk.

5 Mrd 500

Csend. A nyitott ablak mellett fekszem betegen. Minden jel szerint az a kór, mely megtize-delte az ürhajót, most engem készül kinyírni. Fájdalmaim ugyan még nincsenek, Egyeske sze-rint akár fel is fogok épülni, csak én nem hiszek benne valahogy. Azért még várhatott volna kicsinyég a vén kasszás. Például addig, amíg legyőzöm sakokban Egyeskét. Másrészt nekifog-

tam tanulni. Eleinte csak unalomból, később érdeklődésből, így kaptam rá a tanulás, tudomány ízére. Az ősnylevi témák, mint latin nyelv, magyar szleng stb. már azelőtt is izgattak, most belekóstoltam a csillagászatban is, fizikába, matekba. Milyen világos van odakünn. Éjjel-nappal – Nap nélkül, s még barátságos meleg is van egy rejtélyes energiaforrás jóvoltából. Vagy erről már meséltem? Mindenesetre irtó unalmas, sem nap-, sem évszakok: nyár, tél... Egyszer kezembe akadt a Biblia. Ez eszembe juttatta állítólagos anyámat, aki szerint a Bibliát sem ismerem. Nosza rugaszkodjunk ennek is annál is inkább, mert bármennyire is felnyitotta a szememet a matek, fizika és egyebek, zseninek, mit zseninek, még olyan tanultnak sem érzem magam, mint a robotok. Hiába, késő a hegy alatt abrakolni. De talán Isten ígéje betöm néhány rést, és azt is megértem, amit még Egyeske sem tud. Például: ki hozta létre a világot, no és persze véges vagy végtelen, ki vagyok én és... egyebek – reménykedtem mindaddig, amíg még volt értelme töprengeni, tanulni. Most viszont csak azt várom, mikor szédülök újból abba az örvénybe, amiből alig tudtam kievickélni a napokban. Akkor még kivergődtem valahogy, de ki biztosít arról, miszerint legközelebb nem ájulok el örökre? Mi Atyánk, ki vagy a menyekben – fohászkodom azóta esténként –, kérlek, legalább annyi időt hagyj nekem, amíg jobban megismerlek Téged és a Bibliát. Bezzeg most egyiket sem találtam mítosznak, de hát ilyenek vagyunk, mi, emberek: csak akkor jutnak eszünkbe, ha már erősen benne vagyunk a lekvárban.

Kibámulok az ablakon. Milyen siváran meredeznek az előtte terebélyesedő fa ágai, melyek közt egyetlen madár sem csivitel. Csak a szél dúdolgat valamiről halkán, csendesén. De nini, egy pillangó! Hát ez meg hogy repült a szobába!

– Itt az idő, készülj!

– Ki az? Te beszélsz, kis pille? Hogy megnőttél egyszerre! Főleg a szárnyaid. Jaj, ne, ilyen nincs! Tisztára olyanok, mint két angylaszárny.

5 Mrd 507

Mikor kinyitottam a szememet, egy teljesen idegen szobában találtam magamat. Most megint hol vagyok – fürkésztem körül a cellaszerű, hófehér helyiségben. Jézusom, csak nem ravalat ez a dikó itt alattam?

– Egyeske! 30-as! Van itt valaki?

– Isten hozott az Édenben? – jelent meg az ajtóban...

Na, ugyan ki jelent meg? Újra csak a *faterom*, ki is lehetett volna más.

– Azt a jó szagú...

– Kriszti, kisfiam, viselkedj! Tudom, hogy ilyen a stílusod, de ennek vége, most már te is ide tartozol.

– Igen, hogyne, bocsánat. Mit mondtál, hová tartozom? – ültem fel hirtelen az ágyamon.

– Az Édenbe – ölelt át édesapám melegen.

– Hát ott vagyok?

– Ott, ez itt Szent Mihály városa. Isten megbocsátotta bűneid, és feltámasztott, miután meghaltál.

Tehát meghaltam. Rögtön sejtettem, amikor angyallá változott a pillangó. Ilyenformán szó sincs mágiáról, apám, anyám igaziak, én pedig bejutottam abba a zónába, amiről már végképp lemondtam. És most mégis benn vagyok, ráadásul kiderül, hogy a Paradicsom és É–2 egy és ugyanaz a terület, régi nevén Föld, ahonnan az őseim menekültek 5 milliárd évvel ezelőtt – ugrott szívem a torkomba. Hihetetlen, fantasztikus, elsősorban azért, mert a naprendszer valamennyi bolygójával együtt elpusztult – fúrtam tekintetemet édesapám szemébe.

– El. A Föld, szeretett terránk¹ kivételével.

¹ Földünk. (lat.)

– De akkor miért léptek olajra, bocsánat, menekültek el a Földről az emberek, és bolyonganak azóta is szerteszét a kozmoszban, már ha egyáltalán élnek még?

– Mert a legtöbben a tudósokat követték, akik percre kiszámították, mikor omlik össze a naprendszer. Ezért szálltak űrhajóra, és születtünk az űrben mi, utódok beleértve téged is. Mindezt elkerülhettük volna, ha a tudósok helyett a Bibliára hallgatunk, mely védelmet és örök életet ígér minden Isten parancsolatai szerint élő embernek.

– Tehát a Föld, tudomány ide, prófécia oda, megúsza. Meg te is, anyám, mindenki, aki űrhajón igyekezett az emberiség legnagyobb katasztrófáját túlélni.

– Nem mindenki, egyesek, közülük is csak azok, akik megbánták, ugyanakkor jóvá is tették bűneiket, és immár fenntartás nélkül hisznek a menny és Föld Urában.

– Alleluja!

– Alleluja! – ölelt át még egyszer. – Ugye, milyen jó érzés, megtalálni az Úristent.

– Nagyon – áramlott szét bennem valami végtelen békesség, és életemben először éreztem úgy, hogy nem kíváncszom sehova: megérkeztem, itthon vagyok.

– Pompás! Most pedig uzsgyi, ki az ágyból, reggelizzünk meg, aztán sétáljunk egyet a kerteskénkben!

Így is tettünk, megreggeliztünk, majd kiballagtunk az utcára.

– Dicsértessék! – köszöntöttek jobbra-balra régi ismerősként bennünket, mi meg vissza udvariasan mosolyogva.

– Csupa boldog, tiszta arc, tekintet. Ez itt tényleg a boldogság paradicsoma – ujjongtam.

– Ja, ahogy az Úr elrendelte. Igaz, itt nincs is ok a szomorgásra, mert az Édenben senki sem érez fájdalmat, sohasem beteg, irigy, acsarog, és nem akar egy lelket sem kirabolni, megölni.

– Merthogy pénz és halál sincs.

– Nincs, Jehovának hála, áldassék a szent neve.

– Jut eszembe! Hogy lehetséges az, hogy az E–2-n meleg és végig világos van, bár egyetlen csillaga sincs. Saját belső energiájából táplálkozó gázbolygó lenne, mint például a PSOJ318.5-22 vagy Beta Pictoris? Ez persze mindent megmagyarázna, leszámítva azt, hogy egy ilyen izzó gázbolygón semmiféle élet sem létezhet.

– No, nézd a kis tudóst, újabban már az asztrofizikát is böngészi. A válasz egyszerű: az É–2 nem gázgolyó, a fényt, meleget pedig maga égi Atyánk lelke árasztja. Na, hogy tetszik a Paradicsom? – érdeklődött jó apám, miután alaposan kisétáltuk magunkat.

– Tetszik, ha nem is épp ilyennek képzeltem.

– Jobbnak vagy rosszabbnak?

– Természetesebbnek, olyan *kertnek*, mely tele van fával, virággal, itt-ott kis patakok csobognak, és a bárány együtt sétál a farkassal.

– Mint a régi Édenben?

– Mint a régi Édenben, míg az itteni szinte semmiben sem különbözik például az egykori New Yorktól. Már csak a Szabadság-szobor hiányzik belőle – néztem önkénytelenül a város fölött magasodó hegycsúcsra. – Hűha, mintha látnék ott fent valamit.

– Van is. Michelangelo mennyezetfreskójának szoborváltozata: Kiűzetés a Paradicsomból. Megnézzük?

Megnéztük. Lenyűgöző, 50 m magas, 110 m széles szobor volt. Ádám és Éva bűnbeesését ábrázolta az alábbi mementóval:

Ember, vigyázz, nehogy megismétlje a történelem önmagát!

- Sokatmondó alkotás. Nem véletlenül állíthatták a város legmagasabb pontjára.
- Igen. Sajnos mi, emberek hajlamosak vagyunk feledni. Pedig ha mást el is felejtünk, ezt az egy képet örökre be kell vésnünk a fejünkbe, mert ha másodszor is bűnbe esünk, a történelem valóban megismétli önmagát, és utána nincs többé bocsánat, sem feltámadás, csak úr, por, gáz, jég. Egy ideig, aztán az sem lesz, és minden beleolvad a semmibe.
- Kísérteties vízió! – futott át a hideg a hátamon. – Még az a szerencse, hogy nekünk már nem kell tartanunk a Sátántól, merthogy itt nem is ismerik.
- Itt nem, de attól még létezhet odakünn, és ami nem rághat meg belülről, megtámadhat kívülről. Lassan, alattomosan, mint a nyű a cseresznyét, ha nem védekezünk ellene.
- Aha, pedzem már: erre találtátok ki a védőpajzsot. Briliáns. Hát ezért nem juthattam egyszer sem a városba.
- Többek közt, meg persze azért sem, mert ehhez meg kellett halnod előbb, kisfiam.
- Igaz, bocsánat. Nem is értem, miért hihettem, hogy angyalok vigyáznak az Édenre.
- Mert így is volt. Valamikor, Ádám és Éva idején, de amint az épületek, autók stb. bizonyítják, mi is modernizálódunk, fejlődünk.
- Egy szó mint száz kiválasztott nép vagytok, vagyis most már én is, ugyebár, és akár egy univerzális fekete lyuk, akár a sötét anyag, illetve energia akarja elnyelni a világot, mi Istennel és Jézussal minden katasztrófát túlélünk.
- Netalán kételkedsz benne?
- Isten őrizz, bár ha jobban belegondolok...
- Folytasd csak, ne állj meg! – biztatott édesapám. – Nálunk mindenki szabadon kommentálhat. Persze a megfelelő stílusban. Ez itt az Új Éden, nem a letűnt korok parlamentje vagy Facebookja, ahol a szólásszabadság jegyében nyugodtan bemocskolhattak akárkit.
- Facebook? Parlament? Azok micsodák? Bevallom, nem a történelem a legerősebb oldalam.
- Csupa óság, tárgyaltan, inkább azt bökd ki, mi nyomja megint a begyedet!
- Kérlek. Engem az nyugtalanít, miért nem halhatok meg, ha akarok.
- Mi, meg akarsz halni? – hűlt el az édesapám.
- Egyelőre nem, de időtlen időig élni sem semmi, így akár az is megeshet, hogy úgy tíz, százmillió év múlva megunom az életem.
- Te? Itt? Egy ilyen tündérvilágban?
- Miért, ezt nem lehet megunni? Nem, apa, nem, én akkor örülnék igazán, ha meg is halhatnék, ha akarok, mert szép, szép dolog az örökkévalóság, de csak, ha bármikor véget vehetek neki, ha úgy tetszik. És ez, ugye, nagy különbség.
- Nagy. Azért be kell vallanom, még sosem találkoztam olyan emberrel, aki ne örült volna annak, hogy fűgét mutathat a halálnak.
- Én is, megnyugtatlak, én is örülök, amennyiben az én akaratom is érvényesül. Eh, akarat. Már megint milyen hülyeségeget beszélek! – bizonytalanodtam el egy pillanatra. – Mit számít az én akaratom szemben az isteni és természeti törvényekkel, jóllehet mindnyájunknak szabad akaratot adott az Úristen.

– Pontosabban szabad *választási lehetőséget*, amivel Ádám és Éva élt a világon először. Hogy milyen eredménnyel, láthattuk. De az emberiség tanult a leckéből, és remélhetőleg soha többé nem kíván meg olyasmit, amit eltiltottak előle.

– Hát erről a fáról biztos nem – mutattam a gigantikus szoborra. – Más tilos vágya pedig senkinek sincs, gondolom.

– Nincs.

– Akkor a szobor mottója miatt sem kell izgulnunk, miszerint vigyázzunk, nehogy megismételje a történelem önmagát.

– Jelenleg nincs, azért nem áll vigyázni, úgyhogy nem árt, ha a Biblia mindig ott van a fejünkben. Félreértés ne essék, ez nem jelenti azt, hogy minden más tudást, hitet mellőzzünk. Ellenkezőleg: minél érdeklődőbbek vagyunk, annál jobban becsül bennünket az Úristen.

– Ámen, így legyen. Köszönöm a tájékoztatást. Bízom benne, hogy hamar megtalálom helyemet ebben a csodálatos világban. Csak az úrhajónkat meg a robotjaimat sajnálom. Van közöttük egy, az Egyeske. Őt különösen sajnálom, és sokat adnék azért, ha ide is magammal hozhatnám – elevenedtek meg képzeletemben az odakünn rekedt robotok. – Talán szólhatnál néhány szót érdekemben az Atyánál. Róla jut eszembe! Megjelenik-e néha-néha közöttünk, tart-e félfogadást, nyilatkozik a rádióban, tévében? Miután annyiszor imádkoztam hozzá, most örömet megismerkednék vele személyesen is, ha lehetne.

– Én is, csak hogy nem lehet. Az Atya székhelye a mennyország, Krisztus, az angyalok és szentek birodalma. Onnan, szent lelke kiterjesztésével felügyeli az Édent, mennyet és az egész univerzumot.

– De akkor ki irányít közvetlenül az E-2-n? Kiből áll a kormány, vannak-e miniszterek, önkormányzatok?

– Nincsenek. Sem adóhivatal, sem rendőrség, sem börtönök. Bizony, még dolgozni sem kell, ha nem akarsz – somolygott édesapám.

– Oltári! Egyre jobban tetszik nekem ez a parkocska. Csak az örök világosság ne fényeskedne minekünk. Tudniillik alig tudok tőle aludni – tettem hozzá magyarázóan. – Azonfelül itt lenne az örök tavasz kérdése. Valahogy, Isten bocsássa meg bűnömet, eddig még ezt sem bírtam megszokni.

– De Krisztián, mit kell azon megszokni? Netalán változtassuk télre, nyárra, vagy találjunk ki helyette egy teljesen új évszakot?

– Nem á, jó nekem a régi négy évszak is. De akkor is *négy*, nem egy, mert varietas delectat: a változatosság gyönyörködtet.

– Milyen igazad van! Tudod, mit? Tárcsázd máris az Úristent, és kérd meg szépen, állítsa vissza sürgősen az évszakokat az E-2-n!

– Haragszol? Bocsáss meg, csak egy apró ötlet volt, egyébként sem tőled függ, milyen évszak, illetve sötétség vagy világosság van idebent.

– Még szerencse, hogy tőled sem, különben valóban négy évszak, hideg, meleg, sötétség és világosság váltogatná egymást a bolygónkon. Más ötlet, megjegyzés? Nem óhajtod például... Mit is? Visszaállítani a keserűséget, bánatot, ami a Földön és úrhajón egyaránt annyiszor megmérgezte a lelkünket? – csipkelődött aránylag szelíden, nehogy véletlenül is megbántson.

– Bá-na-tot? Hát itt bánat sincs?

– Magától értetődik.

– Az anyj ...! Bocsánat, de akkor hogy lehettek boldogok?

– Ne viccelj, nem hallottad, mit mondtam? Az Édenben híre-hamva sincs a szenvedésnek, bánatnak.

– Hallottam, de pont emiatt nem lehettek boldogok, ugyanis az öröm és a bánat szimbiózisban élnek egymással. Ja, senki sem lehet vidám mindaddig, amíg nem érez szomorúságot előtte, és fordítva: csak úgy érezhetünk bánatot, ha megtapasztaljuk az örömet is időnként.

- Nekem magyarázod? Egyedül azt felejtetted el, hogy ez itt az Édenkert, ahol nem mindig emberi mértékkel mérik a dolgokat.
- Ergo minden rendben, elégedett vagy.
- Én igen, nagyon is – erősítette meg édesapám olyan hangon és arc kifejezéssel, ahogy a robotok szoktak beszélni.

5 Mrd 510

Beköltöztem a szüleimhez egy tízszobás épületbe. Gyönyörű, sziklára épített kastély volt tóra nyíló ablakokkal. Velünk szemben, a tó túlsó partján erdős, sziklás hegy magaslott.

– Ejha! Még mondja valaki, hogy nem kifizetődő az istenhit – csúszott ki a számon akaratlanul, meg is bántam azonnal. – Bocs, nem rátok céloztam, hanem azokra, akik 30 ezüstért még a lelküket is eladnák.

Apán, anyán és rajtam kívül még hatan laktunk a kastélyban: anyám szülei meg két húgom a párjával. Hogy a többi ősöm hova lett, máshol éltek, vagy fel sem támadtak, nem tudom. Apám sem tudta, miközben más házban százan is éltek egy helyen. Valamennyien rokonok.

– Ha számításba veszem, hányan támadtak fel Ádám és Éva óta, megszámlálhatatlanul sok ember nyüzsöghet a Paradicsomban – tűnődtem el néhanapján. – Nem is értem, miként férnek el benne ennyien.

– Elférnek, édes fiam, elférnek, ugyanis a régi és mostani Föld nagysága közt óriási a különbség, ami mindent megmagyaráz, csak azt ne kérdezd mekkora, mert én bizony nem tudom, és valószínűleg az apád sem, jöllehet egy asztrofizikusnak általában kisujjában van az ilyesmi – világosított fel anyai nagyapám, egy kackiás bajszerű, hozzám hasonlóan nagy fejű és szemű „fiatalember”.

Apropó, testalkat! Ideje volna végre megtudnom, miért különbözünk testi felépítés tekintetében az édenkertiek zömétől.

– Szerintem az egész egyszerű alkalmazkodás kérdése. Mint ismeretes, az édenkertiek nagy része az ősi Földről származik. Mi azonban már űrhajókban születünk, és azok körülményeihez alkalmazkodva futottuk be evolúciós pályánkat. Nem lettünk robosztusak, mert minek? Magasságra, hatalmas izmokra nem igen volt szükségünk, annál intenzívebben használtuk a fejünket, agyunkat, mi sem természetesebb hát, hogy ma már ezek képezik testünk legfejlettebb részeit – fejtette ki nézetét készségesen édesanyám.

– Érdekes elképzelés. És mi a helyzet a születéssel, házassági, rokonsági és egyéb kapcsolatokkal?

– Mivel Isten országában egy lélek sem tér már meg atyáihoz, képzelheted, hogy az utánpótlás, születés is szükségtelen, és, bármilyen hihetetlenül hangzik is, maga a házasság sem szentség. Ha akarsz, megházasodsz, ha nem, úgy is jó, és senki sem marasztal el többé emiatt.

– Kiténő! De a szex azért létezik, ha nem is hurik szolgáltatják, mint a muszlim Édenben – nevettem pajzánul. – Elnézést, csak tréfáltam. Mindenesetre sajnálom, hogy nincs itt a Terra 144 vagy legalább a terepjárom, amivel körbejárhatnám egy kicsit ezt a különleges planétát.

– Hasznos ötlet, támogatom. Semmi sem megbízhatóbb a gyakorlati megismerésnél. A Terra 144 helyett meg itt a családi hibrid autónk. Igaz, hogy csak hét személyes, de a célnak nyilván így is megfelel. Boldizsár! – fordult apámhoz nyájasan. – Te, ugye, idegenvezető voltál a Globetrotternél¹?

– Rám ne számítsatok. Az már a múlté, most inkább pihennék. Talán máskor, ha nem sürgős.

– Kellemes pihenést, de nem előbbre valóbb-e, amit a Biblia tanácsol? „Ne késs jót tenni a rászorulóval, ha módodban van, hogy megtedd!” (Példabeszédek, 3,27)

– De. Mikor indulunk? – adta meg magát mintegy varázsszóra édesapám, amit rögvest megjegyeztem magamnak: aki ismeri a Szentírást, annak minden ajtó megnyílik.

5 Mrd 512

Első utunk egy Tarzánia nevű településre vezetett. Képzeljünk el egy nagy kiterjedésű, fákkal sűrűn benőtt ősvadont, melynek teljes lakossága a fákra költözött. Itt aludt, étkezett stb., csupán a szórakozóhelyek, boltok, műhelyek épültek a fák alatt. Hogy milyen meggondolások alapján költöztek vissza a fákra, rejtély. Talán ősi *australopithecusi* őstőneiket élték ki ily módon, ami nem is annyira ritka jelenség, mert még a XXI. században is előfordult, miszerint egyesek a fákra építették villáikat. Sőt: Új-Guinában maga az egész Korowai törzs is a magas, 30 méteres fákat választotta lakhelyül.

Amint behajtottunk a „helységbe”, azonnal kíváncsian körülfogtak bennünket. Kik vagytok, honnan jöttök, mit akartok? – árasztottak el kérdéseikkel, általában édenül, amin azonban csak az apám értett valamicskét. Egyikük, egy alacsony, félre fésült hajú férfi még a házába is felcipelt, hogy a saját szemünkkel láthassuk, milyen körülmények közt laknak a tarzániai polgárok.

– Mesés! Bámulatos! – tűztem mellemre a fordítógépemet, mely minden szót tüstént lefordított, ami csak elhangzott a közelben. – Így la! Gratulálok a váradhoz! Nem adnátok ki egy szobát nekem is? – tréfálkoztam.

– Örömmel. Ahol három elfér, a negyediknek is jut egy zugocska. Igaz, mamma? – fordult tisztelettel egy tüneményes szépségű asszonyhoz.

– Hát persze. Ami a mienk, az a tied is. Foglalj helyet minálunk! Bizonyára éhes vagy – invitált a nő nyájasan az asztalhoz, és néhány perc múlva már jóízűen kanalaztuk a ház specialitását, az indiai vörös lencses töklevest.

– Ízlik?

– Kicsit szokatlan még neki az édeni koszt, ugyanis csak nemrég került a Paradicsomba – közölte vele édesapám.

– Akárcsak nekem, bár elég régóta szoktatgatom magam a vegetáriánus étrendhez. De hát ez van, mióta jó Atyánk kinyilatkoztatta, mit együnk. „Íme néktek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén, és minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledelül.” (1 Mózes 1.29). Köztünk szólva nem is tehetett egyebet, ha számításba vesszük, hogy – halál nem lévén – amúgy sem tudnánk semmilyen állatot lelőni. Én ugyan nem vagyok egy nagy gurmand, azért szívesen megennék egy Trippa alla fiorentinat: florentin pacalt vagy sült csirkét – csettintett a házigazda a nyelvével.

– Nahát, miről álmodozik a Kis Káplár! – libbent a szobába egy barna hajú, hattyúnyakú asszonyka. – És a pocakod? Róla megfeledkeztél, szerelmem?

– Már megint ez a Kis Káplár! – csóválta meg a fejét a nagyasszony. – Hányszor kértelek, adjuk már meg a császárnak, ami a császáré. Egyébként hol jártál, hogy egész nap nem láttunk?

– Ó, csak itt a wellnessfürdőben. Tudod, mennyire szeretek fürödni, meg aztán a társaság sem utolsó.

– A férjed társasága nem elég? Nem azért mondom, de nálunk Korzikán...

¹ Világjárónál. (ang.)

– Please, nun fari mali a me moglia!: kérlek, ne bánts a feleségem! – kérte anyját korzikaiul a köpcös házigazda. – Hagyjuk a múltat, ez itt egy más világ. Korzika, császár, háborúk, spongyát rájuk, hölgyeim! Engedd meg, hogy bemutassam Antal Boldizsárt és tisztelt fiát, Krisztiánt.

– Örvendek, Joséphine. Látom, nem vagytok földlakók. Megkérdezhetem, melyik bolygóról származtok?

– Ugyanonnán, ahonnan ti, még ha úrhajóban is születünk.

– Vagyis mutánsok.

– Így is mondhatjuk – hagytam rá bosszúsan, mert nem szerettem, ha mutánsnak neveznek.

– Izgalmas dolog lehet egy ilyen úrhajón repülni.

– Attól függ. Csak úgy remény és megvalósítható cél nélkül, nemigen. Ti mivel foglalkoztatok odakint?

– Én többnyire sakkoztam – mosolygott a házigazda.

– Az sem utolsó mesterség. Kikkel? Volt-e köztük mester, nagymester?

– Hogyne: Nelson, Kutuzov, Blücher, Wellington.

– Ismerős nevek. Úgy rémlik, mintha hallottam volna róluk már. Kitől féltél legjobban?

– Senkitől. A legtöbbet el is páholtam, s csupán a balsors, amit egy játékból sem lehet ki-zárni, plusz a főtisztek ügyetlensége billentett ki olykor a nyeregből.

– Khm – köhintett sokatmondóan a nagyasszony.

– Azért persze ügyetlenkedtem én is nagy ritkán, hiszen senki sem hibátlan, de ez nem jellemző – igazította meg aranyzsinóros, bíborvörös ruháját a *sakkbajnok*.

– Amint az a borogyinói és waterlooi csatában is kiderült – hunyorított Joséphine.

– Az... az más. Borogyinóban a hideg meg az éhség győzött, nem a félszemű. Meg beteg is voltam, ne feledd!

– Nem felejttem, de ha a francia gárdát is beveted...

– Milyen gárdát? – értetlenkedtem. – És ki volt az a félszemű?

– Akkor visszavonulás közben tesznek el láb alól.

– És Waterloonál? – kíváncsiskodott édesapám.

– Ott bevettem. Sajnos hiába, egy hibás térkép miatt rosszul pozicionáltam az erőim, és ha ehhez hozzávesszük a túlerőt, bárki kudarcot vallott volna a helyemben. Eh, lasciarà: hagyjuk! Ennél jobban nyomja a lelket, hogy tízezrek sebesültek és haltak meg miattam. Nem is értem, hogy bocsáthatta meg nekem ezt a Teremtő – szökött egy könny a férfi szemébe.

– De megbocsátott, és ma már csak ez számít – simogatta meg édesanyja megértően.

– Grazie, mamma. Nem is tudom, mit csinálnék nélküled – csókolt kezét neki a sakkbajnok.

– Meg nélküled – húzta magához exnejét.

Megindultam tekintetem az ölelkező három tarzániai lakosra. Beszédjükből kiindulva kezdtem sejteni, hogy valójában egy hadvezérrel van dolgom. Alighanem tanultam is róla hajdanán, csak hát az én történelmi tudásom olyan gyengécske, mint III. Richard hátúszásban – szögeztem le önironikusan, amikor a dekoratív férfiú egyszer csak elkezdett nevetni.

– Te meg mit nevezsz? – kérdezte Joséphine.

– Eszembe jutott Wolfgang von Kempelen pipás Törökje. Emlékszel, amikor Schönbrunnban sikerült kihoznom sodrából a masinát, illetve azt az alakot, aki a gépbe rejtőzve manipulálta a Törököt.

– De hát mi köze a Töröknek a waterlooi csatához?

– Nem sok, legfeljebb annyi, hogy olyan csatát is vívtam már, amelyben egy csöpp vér sem folyt – törölte meg szemét a nagy vezér.

– Nyugodj meg. A lónak négy lába van, mégis megbotlik – vigasztalta a mamája.

– Szóval nem mese, öfelsége tényleg játszott a Törökkel? – érdeklődött édesapám.

– Játszott bizony – erősítette meg a nagyasszony.

– És?

– Kikaptam – vallotta be a házigazda. – De egy olyan zsenitől kikapni, aki Nagy Frigyet, Franklin Benjaminget és másokat is legyőzött, szerintem igazán nem szégyen. És az sem mellékes, hogy egyszer döntetlent is játszottunk – húzta ki magát nagy büszkén.

– Nyilván akkor, amikor egymásután háromszor hibáztál, mire a Török mérgesen leseperte a bábukat a tábláról – emlékezett vissza édesapám.

– De sok mindent tudsz rólam. Igen, akkor, és ezzel a Török is hibázott, mert a játék azonnal döntetlenné minősült – kacsintott a kis köpcös.

– Hohó, értem már! Ezzel akartad elkerülni, hogy megverjen.

– Te is szoktál sakkozni?

– Nem nagyon. Ebben Krisztián a nagymester.

– Ragyogó! Van fogalmatok arról, mióta várok már egy tűrhetően játszó partnerre. Gyere! – gyömszölt át izgatottan a másik szobába, és már hozta is a sakktáblát.

Az első partit öt perc alatt megnyerte.

– Kaphatnék egy revánsot?

A másodikat már tíz percig bírtam szusszal, aztán feladtam.

– Köszönöm a játékot. Örülök, hogy ilyen kitűnő partnerrel játszhattam – biccentett udvari-
asan, de már harmadszor nem állt kötélnek.

Ehelyett sétáltunk egyet a városban. A lakosok kitüntető tisztelettel fogadtak. Csak azt nem tudtam eldönteni, nekünk, vagy inkább a köpcösnek szólt ez a megkülönböztetés, figyelem.

– Elsősorban neki – vélte édesapám. – Másodsorban az sem utolsó szempont ám, hogy itt, az Édenben a tisztelet, udvariasság és türelem valamennyi polgár alapviselkedéséhez tartozik – reccsent meg egy ág ekkor a magasban, és a következő pillanatban egy falakó zuhant a nyakába.

– Jaj, ne! – hajoltam feléjük ijedten.

Semmi bajuk sem történt, habár egyikük szemem láttára buk fencezett le a 30 méteres magasból.

– Bocs! – segítette talpra apámat az atyafi. – Figyelmetlen voltam, lepottyantam.

– Szóra sem érdemes, bárkivel megeshet.

– Stephen William Hawking – mutatkozott be udvariasan.

– A híres fizikus és csillagász? – bámultam az egykor rokkant, most makkegészséges tudósra.

– Csak volt csillagász. Ma már csak Hippokratész doktor teamjének segíték gondozni az állatokat az erdőben.

– Mondja, tényleg azt hiszi, hogy a fekete lyukak az univerzumok kapui?

– Nem hiszek én ma már semmit sem. Elmúlt, vége. Engem kizárólag az izgat, hogy érzik magukat a rám bízott állatok.

– Pedig ráér, nem, és problémánk is van annyi, hogy sosem érünk a végére.

– Hát éppen ez az, barátom: túl sok a probléma. Alig oldjuk meg az egyiket, előbukkan a második, harmadik. És még jó, ha megoldjuk, ugyanis gyakran meg sem értjük az egészet. Fekete lyuk, sötét energia, szingularitás, párhuzamos világok... Megannyi kérdés, amire a mai napig sem tudunk felelni – nézett szembe velem a XXI. század egyik legismertebb tudósa.

– Ma még nem. Holnap talán, de valamikor mindenképp, ugyanis eközben az agyunk, ismereteink is fejlődnek – akadékoskodtam fanyarul.

– Kétségtelenül, valahol azonban mégiscsak van mértéke a dolgoknak, vagyis némelyek örökre megismerhetetlenek maradnak. Eláruljam, miért, barátom.

– Megtisztelsz.

– Mert a fekete lyuk, sötét energia, szingularitás, párhuzamos világok mind-mind Isten lényegét tükrözik, mi több, maga a kifürkészhetetlen, emberi ésszel felfoghatatlan Teremtő. És ha ez így van, nemcsak hogy nem értjük, de kutatnunk sem érdemes a világmindenség titkait – szögezte le szárazon Hawking, de már nem nézett a szemembe.

– Más szóval törődjünk bele mindenbe, annál is inkább, mert az Úr helyettünk is megoldja valamennyi gondunkat.

Csend. Édesapám intett, hogy tanácsosabb lenne, ha nem erőltetném tovább a csevegést.

– Na és te? – fordultam ekkor a köpcös korzikaihoz. – Tőled még meg sem kérdeztem, te mivel foglalkozol idebent?

– Én vagyok a helyi futballcsapat szövetségi kapitánya.

– Te is? – derült fel az arcom hirtelen. – De hisz ez tutkeráj: én is az vagyok, illetve voltam, mielőtt idekerültem. Összejöhetne egyszer a két csapat

– Kriszti, Kriszti, már megint elfelejtetted, hogy az Édenben nem lehet csak úgy ki- és be-sétálni – pirongatott meg édesapám.

– Nem felejtettem el, de talán egy speciális engedéllyel... Nem? És ha egyenesen az Atyától kérnénk engedélyt? Szintén nem? Akkor Isten veletek! – ment el a kedvem attól, hogy jobban megismerjem Tarzánia lakóit. – Neked meg – biccentettem Hawkingnek – kellemes gané-zást!

A férfi elvörösödött, de nem vágott vissza, hallgatott.

– Ugye, tudod, hogy nagyon megbántottad szegénykét – közölte apám, miután kiröppentünk hibridgépünkkel a fák közül.

– Megbántottam volna? Hát lehet valakit megbántani az Édenben? – pihent meg tekintetem a körülöttünk gomolygó felhőkön.

– Jó, ne firtassuk! Látom, hogy a Szentlélek még nem töltött be teljesen. Megjegyzem, így jártam én is valamikor: csipkelődtem, morgolódtam, kifogásoltam ezt, lebecsültem azt, amíg szép lassan...

– Egyeskévé nem változtál.

– Egyeskévé? Ki az az Egyeske, vagyis... Mintha meséltél volna már róla.

– Ő volt a legjobb... Lényegtelen. Még csak annyit árulj el, hogy hívták a másikat, azt a köpcös díszpintyet. Valahogy nem értettem, milyen néven mutatkozott be nekünk. Borpárt Nap... Napolaj?

– Bonaparte Napóleon.

5 Mrd 532

Kerek egy hónapig utazgattunk keresztül-kasul az Édenen. A városok általában régióként különböztek egymástól. Egyesekre a rusztikum, másokra az ultramodern építészeti stílus, illetve életmód nyomta a bélyegét. Volt, aki a víz alatti, de olyan is, aki az 50-100 méter magasan lebegő városokban érezte jól magát. Itt senki sem tülekedett, kiabált, és zavartalanul élvezte egy elbűvölő világ harmóniáját, szépségét. Igen, igen, harmóniáját, mert bármennyire is sokszínű, pezsgő világ volt, alapjában véve mégis rend és konszenzus uralta.

– Káprázatos! Ha nem a két szememmel látom, el sem hiszem, hogy itt mindenki mindenki-vel egyetért, és senki sem botránkozik meg amiatt, hogy véletlenül piszebb az orrom, mint a többi testvérnek.

– Ettől tényleg nem félhetsz, de hogy mindenki mindenkivel egyetért... Csak látszólag, fi-am, látszólag, a valóságban még itt a földi Paradicsomban sem. Nem is lenne logikus, ehhez ugyanis teljesen egyformán kellene gondolkoznunk, éreznünk.

– És nem érzünk? Hiszen épp az imént tudattad, hogy előbb-utóbb mindnyájunkban elárad a Szentlélek megáldó és megszentelő ereje. Ha viszont elárad, szükségszerűen mindenki egyformán ítél, reagál.

– Részben igen, részben nem, ugyanis a személyiségünk, szabad akaratunk megmarad, és ez olykor bizony ütközik az édeni renddel, törvénnyel.

– Vagyis Istenen kívül senki sem hibátlan. Pedig Ádám és Éva idejében az volt még.

– Akkor az, de ez már nem Ádám és Éva kertje, Krisztián.

– Igazság szerint nem lep meg, bár azt el sem tudom képzelni, mivel büntetik azokat, akik... megbotlanak időnként. Pénzbírsággal, testileg, börtönbe zárják vagy villamos székre ültetik a delikvenst?

– Érdekes kérdés, vagy megint csak élcelődsz?

– Nem én, de mégis: hogy büntethettek valakit, akit tudtommal nem lehet, de nem is szabad büntetni?

– Gyere velem, és megtudod – vezetett be apám egy...

Tárgyalóterembe? Nem, templomba, de hogy milyenbe, na, arról dunsztom sincs, mert egyik vallást sem képviselte. Mint ahogy általában a többi szentegyház sem az egész Paradicsomban. Leginkább katolikus templomhoz hasonlított szószékkel, orgonával stb. Az előtérben emelkedett a bírói pulpitus. Tőle balra, külön asztalnál ült a védőügyvéd, a pulpitustól jobbra pedig az édenügyész. Alig foglaltunk helyet a zsúfolásig telt templomban, kezdetét vette a tárgyalás. Legelőször egy jó képű, nyalka polgárt ültettek a vádlottak padjára. A vádirat szerint egyszerre hat leányzónak csapta a szelet anélkül, hogy lehorgonyzott volna valakinél. Egy darabig még elnézték neki, de miután sehogy sem állt kötélnek, beperelték a kiskakast. Az ügyész, tanúk és ügyvéd meghallgatása után megkérdezték Kujon Danit is (tudniillik így hívták az alperest) megértette és tagadja-e esetleg a vádakat.

– Isten ments! Ki vagyok én, hogy bármit is tagadjak. Lucifer is megtette, aztán milyen galiba lett belőle? Egyébként sem szeretnék tiszteletlen lenni senkihez. Nézzétek csak ezeket az elbűvölő lányokat! Hát lehet nekik ellenállni? Mimi, Kató, Dundika! – hintet csókot feléjük. – Mindnyájukat szeretlek!

– Tehát nem tagadod.

– Nem. Való igaz, hogy hat testvérnek is csaptam a szelet egyszerre, hanem ezt sohasem rejtettem véka alá, tisztelt bíróság. Más szóval a hölgyek tudtak egymásról. Eleinte ugyan bűntudatot éreztem, de ők, ha olykor tiltakoztak is ez ellen, lényegében tolerálták a helyzetet. Melleslegesen szólva a muszlimok tán mást tesznek, és ha nekik szabad...

– A muszlimoknak? – szörnyülködött mind a 12 bíró egyszerre.

– Bizony, és még itt, a Paradicsomban is annyi nő várja az elhunytat, ahány jótettét élete során véghez vitt.

– De nem a mi Paradicsomunkban! – kiáltotta el magát a főbíró. – Bocsánat, kissé elragadtattam magamat. A Koránban lehet, de a Bibliában szó sincs ilyesmiről. Vagy igen, mert akkor nem ártana idézni az idevágó passzust is!

– Erről... erről nem olvastam, de egy barátom, Juszuf Ali szerint... – intett oda Kujon Dani az arabnak.

– Elég! – dördült Danira a főbíró. – Mondd, hányszor jársz te bibliaórára hetente?

– Egyszer. Havonta.

– Tehát úgy érzed, nem vádolhatunk hitegetéssel, csalással, és hűtlenül sem hagytál el senkit sem.

– Igenis, bíró testvér, így érzem.

– Ebből kifolyólag igazságtalannak tartanád, ha helyt adnék annak a kérésnek, mely szerint válassz egy hölgyet magadnak. Utána azonban ne feledd, a hűség kötelezz, és rá sem nézhetsz többé más nőre.

Dani homlokán kiütött a verejték.

– De hiszen ez már tiszta házasság. Házasságlevelet nem kapok?

– Testvérem, kérlek, ne gúnyolódj, különösen a hetedik szentséggel. A házassági szentség szatirizálása miatt egy hét... De ezt majd később, egyelőre tied a szó, folytasd hát!

– Még egy mondat, és befejeztem. Egyelőre nincs szándékomban senkihez sem kötni magamat, és hogy ne okozzak több galibát, ezennel végleg szakítok a hölgyekkel.

Az alperes bejelentése villámként cikázott át a lányokon. Mimi, Kató elsápadt, s míg Dundika nem győzte kapkodni a levegőt, a többiek elkezdtek csendesen szipogni.

– Köszönöm. Most visszavonulunk tanácskozni, azt követően kihirdetjük az ítéletet – vont vissza ítélethozatalra a bíróság.

Nem kellett sokat várnunk, fél óra múlva már ismertette is a főbíró. A részleteket mellőzve csak a lényegét sommáozom.

– A vád, mely szerint Kujon Dániel alperes folyamatosan hitegette, végül hűtlenül elhagyta Tünde Mimi, Angyal Katalin, Szenté Éva, Láng Ivett, Demeter Hajnalka és Rózsa Mária felperest, a felperesek, alperes és tanúk vallomását értékelve alaptalannak bizonyult. Kujon Dánielt ezért ebben a vádpontban ártatlannak nyilvánítjuk. Más szempontból viszont nem, mert 1. Tiszteletlenül viszonyul a házassághoz. Igaz, hogy a Paradicsomban nem kötünk házasságot, de attól még mint szentség létezik, és minden édenlakótól elvárjuk, hogy tisztelje. 2. Amellett, hogy elhanyagolja a bibliai oktatást, különféle szentségtelen szokások felé kacsingat. Az első vétke miatt egy hét böjtölést rovatunk rá, mely idő alatt kenyéren is vízen kívül mással nem táplálkozhat. Második vétke miatt bibliai ismereteit bővítendő egy teljes éven át naponta köteles minden bibliai órán részt venni. Az ítélet jogerős, fellebbezésnek nincs helye. Előbbi ingerültségemért pedig ismételt megkövetem az alperest, és felhívom a figyelmét, hogy bármikor jogában áll engem is beperelni emiatt. Akarsz-e élni ezzel a jogoddal, kedves testvérem?

– Nem, megbocsátok, mert ahogy a Miatyánkban is írva vagyon: bocsásd meg a vétkeinket, miképpen *mi is megbocsátottunk az ellenünk vétkezőknek* – hangsúlyozta a férfi sokatmondóan.

– Köszönöm, nagyon kegyes vagy – hökkent meg egy pillanatra a főbíró, de nem vette fel a kesztyűt, inkább lenyelte.

– Nos, mi a véleményed az édeni igazságszolgáltatásról? – érdeklődött édesapám odakint.

– Ízlelgettem, kóstolgatam, de ahhoz, hogy pontosabb képet kapjak róla meg úgy általában az E-2-ről, ennél többet kell látnom, tanulnom. Amit most láttam, alkalmasint pityügy, amiért a delikvens csupán penitenciában részesült. De mivel büntetik a *nehéz fiúkat*, ha ugyan vannak még ilyenek?

– Attól függ, ki kit tart nehéz fiúnak. Kifejezetten nehéz fiúk nincsenek, merthogy gonoszság sincs immár, továbbá büntetésről sem szeretünk beszélni. Az Édenben legfeljebb csak megfeddnek, figyelmeztetnek, kioktatnak. Súlyosabb esetekben adnak egy vagy több rossz pontot, melynek alapján kiutasítanak az Édenből.

– És ez hat?

– Maximálisan, mert ki akar betegeskedni, vadállatoktól rettegni, vagy attól, hogy becsap egy meteor a bolygóba, és már búcsúzhatsz is a világtól? Tudniillik ez vár azokra, akik kiteszik az Édenből a lábukat.

– De hát ehhez Jahve jóváhagyása is szükséges, és én alig hiszem, hogy az irgalom és jóság istene ilyen kegyetlen sorsra ítéljen egy porszemet.

– Emberi logika szerint kegyetlen, de ki tudja, isteni mérték szerint is az? Egyáltalán mit tudunk mi Istenről azonkívül, amit elárul róla a Biblia?

– Örömmel konstátálom, azért benned is kavarog néhány érdekes gondolat. Most hova megyünk? Vissza, haza vagy látogassunk meg egy földalatti várost is?

– Te hova mennél, Krisztián?

– Nem is tudom. Talán bekopoghatnánk Hitlerhez, aki állítólag szintén bekerült az Édenbe. Vagy ez csak amolyan szóbeszéd? Elvégre akárhogy is csűrjük-csavarjuk, ez az ember mégis csak sok millió ember gyilkosa.

– Viszont megbánta a bűneit. Egyébiránt, amennyiben elfogadjuk, márpedig elfogadjuk, hogy Isten szent és tévedhetetlen, ajánlom, tégy félre vele szemben minden kritikát – zárta le a témát édesapám, gázt adott, és két nappal később már a Führer rezidenciáján csipegettük a pirosas színű Hitler-szalonnát.

5 Mrd 534

A Vezér háza hű mása volt annak a bunkernek, ahol a hírhedt náci életének utolsó hónapjait töltötte. Valószínűleg nosztalgiából építtetett a berlini bunkerhez hasonló erődöt, mert ugyan bizony mi szükség lett volna épp az Édenben ilyen bombabiztos falakra. Vajon a dízelüzemű generátor, a levegőztető- és tisztító berendezés, a dolgozószobája stb. is mind, egy az egyben megvannak?

– Remélem, beenged a Művész úr.

Ez volt Hitler egyik beceneve a seregben, miután észrevették a festészet, zene és irodalom iránti vonzalmát. Fiatalabb éveiben ugyanis maga is írt, rajzolgatott. Elég ügyesen, bár korántsem annyira, hogy a Bécsi Művészeti Akadémiára is felvegyék. Pedig milyen másként alakult volna a világ sorsa, ha megmaradt volna a verseknél, esetleg szerez egy-két operát vagy nem hasal el a felvételi vizsgákon.

Amitől tartottam, nem vált be: a Führer beengedett, és egyáltalán nem tűnt olyan mizantróp-nak, mint amilyennek képzeltem. Ellenkezőleg: feltűnően szelíd volt és udvarias, habár elég szűkszavú, akiből szinte harapófogóval kellett kihúzni a szavakat. Lakótársai Paula Hitler, Eva Braun és August Kubizek mindenben idomultak a Vezérhez, és csak akkor nyíltak meg, ha Hitler beleegyezően bólintott.

– Hű, de uncsi figurák! – súgtam oda a faternek. – Ajánlom, húzzunk gyorsan másfelé! Hiszen ezek nemcsak a fészüket, a lelküket is bebetonozták előttünk.

– Bízd csak rám! Majd betöröm én a falaikat – biztosított édesapám, aki már régóta szerette volna jobban megismerni a történelem egyik leghírhedtebb alakját. – Eredeti helyen laksz – mondta Hitlernek. – Betörő- és bombabiztos. Ha jól tudom, itt lőtted főbe magadat.

– De édesapám! – szóltam szemrehányóan apámra. – Ne légy már ilyen... indiszkrét!

– Miért, nem igaz? Vagy az csak a hasonmásod, Gustave Weler volt?

– Ki állítja?

– Konkrétan? Hát azt nem tudom. Maradjunk abban, hogy a... történelem. Igaz, hogy sikerült kiszöknöd a rommá lőtt Berlinből?

– Nahát, milyen jól értesültek egyesek! És? Végül is hol telepedtem le végképpen?

– Brazíliában, és még sokáig, 95 éves korodig sikeres gazdálkodóként ügyködtél egy fazendán¹.

– Ébresztő, testvérek: ez itt a Paradicsom! Nem beszélhetek másról is, mint háborúról, halálról? – komorodott el a szöke, vidám természetű Eva Braun. – Esetleg tekézzünk. Nincs hozzá kedved, Dolfikám?

– Miért ne, és bocsáss meg, amiért ilyen gyászos emlékekkel zavartunk – kapott Hitler az alkalmon, aki imádott tekézni. – Nem-nem, ti maradtok! – parancsolta vissza a kutyáit.

A Führer meglepően jól játszott, és rajtam kívül mindenkit legyőzött.

– Genug: elég! – kezdett repdesni a szeme, amikor többszöri próbálkozás után sem bírt velem. – Hol a csudába tanultál meg így tekézni?

Még egy perc, és felrobban – emlékeztem vissza azokra a filmekre, melyekben szembezállt vele egy-két politikus, tábornok.

– Hagyd nyerni, különben mindjárt kiteszi a szűrünket! – figyelmeztetett apám titokban.

Hagytam, mire ingerültsége olyan iróniává változott, hogy majdnem szétpukkantam mérgemben.

– Brávó, éljen! – tapsolt neki édesapám. – Ezt csinálja utánad valaki. Ember legyen a talpán, aki legyőz téged tekében. Már csak arra lennék kíváncsi, milyenek a rajzaid – nézett várackozóan a mesterre.

Persze hiába. Ehelyett egyre sűrűbben kukkantott az ajtóra, mintha azt akarná jelezni, hogy vége az audienciának, mehetünk.

– Feltételezem, hogy ebben is ugyanilyen mester vagy, bár egyesek szerint a festményeid zöme... másolat – próbálta kiugrasztani a bokorból.

¹ Birtokon. (port.)

A Vezér szemében ismét megvillant valami.

– Meglehet. Legalábbis részben, de hogy közöttük egyetlen eredeti sem lenne, elég amatőr meglátás. Gusztave, Paula ti hogy látjátok?

– Ahogy te – erősítette meg szavait a dús hajú, szép termetű Paula. – Akár meg is mutathatom őket, ha megengeded.

– Felőlem.

Nekem tetszettek a csendéletek, lakóházak, tájképek. Jórészt ezek iránt érdeklődött az ex-vezér. Még Blondie-t és Évát is felfedeztem közöttük. Embert már kevésbé. Mintha nem éredekelték volna az emberek.

– Más képed nincs, már úgy értem, idegen festőktől? – puhatolódzott édesapám félhangon, a zsidóktól, múzeumokból és egyéb helyekről elorzott képekre gondolva.

Hitler nem felelt. Alighanem meg sem hallotta, édesapám pedig jobbnak látta, ha nem ismételi meg a kérdését.

– Foglaljatok helyet, beszélgetsetek! Én addig főzök egy kis kávécskát. Bocsánat! – tűnt el Eva Hitler a konyhában.

Nem könnyű feladat olyan emberrel csevegni, aki folyton azt lesi, mikor fogják kalapjukat a vendégek. Paula Hitler azonban jól ismerte a bátyóját, és olyan ügyesen vezette a purparlét, hogy Hitler nyelve is megoldódott lassacskán. Ekkor derült ki, mekkora tudás szorult a kis bajszosba. Rengeteg dolog érdekelte: művészetek, filozófia, politika, műszaki tudományok, gyógyászat... Hosszan idézett Schopenhauertől, Goethétől, Shakespeare-től és a... Bibliából. De behatóan ismerte Platón, Arisztotelész, Buddha, Konfuciusz és Kálvin műveit is.

Ha korábban Hitler, most én hallgattam. Hiszen ez az emberke még az apámat, sőt, mindnyájunkat leköröz! Már az sem lepne meg, ha elszavalná egyik versét valaki.

– Kubizek, volnál szíves felolvasni a *Denk' es!* című költeményt! Felolvashatja? – kért engedélyt Paula a Vezértől.

– Nem, hagyj! Ez már túl... túl... Hogy is mondjam? Intim dolog, és a vers is érzelmes – tiltakozott Hitler, mintha szégyellné, hogy ilyen lágy érzelmek jellemezték valamikor.

– Érzelmes? Zseniális, tiszta Heine-vers, amitől, ami igaz, az igaz, ma is kicsordul a könnyem, ha olvasom – bizonygatta Hitler ifjúkori barátja, feltehetően őszintén, elvégre ez itt mégiscsak az Édenkert, ahol senki sem hazudik.

– Gut, nem bánom. Elolvashatod. De csak ezt, és semmi mást.

A férfi rázendített. Kívülről tudta, nem kellett azt neki olvasni.

Denk' es!

*Wenn deine Mutter alt geworden
Und älter du geworden bist,
Wenn ihr, was früher leicht und mühelos
Nunmehr zur Last geworden ist,*

*Wenn ihre lieben, treuen Augen
Nicht mehr, wie einst, ins Leben seh'n,
Wenn ihre müd' geword'nen Füße
Sie nicht mehr tragen woll'n beim Geh'n,*

*Dann reiche ihr den Arm zur Stütze,
Geleite sie mit froher Lust;
Die Stunde kommt, da du sie weinend
Zum letzten Gang begleiten mußt!*

*Und fragt sie dich, so gib ihr Antwort,
Und fragt sie wieder, sprich auch du!
Und fragt sie nochmals, steh' ihr Rede,
Nicht ungestüm, in sanfter Ruh'!*

*Und kann sie dich nicht recht versteh'n,
Erklär' ihr alles froh bewegt,
Die Stunde kommt, die bitt're Stunde,
Da dich ihr Mund – nach nichts mehr fragt.*

Én ugyan egy kukkot sem értettem németül, de mire való a fordító? Nyers fordításról lévén szó mellőzöm a műelemzést, de érzem az tényleg volt benne, ki is bújt egy könnycsepp a félre fésült hajú, kefebajszos férfi szeméből. Még ilyen! Elég sok mindent láttam, tapasztaltam életemben, de ezt sem néztem volna ki Hitlerből.

– Nem hallhatnánk néhány részletet a *Mein Kampf*ból¹ is? – reszelte meg a torkát édesapám.

– Azt már nem. Elégedjete meg a *Denk'ess*-el!

– És ha szépen megkérlek?

– Akkor sem. Ez az irkafirka tiszta agyrém, és még nagyobb bakot löttem vele, mint A tőkéjével Marx Károly. Bárcsak visszacsinálhatnám az egészet! Ennél már csak akkor botlottam nagyobbba, amikor meg is valósítottam egyet-mást belőle. Valójában alig tudom elhinni, hogy az Úristen megbocsátotta bűneim, és nem vágott Lucifer mellé a Seólba – roskadt magába az egykori kancellár.

Ő magába, mi pedig a fotelbe, és egy darabig szótlantul szürcsölgettük Paula méregerős kávéját. Inni, cigarettázni nem lehetett. Hitler sohasem tűrt meg a környezetében ilyesmit.

– Te hiszel a Seólban? – rezzentettem fel gondolataiból Adolfot.

– Miben?

– A Pokolban.

– Akárcsak te. Itt, mindenki hisz benne, mert a Pokol fogalma együtt jár Isten, Jézus és az angyal fogalmával.

– Együtt bizony, éppen ezért sehogy sem fér a fejembe, miként tudad összeegyeztetni hitedet a *Mein Kampf*fal, zsidóirtással stb., amit a jelek szerint máig sem dolgoztál fel igazán. Vagy akkor még nem hittél Istenben? – bosszantott fel Hitler ájtatossága azok után, hogy sikerült lángba borítania a világot.

A kis ember istenesen tűzbe jött, és elkezdett ugyanúgy ordítózni, ágálni, mint régen, diktátor korában. Sajnos németül, és olyan sebesen hadart, hogy ezt már a fordítógépem sem tudta követni.

– Bocsánat! – torpant meg hirtelen. – Kissé megfeledkeztem magamról. De ami történt, azon nemigen változtathatunk utólag, ezért nagyon hálás lennék, ha elfelejtenétek végre, ki voltam. Végül is mi fontosabb: honnan jöttem, vagy hova megyek, testvérem?

– Hova mész?

– Ahova mindnyájan: megkeresni és megismerni az Úristent, hogy utána életünk végéig csak neki szolgáljunk – térdelt le imára kulcsolva kezeit. – Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben, most és mindörökkön-örökké. Ámen.

– Hogyhogy megkeresni? Ezt értem úgy, hogy még meg sem találtad? – vártam ki, míg befejezi az imáját.

– Én? Hát... izé... tulajdonképpen...

– Jaj, testvérem, hogy kérdezhetsz ilyen egy Éden-lakótól, vagy nem tudad, hogy csak az kerülhet a Paradicsomba, aki már megtalálta a Teremtőt? – segítette ki zavarából Hitlerné.

¹ Az én harcom. Hitler egyetlen, még életében kiadott, politikai tárgyú könyve.

– Egyértelmű, bocsássatok meg, egy pillanatra kipottyant a fejből. No de ezen belül? Alkalmasint van valami más, konkrét életcélod is, mint imádkozni, meditálni, ami ugyan szép dolog, de nem lehet reggeltől reggelig csak ezt tenni. Hogyan kamatoztathatnád ily módon például istenadta képességeid, tudásod, ha egész nap csak az Urat dicséred.

– Miért ne, hiszen az angyalok is ezt teszik. Egyébként foglalkozom én mással is. Persze már nem rajzolok, még kevésbé verselek, politizálok stb. Viszont összehoztam egy zenekart, melyet én magam vezénylek, továbbá énekelek, táncolok, ami, ugye, szintén művészet, csak jól kell csinálni – nézett maga elé unottan.

De ismerős nekem ez a tekintet! Mintha találkoztam volna vele már valahol. Mégpedig azoknál a tesóknál, akik boldognak vallották magukat – gyulladt világosság hirtelen az agyamban.

– Egyszóval boldog vagy.

– Tökéletesen .

– Köszönöm a beszélgetést. Örülök, hogy fogadtál, és megismerhettem a történelem egyik leghíresebb emberét. Édesapám, mehetünk. Ne zavarjuk tovább a hölgyeket és urakat!

5 Mrd 536

Újabbban azon morfondírozom, van-e valami értelme ennek a keltezésnek. Először is szűkszavú, vagyis időn kívül semmi másra nem utal. Másodszor: túl sokféle dátum van, és ezek egy része már nem is korszerű. A fenti dátum például a Terra 144 időszámítását tükrözi. De másképp számították az időt a Földön, már amennyiben még létezett, és másképp datálják itt, az E-2-ön. Diktáljam be ezt a naplómbe? Inkább nem, jobb lesz helyette egy szöveges cím, ami csak többet mond egy dátumnál. Szuper, akkor start! Legyen a mai fejezet címe... Megvan!:

Paradicsom a Paradicsomban

Hogy mit kell ezen érteni? Egy olyan Paradicsomot, mely hajszálra hasonlít a bibliai Édenre, ahol Ádám és Éva élt mindaddig, amíg a kígyó biztatására ettek a tiltott gyümölcsből. Képzeljünk el egy nagy kiterjedésű, buja növényzettel borított ligetet tele állattal és meztelenül járkáló emberrel. A kert közepén kristálytisza folyó, mely a kerten kívül négyfelé ágazik. A földön mindenütt rubin, topáz és jáspis, krizolit, ónix és nefrit, pontosan úgy, ahogy Ezékiel próféta (28, 13) leírta. Modern létesítményt: villákat, sátorokat, úszómedencéket nem észleltem.

– Ez sem csúf hely, behajtottunk? – olvastam el a bejárat előtti táblán a NUDISBURG nevet.
 – Ide? – Eszembe sincs – húzta el a száját édesapám. – Tudod, hogy mi, úrmigránsok, nem kultiváljuk a nudizmust.

– Tudom, pedig naturalia non sunt turpia: a természetes dolgok nem rútak.

– Kinek rút, kinek nem. Tovább megyünk, és kész.

– Jó, de előbb pihenjünk. Látod ott azt a folyócskát? Fürödjünk egyet, aztán folytathatjuk az utunkat.

Ebbe már belement, főként azért, mert senki sem fürdött a folyóban. Egyelőre, aztán egyszerre négy nudisburginak is kedve támadt fürödni.

– Dicsértessék! Turisták vagytok? – eveztem egy vörös hajú sellőhöz.

– Nem, itt lakunk.

– Ebben a ligetben?

– Ja, mi ebben a különös?

– Semmi, csak úgy kérdeztem. Azért még mindig komfortosabb, mint majmok közt egy kereken. Merthogy hallottam én ilyen sztorit is.

Erre nem felelt, csak tetőtől talpig megnézett magának.

– Itt mindenki csórén jár?

– Magától értetődik.

– Éjjel-nappal? Bocs, elfelejtettem, hogy itt nincs éjjel. Aztán hol laktok, mert kalyibákon kívül mást nem láttam.

– Kalyibák?

– Ahol laktok, mint az indiánok, vagy bizonyos bennszülött törzsek Afrikában.

– Én inkább Ádámot és Évát mondanék – jegyezte meg csendesen.

Már a számon volt, hogy felkérjem, mutassa meg a falu nagyságú kert további részét is, amikor odaúszott a társához, és többé figyelemre sem méltatott. Megsértődött, vagy csak a fejemmel nem tud megbarátkozni a *kicsike*? Ki tudja! Ezek a nők, úgy látszik, égen-földön egyformák. Itt is ugyanúgy diszkriminálnak, unatkoznak, duzzognak, mint bárhol másutt a világon. Nők? Mindenki, egyszóval Istenen kívül senki sem hibátlan. Ja, még itt az Édenkertben sem, aminek nyilván rengeteg a hátránya, viszont valljuk be őszintén, hibák nélkül elég unalmas lenne az életünk. No, azért jobban esett volna, ha a kicsike inkább a lelket, tudásomat, mint a testalkatomat teszteli.

– Pazar ez a víz, de ha már itt vagyunk, bumlizzunk egyet a telepen is, ha van kedved.

– Nincs, de a kedvedért, egye fene, bumlizzunk.

Az Ádám és Éva-korabeli kert és Tarzánia nagyjából hasonlítottak egymáshoz. Itt is hatalmas fák nőttek a magasba, közöttük pedig az oroszlántól a tigrisig mindenféle állat csatangolt. Békében, mert sem egymást, sem minket nem bántottak. Nem is bánthattak, mert az Édenben senki sem falja fel a másikat, és húst sem kell ennie ahhoz, hogy életben maradjon. De már a fákra senki sem épített egy kuckót sem, ami pedig az étkezést illeti, itt a (hús nélküli) paleolit táplálkozást részesítették előnybe. Erre akkor jöttünk rá, amikor valaki meghívott ebédre. Zellerkrémleves volt rántott camemberrel, jázmin rizzsel és áfonyalekvárral. Miközben ettünk, pár méterre tőlünk a pázsiton egy szerelmespár kufircolt.

– Egészségekre! – emeltem rájuk a poharam.

– Nem hiszem. Becsületszavamra, ilyen nincs! – kapkodott levegőért édesapám.

– Mit szól hozzájuk? – lépett hozzá a háziasszony, egy kopaszra nyírt nudista. – Milyen ritmusosan csinálják.

– Ismered őket?

– Hogyne: az egyik a lányom, a másik meg a férjem legjobb barátja.

– És ezt te csak úgy végignézed?

– Nem értem a kérdést. Már miért ne nézném végig? Talán te is szeretnél?

– Micsodát?

– Benevezni egy menetre. Semmi akadály. Még van egy kislányom, vagy... vagy inkább velem szeretnél? Igazad van, mit tud az a csitri hozzád képest. Megengeded? – nézett kérdően a párjára.

– Parancsolj! Szolgáld ki a kedves vendéget!

– Köszönjük, nagyon édes vagy, de nekünk most mennünk kell – léptem közbe zavartan. – Majd legközelebb, ha ismét erre járunk.

– Kérlek. Látom, nem tetszünk nektek – sértődött meg a kopasz hölgy. – Vagy ti csak egymással kamatyoltok? Akkor viszont elárulnád, mit kerestek Nudisburgban?

– Nézd, ne haragudj, ezek olyan intim dolgok, amikről mi, *űrmigránsok* nem szívesen beszélünk. Arról van szó, kérlek tisztelettel, hogy mi egy évben csak egyszer...

– Hagyd, nem tartozik reájuk – fogott karon édesapám. – Viszontlátásra! Köszönjük a vendéglátást – spuriztunk az autónkhoz, és, uccu, neki, vesd el magad, kirobogtunk Nudisburgból.

– Hú, nagy az Isten állatkertje! – törölte meg édesapám a homlokát.

– Nagy, nem nagy, nekem tetszik a természetességük. Meglehet, hogy itt nem laknak lángelmék, ám imponáló egyszerűséggel és prekoncepciók nélkül élnek, gondolkoznak.

– Mint általában mindenütt az Édenben, de ami itt folyik, túlmegy minden határon.

– Vigyázz, valaki áll az úttesten!

Fékeztünk. Egy stoppos lány, pontosabban hozzánk hasonló úrvándor mutatott hüvelykujjával felfelé.

– Dicsértessék a Jézus Krisztus! Felvesztek?

– Ugorj be! – adta meg az engedélyt édesapám.

– Köszönöm. Dzsamilla vagyok. De örülök, hogy úrvándorokra bukkantam.

Bájos, szemrevaló leány volt, nagy fekete szemekkel, és olyan intelligensen csevegett, hogy üstöllést levett a lábamról. A Terra 15 úrhajón született, tehát sokkal idősebb lehetett nálamnál, de számít is ez az E-2-ön, ahol mindenki fiatal? Szülei, rokonai nem voltak. Ők valamiért nem támadtak új életre. Hogy miért, nem firtattam, meg azt sem, hogy magyarok voltak-e vagy muszlimok, miután a Dzsamilla nem kifejezetten magyar név, no meg az arcában is volt valami arabos.

– Nem érzed magad idegenül, magányosan ebben a világban? – kérdezte édesapám.

– Néha, de majd csak megszokom valahogy. Isten közelsége mindenért kárpótol.

Még meglátogattunk két nevezetes helységet, aztán meghívtam Dzsamillát Szent Mihály-i otthonunkba.

Tabuk

Ahogy telt az idő, egyre jobban megkedveltük egymást a stoppossal. De rokonszenvezett vele a család is, ezért nagyon megörült, amikor bejelentettem, ezentúl tekintsék családtagnak Dzsamillát. A mézesheteket Nudisburgban töltöttük. Összetákolunk magunknak egy vityillót, és ugyanúgy jártunk, étkeztünk, mint a többi nudista. Nem mondom, hogy nem figyeltek fel reánk, de csak annyira, mint egy kutya az előtte masírozó bogárra. Csak ez a meztelenség ne lenne! Hiába, nálunk ez nem divat. Aztán megszoktuk, és a végén kifejezetten élveztük, hogy ugyanúgy járhatunk-kelhetünk, mint Ádám és Éva a Paradicsomban. Nagyjából passzoltunk. Lelkileg, műveltségben nem sok különbség volt közöttünk. Legfeljebb annyiban, hogy én sohasem fogadtam el bizonyíték nélkül semmiféle tant, állítást. Jelszavam: bizonyítsd be, akkor elhiszem.

– Tipikus tudós attitűd – állapította meg Dzsamilla. – Nem is értem, miért nem lett belőled is csillagász.

– Mint apámból? Jó kérdés. Talán ugyanazért, amiért orvos Stephen Hawkingból.

– Eszedbe jutnak-e még néha a robotok?

– De mennyire! Legszívesebben azonnal átugornék hozzájuk

– Eredeti ötlet. Annál is inkább, mert eddig még senkinek sem sikerült. Kivéve Jehovát, Krisztust és az angyalokat.

– Hát éppen ez az, angyalkám! Ha nekik lehet, nekem miért nem?

Dzsamilla megriadt.

– Állj, állj! Ezt meg sem hallottam. Téged hallgatva valami azt súgja... Jaj, ki sem merem mondani.

– Nyugi, nem vagyok ateista, ha véletlenül erre gyanakszol. Én hiszek Istenben, mert ha ő nem volna, kinek köszönhetnénk a Paradicsomot, a halál, betegség stb. nélküli életet? A tudománynak biztos nem, legalábbis én erről még egyszer sem hallottam. Beszélni róla persze beszéltek, és beszélnek a mai napig is, de azzal, hogy feltalálták volna például a sejtek előre-gedésének titkát, nem igen dicsekedett el egy orvos sem.

– Neki, csakis Neki köszönhetjük. Egek, mégis kezdtem azt hinni, hogy egy istentagadót szeretek.

– Ettől ne félj, nem vagyok az. Egyedül az gondolkoztat el néha, miért nem jelenik meg sohasem a Jóisten előttünk.

– Hát aztán, olyan fontos neked, hogy láthasd is? Vagy azt hiszed, amiért láthatatlan, már nem is létezhet? – nézett rám gyanakvóan Dzsamilla.

– Dehogynem! Annyit már én is megtanultam, hogy a világ kétharmadát a sötét energia, negyedét pedig a sötét anyag teszi ki. És mindkettő láthatatlan, ez tény, de korántsem észlelhetetlen. Hogy mi árulja el ezek kilétét? Egyszerű. Az előbbi vonzza, az utóbbi pedig taszítja a testeket. Márpedig a semmi se nem vonz, se nem taszít, nemde bár? És a szubatomok világáról még nem is beszéltem. Ugyanez a helyzet Istennel. Nem látjuk, mégis mindenre rávetül a lelke a legkisebb kozmikus porszemtől a leghatalmasabb csillagig.

– Na látod!

– Én speciel mégis, érted, mégis szeretném, ha látható alakban is megjelenne közöttünk. Az ember már csak ilyen kicsinyes: szeretjük látni, tapintani a dolgokat. Lám, Jézus is megjelent, pedig ő is isteni eredetű szellemlény. Olyan nagy kérdés ez? Szerintem ennyit megérdemlünk az Atyától. Cserében a hódolatunkért, hitünkért.

– Merész eszmefuttatás. Tekintetbe véve, hol vagyunk, majdhogynem bűnös is, ugyanis köszönő viszonyban sincs a Bibliával, ezért barátilag javaslom, tartsd meg az ilyen és ehhez hasonló tippeket magadnak! – halkította le a hangját Dzsamilla, nehogy mások is meghallják, miről pusmognak itt ezek a turisták. – Én személy szerint megértelek. Nem osztom ugyan a nézeted, de tudom, hogy gólya létedre nem sok bibliaórán vehettél részt mostanig. Tehát semmi zűr, ahogy te szoktad mondani. Bízom benne, hogy ha jobban megismered Jézus és az apostolok igéit, utoljára vallottál ilyen téves elveket.

– Nem vallok én semmit sem. Ezek csak olyan kusza óhajok. De még ha vallanék is, az É–2 Isten kegyelméből szabad égítést, ahol senki sem gátol meg abban, hogy kimondjuk, amit érzünk, gondolunk.

– Abban nem, és következményei sincsenek. Egyet kivéve: ha a Bibliát vesézzük. „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához, csak általam”, nyilatkozta Jézus, úgyhogy számolj tízig, mielőtt kitárod a lelkedet. Más szóval óvakodj a tabuktól!

Okos nő ez a Dzsamilla, amiben csak az a leverő, hogy az embernek mindig óvakodnia kell valamitől – ködlött fel előttem a Szent Mihály-hegyi szoborcsoport almafája. Hát igen: Ádám és Éva idején az a fa, a mi kertünkben pedig a Biblia szent és sérthetetlen.

Sorsfordító kihallgatás

Amint hazakeveredtem erről az útról is, gondoltam egyet, és kihallgatást kértem a Szent Mihály-i Tanács fejétől. Rögtön és minden ceremónia nélkül fogadott. Mellette egy-egy szerzetes üldögélt.

– Miben állhatok a szolgálatodra, drága testvérem? – dobolt ujjaival a hasán a természetes városfő.

– Szeretnék beszélni az Atyával. El tudnád intézni, hogy színe elé kerüljek?

– A Világtanács elnökével? Sajnálom, mi nem vállaljuk a közvetítő szerepét. Ezt csak te személyesen intézheted el magadnak. Más? Esetleg megkérdezhetem, mi dolgod van az elnökkel?

– Vele semmi. Én az égi Atyával óhajtok randizni, bocs, találkozni. Ha lehetne.

– Kivel? – rökönyödött meg a tanácsfő.

– Jehovával. Vagy nevezzem Jáhvénak?

– Hm, látom, új vagy itt, ráadásul úrmigráns.

– Igenis. Tehát nem hoznak össze az Atyával. Akkor elnézést a zavarásért! Persze megértem, az E-2-ön aztán nincs lobbizás.

– Nincs bizony. Így hírlík?

– Nem hírlík semmi, csak úgy saccoztam, merthogy az Édenkert mégiscsak *istenség*, s mint annak egyik szerkezeti egysége valamiképp mégiscsak kapcsolatban álltok az Atyával.

– Hogyne, naponta, de csak úgy, mint bármelyik ember, amikor imára kulcsolt kézzel könyörög – tapogatódzott az asztalon domborodó gomb után. – Ez van, nyugodj bele, barátom. Ahhoz, hogy személyesen is láthassuk mennyei atyánkat, Jézusnak vagy legalább angyalnak kellene lennünk, testvérem. Miről szeretnél vele beszélni?

– Nem mindegy, ha már úgysem tudtok segíteni.

– Olyan nagy a baj?

– Ahogy vesszük. Igazából nem is baj van, sőt, még csak segítenetek se kell énrajtam, ugyanis *én* szeretnék segíteni *rajtatok*.

– Vagy úgy! Miért nem ezzel kezdted, jóember! Tehát: nincs szükséged az Atyára, merthogy *te magad vagy az Atya* – vett hülyére a tanácsfő. – Eltaláltam?

– Volt szerencsém! Ajánlom magamat.

– Most hova mész? Megbántottunk, vagy mi történt?

– Semmi, mellékes. Remélem, a Világtanácsnál komolyabb megértésre találok.

– Nem kétem, bár szerintem fölösleges mindjárt a Világtanácsához rohanni, amikor mi is szívesem fogadunk bármilyen észrevételt, tanácsot.

– Aha, ezért neveztél Atyának?

– Bocsáss meg, csak vicceltem – húzta le ujját a nyomógombról tétován. – Hát halljuk, milyen ötletekkel tökéletesítenéd az édenkerti istenség rendszerét, de gyorsan és röviden, mert még sokan váraкоznak odakünn – kezdett enyhén kerekedő hasán újra dobolni.

– Igyekszem, testvér, csak aztán meg ne haragudj, ha véletlenül kényes helyen ... dobolok.

– Ettől ne félj, a harag bűn, és mi, édenkertiek mindig vigyázunk, nehogy elragadtassuk magunkat. Kivéve, ha jogosan méltatlankodunk. Hiszen maga, Jézus is begerjedt, amikor kiverte a kufárok a templomból – kapta le a kezét gyorsan a hasáról.

– Megnyugtattál, mert nemsokára olyasmit fogsz hallani, amitől valószínűleg kiver majd a veríték.

– Nem hiszem, hacsak nem Isten és a Biblia ellen agitálsz.

– És, ha jóhiszeműen vagy a Biblia nem ismerete miatt *vétkezek*? Vagy ez már nem is számít vétéknek?

– „Isten csak azok cselekedeteit nézi el, akik valóban nem tudtak az Ő útjairól. Akik viszont ismerik, azokat szemmel tartja és pozitív választ remél.” (Ap. Csel. 17:30).

– Vagyis nem vétkezek. Akkor kezdjük! Itt van mindjárt elsőnek az örökös nappal és tavasz kérdése. Nem állíthatnánk vissza az eredeti, földi időt valahogy? Ha másért nem, a belső biológiai óra kedvéért, mert az a mai napig is ketyeg, figyelmeztet, hogy este van, ősz van stb. Na és van? Nincs. Sem este, sem ősz, sem tél, sem nyár, pedig de hiányzik. Feltételezem, másnak is, elvégre mindnyájan emberből lennénk, nem igaz?

– Gyere! – fogott karon Gulliver, és odahúzott az ablakhoz. – Nézz az égre, és nyilatkozz: látod-e a Napot és a Holdunkat?

– Ne fáradj! Nem kell csillagásznak lennem ahhoz, hogy tudjam, miszerint Hold nélkül évszakok, Nap nélkül pedig nappalok és éjszakák nincsenek. A mi űrhajóinkon voltak. Érdekel, hogyan segítettünk magunkon?

– Hogyan?

– Mesterséges úton: dekorációval, műszaki trükkökkel, melyek azt az illúziót keltették, mint ha valóban lenne éjszaka, tél és egyebek. És ha a Terra 144-en bejött, miért ne válna be az E-2-ön is?

– Mert Isten országában nem szoktak trükközni – borult el az arca vészjóslón. – Ugyanakkor azt se felejtse el, amit Isten adott az embernek, azt vissza is veheti, és amit visszavesz, azt senki sem pótolhatja többé semmivel.

– És a szabad akarat? Már amennyire egyáltalán létezik. Bocsánat, miket locsogok itt összevissza! Persze hogy létezik, ha egyszer az Úr megajándékozott vele bennünket – visszaköttem okosan, aztán... aztán bármennyire is óvakodtam kikezdeni egy ilyen nagyhatalmú muftival, mégsem tudtam megállni, hogy meg ne jegyezzem: – Viszont mi haszna, ha egyetlen alkotásához sem nyúlhatunk. Hacsak nem konzultáljuk előbb a Bibliát.

– Áá, ilyen rendelet nincs. Vagy elkerülte volna a figyelmem? – fordult a többihez.

– Nem kerülte el – válaszolták azok rezzenéstelen arccal, kórusban.

– Ajánlatosnak persze ajánlatos, ám távolról sem kötelező. Más ötlet, *használható* jó tanács, mert abban, amit eddig előadtál, én bizony semmiféle segítséget nem látok. Lehet panasz, igen, akár bírálat is. De, csak, hangsúlyozom, csak ha megalapozottan és mindenekelőtt szeretetből csipkelődsz – csipkedte meg nyájasan az arcomat.

Úgy látszik, ez a bogara, és csak akkor érzi jól magát, ha állandóan csipkedhet vagy cirógathat valakit.

– Köszönöm a figyelmeztetést, de én másokkal ellentétben sohasem csipkelődöm – jeleztem burkoltan, hogy méltóztasson rólam már leszállni.

– Én meg a segítséget. Tudod, hogy eddig még egyetlen űrvándor sem keresett fel minket e célból? Vagy felkeresett? – nézett a két barátára.

– Nem, testvér – vágták rá azok faarccal.

– Amúgy hogy érzed magad minálunk? Van-e esetleg valamilyen kérésed neked is? Most rajtad a sor, fordulj hozzánk bizalommal, mert... Mit is mond ezzel kapcsolatban a Biblia?

– Aki kér, az kap, aki keres, az talál, s aki zörget, annak ajtót nyitnak. Mt (7:7-8) – szavalták a páterek ismét egyszerre.

– Kösz a lehetőséget, de nem szeretnék tovább zavarni. Volna ugyan még néhány problémám, de ezek már olyan intimek, melyeket legfeljebb egy papnak memék meggyónni.

– Nekem nem? Jól van, kis ember. Valószínűleg nem nyertem el a bizalmad. Kár, mert ellentétben veled én kifejezetten kedvellek – meredt az elnök a fejemre, mintha meg akarná vakarni.

– Én is, testvér, én is, leszámítva a kis ember és űrmigráns megszólítást, elvégre van nekem, kérlek tisztelettel, becsületes nevem is. Annyit azért még kérdeznék, vannak-e a Paradicsomban egyesületek, pártok stb.?

– Még csak ez hiányzik! – kiáltott fel a városfő. – Csak nem akarsz alapítani egyet nálunk is?

– Miért ne akarnék! Persze ha tilos, az megint más tézisa.

– Nem tilos. De minek neked párt, amikor mindenkinek egyetlen célja van: Istent dicsőíteni és szolgálni. Ezt a szerepet azonban tökéletesen betöltik a különböző felekezetek, vallások.

– Ezt igen, de mi legyen azokkal, akik eltérnek a kánontól, és Isten helyett inkább a tudomány szolgálatába lépnek? Mert ilyenekkel is kell ám számolni, miután Ádám révén te is, én is, egyszóval mindnyájan ettünk a tudás fájáról.

Nem számoltam tízig, hozzányúltam egy tabuhoz. Meg is bántam azonnal. Hogy feledkezhettem meg egy percre is, hogy Szent Mihály első emberével beszélek, aki ha akarja, úgy kivág az Édenből, hogy egyenest a Terra 144-ig repülök. Az elnök arca megkeményedett.

– Eltérti a kánontól? Képtelenség: mindaz, ami nem hitből van, bűn, és hit nélkül erkölcsös, igaz élet sincs. A tudomány kétségtelenül szép dolog, de csak addig, amíg elismeri Isten mindenhatóságát. Úgy ám, kis ember, a kettő úgy kapcsolódik egymásba, mint egyik láncszem a másikba. Szerencsére az Édenben nincsenek ateista tudósok, akik logikusnak tűnő, valójában hamis elvekkkel szédítenének bennünket, nem szólva az Antikrisztusról, Sátánról, úgyszólván felvilágosítanál végre konkrétan, mi a csudában sántikálsz?

– Rosszban biztos nem, erről kezeskedem. Mindössze arról volna szó, hogy létrehoznám az SZGP-ét, azaz Szabad Gondolkozók Pártját, melynek programja, ha itt-ott el is térne a kánontól, végső soron mégiscsak az emberi haladás ügyét szolgálná – mentegetődztem félszegen.

– Még konkrétabban?

– Olyan pártról álmodom, mely nem tekinti abszolút etalonnak önmagát, nincsenek tabutémái, és minden zsén nélkül értelmezhetjük például ezt a jézusi tanítást. Idézem: "Az ember Fény természetű, Bűntelen, Szépséges, Tiszta és Szabad, testbe zárt isteni Fény!" Vagy: „Ne térdelj le Atyám előtt. Milyen volna, ha haza mennél, és apád előtt letérdelnél ?” Folytassam? "Ti is tudtok gyógyítani, ahogyan én, csak ébresszétek fel a bennetek lévő Fényt, és adjátok át azt a gyógyulni vágyónak!"

Az elnök és szerzetesei szeme összevillant.

– Jézus szerint.

– Az Apokrif iratok szerint.

– Vagy úgy?! Aztán mondd, az Apokrif iratok szerint ki teremtette a világot?

– Arról nem olvastam.

– Szerinted?

– Hogy kérdezhetsz tőlem ilyesmit! Természetesen a Teremtő, ezért is hívják Teremtőnek.

– Nem a semmiből lett, és válik végül megint csak semmivé, ahogy a tudósok állítják?

Nem siettem el a választ, gondolkoztam, magam sem értem, mi okból.

– Szóval így állunk. Szegény ember, úgy látom, téged is elkábított a tudomány. De egyet se félj, olyan akolba kerülsz ezúttal, ahol bőven lesz alkalmad megismerni az igazak igazát – apított vissza az asztalhoz, és megnyomta azt a bizonyos billentyűt. – Vigyétek a városi kolostorba, hadd mutassák meg neki, hol lakik az Úristen – utasította a berohanó biztonságiakat.

– De elnök úr, testvérek, mi ez az erőszak! Noli me tangere: ne nyúljatok hozzám, hiszen semmi rosszat nem tettem.

– Még nem, annál inkább magadnak. Csakhogy mi megvédünk magadtól is, ne izgulj!

– Telefonálhatok az apámnak? – tapogatóztam a kommunikátorom után.

– Viszontlátásra! Jó tanulást! – vette ki kezemből szelíden a telefont, és nagyot cuppantott a fejemre. – Mmmm, imádom ezt a kis kopaszt!

Tisztaság, szegénység, engedelmesség

Arról, amiről most beszélek, tulajdonképp már jó fél éve lezajlott, beszélni azonban a mai napig sem beszélhettem. Hogy miért? Egyszerűen azért, mert... De ne vágjunk a dolgok elébe. Majd a maga idejében ez is kiderül. Ott hagytam abba, hogy elvették a kommunikátorom, ezután bevágtak egy autóba, és meg sem álltunk a kolostorig. A négyszög alakú épület a város szélén sötétlett. Miután többször jártam erre, egyből ráismertem a komor, titokzatos rendházra. Tehát itt akarják kimosni az agyamat. Bocs, ez erős volt. Mondjuk úgy, ahogy az elnök úr: megtanítani, hol lakik az Úristen.

– Isten hozott a kolostorban! – üdvözölt a sasorrú, szúrós szemű házfőnök. – Hát te vagy az a híres pártvezér.

– Ismerjük egymást? Szó, mi szó elég gyorsan leadják errefelé a drótokat. Így azt is tudjátok, hogy senkinek sem ártottam, és jogtalanul hoztak ebbe a börtönbe.

– Kolostorba, ahol rövidesen magad is szerzetesként dicsérheted a Jóistent – javított ki szemrehányóan. – Azért vigyázzunk egy kicsit a szavakkal, testvérem.

– De hát én nem akarok szerzetes lenni, soha nem is akartam, úgyhogy tisztelettel kérek, engedjetelem menni – pislogtam az ajtó felé riadtan.

– Sajnos nem tehetem, engedelmességednek kell a Városi Tanácsnak, aki szigorúan meghagyta, hogy normális édenkerti polgárt faragjunk belőled.

– Hogyhogy normálist? Én nem vagyok az? Vagy ha mégsem, tanítsatok, neveljetelek bármi-vé, csak nem ebben a bör..., rendházban.

– De irtószól a rendháztól. Pedig olyan élményt, lehetőséget, melynek során megtalálod az Úristent, biztosítalak, egyetlen világi közösség, még kevésbé *párt* sem képes nyújtani. Párt? Micsoda ostobaság! Itt a legújabb jelölted – adott át ezután a novíciustesternek. – Mutasd meg neki a kolostort, és légy a segítségére, hogy beilleszkedjen a kolostori életbe.

– Én meg azt kérem, értesítsétek a szüleim, és magyarázzátok meg nekik is, miért akartok szerzetest faragni belőlem!

– Gyere! – ráncigált ki a mester a szobából. – Hogy mersz te így beszélni egy apáttal?

– Miért, nincs igazam? Igenis, már követelem, kérek, nem, most értesítsétek azonnal apámat, anyámat.

– Halkabban, az Isten szerelmére, halkabban, itt a falnak is füle van – ijedezett a hozzám hasonló filigrán termetű fráter, páter vagy hogy nevezik itt ezeket.

– Nahát, ilyen érdekes hely ez a kolostor! De még ha száz füle is van, olyasmit kértem, amihez nincs jogom?

– Dehogynincs, nyugodj meg, de ebben a rendházban az atya parancsol, ami minden jogot felülír, és ha ő valamire nemet vagy igent mond, arra mi csak áment mondhatunk – vezetett ki egy árkádsoros, négyszög alakú folyósóra. – Ez a kerengő. Itt szoktak a testvérek séta közben meditálni. A folyósóról, fent nyílnak a lakószobák, lent a közös helyiségek, mint: imaterem (oratorium), ebédlő (refractorium), konyha (coquina), könyvtár (bibliotheca), társalgó (parlatorium), melegedő (calefactorium), betegszoba (cella infirmorum), káptalanterem... Untatlak?

– Te mit gondolsz?

– Menjünk, nézzünk be egyikbe-másikba! Kezdjük talán ezzel a parkkal itt előttünk! Érzed ezt a mennyei illatot?

Megnéztük a parkot is. Gyönyörködve sétáltam a szakszerűen gondozott hárs, platán, libanoni cédrus, petúnia, rózsák és számtalan más, sosem látott növény közt. Valamennyire értettem a növényekhez, hiszen a Terra 144-en magam is termesztettem ilyesmit.

– Gyógynövények nincsenek?

– Minek? Az Édenben senki sem beteg, Krisztián. Nem hasznosabbak ezeknél a konyhakerti növények?

– De, biztosan, csakhogy én nem látok itt egyet sem.

– Mert azokat a kolostor falain kívül természetjük, mellé szőlőt, búzát, kukoricát... Van itt minden: műhelyek, pékség és persze malom is, így aztán semmiben se függünk a várostól.

– Remek – álltam meg egy csodálatos szökőkút előtt –. Majd mindegyiket megnézem, de most inkább lepihennék, úgyhogy vezess, kérlek a dor... dormitóriumba, vagy hogy hívjátok a hálótermeket.

Odavezetett, és öt perc múlva már az ágyamból mustrálgathattam a cellámat. Rendkívül puritán, kb. 4x3 m² területű hálófülke volt, az ágy fölött kereszt, azonkívül se fűtőtest, se asztal, tévé, számítógép, semmi, csak az ágy felette a kereszttel. De hát mit várjon az ember olyan fiúktól, akiknek jelszava a szegénység. Egy előnye azért mégis van: különkecő, így nem kell osztoznóm rajta senkivel. Megnéztem az órát: 20 óra, tehát kora este van. Nem kéne még aludnom, viszont mi a francot lehet itt ilyenkor csinálni?

Másnap frissen, bár korántsem jókedvűen ébredtem. Még szép! Hogy is felejtettem volna el, milyen egérfogóba jutottam. Egy fráter, bizonyos Ferenc nevű szerzetes elvitt reggelizni, majd bevitt a könyvtárba, és a kezembe nyomta a kolostori regulát.

– Tanulmányozd, és magold be minél hamarabb, mert ezentúl ez lesz a Biblia után a legfőbb olvasmányod.

– Kösz. Vólnál olyan kedves ideadni egy percre a kommunikátorod?

– Mit képzelsz, itt senkinek sincs kommunikátora.

– Laptopja?

– Csak Farkas atyának és néhány magasan képzett fráternek. Egyébként úgysem tarthatjuk a kapcsolatot senkivel. Bizony, ez egy ilyen kolostor, és aki egyszer ide belépett, örökre búcsút mondhat a világnak. De ne búsulj, nálunk mindent megtalálsz, és ha egyszer belekóstolsz a kolostori életbe, nem is kívánczol máshova.

– És ha mégis? Meggondolhatom-e még magamat?

– Hogyne, az első 12 hónapban, utána azonban meg kell fogadnod, hogy a kolostort végleges otthonodnak tekinted.

– *Lasciate ogni speranza voi ch'entrate!*¹ – motyogtam lesújtva, de gyorsan összeszedtem magamat, és elhatároztam, hogy... megszököm.

Az ám, lesz, ami lesz, de még az eskü letétele *előtt* meglógok, mert *utána* csakugyan felhagyhatok minden reménnyel. Ebből a célból újra becserkésztem a kolostort. Mellettem a kerek képű, jámbor Ferenc lihegett. A rendházat három méter magas, riasztóval és kamerákkal felszerelt fal övezte, a kapuban meg a kapus szemei pásztázták végig folyamatosan a terepet.

– Általában kik dolgoznak a kolostor földjein?

– Természetesen mi, fráterek.

Heuréka, ez lesz az a kiskapu, melyen át felhúzzom a nyúlcipőt!

Reggel 6-kor éktelen harangzúgásra ugrottam ki az ágyamból. De csak a kápolna harangja szólított imára. És most már engem is. Menjek, ne menjek? Megyek. Miért haragítsam magamra még jobban az apátot? Engedelmisséget kíván? Megkapja, aztán csak tátoghat, amikor fölfedezi, hogy leléptem. Nem állítom, hogy szép tőlem, viszont az sem a legkorrektebb eljárás, hogy csak úgy, megkérdezésem nélkül akarjon barátot faragni belőlem. Ima után bevonultunk a refektóriumba. Teljes csendben reggeliztünk, ugyanis evés közben senki sem beszélhet. Aki befejezte, megvárta, amíg a többiek is bekapják a früstököt, majd libasorban ki, és ment ki-ki a dolgára. A szerzetesek a könyvtárba, műhelyekbe, földekre, a jelöltek, novíciusok pedig a tanulószobákba.

– Mától kezdve itt fogsz tanulni – ültetett egy padba Pál mester. – A személyi lapod szerint érettségizett, tudománycentrikus ember vagy – lapozgatott egy dossziében. – Kedvenc tárgyad a csillagászat, annál kevésbé vonz viszont a Szentírás.

– Ki szerint?

¹ Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel! (Dante: Isteni színjáték, Pokol, III. 9)

– Talán nem igaz?

– Nem egészen, érdekel engem csak... Nem beszélhetném meg ezt inkább a gyóntató atyával?

– Édesapád asztrofizikus, édesanyád biológiai tanárnő etcetera, etcetera.¹ Hiányosságaidat pótolandó a következő tantárgyakat jelöltük ki a számodra: latin, exegézis, dogmatika, és... én leszek a tanárod. Most mennem kell, hív a kötelesség. 9-kor találkozunk a kápolnában. Addig tanulmányozd a regulát.

A 9 órai ima után vissza kellett térnem tanulni, 12-kor újabb ima, utána irány az ebédlő. Miközben ebédeltünk, egy öregebb fráter felolvasott a szentek életéből, valamilyen hitmagyarázó műből vagy Bibliából. Az ebédet ún. szabad foglalkozás követte, amit mindenki tetszése szerint használt fel. Ki sétált, olvasott, de akár dolgozhatott vagy sportolt is. Többnyire azonban a hobbijaiknak hódoltak. Délután háromig, majd ismét imádkoztunk és dolgoztunk (ora et labora). Este vacsora, 9-kor még egy utolsó ima, végül 10-kor szilencium egészen reggelig, amikor kezdődött minden előről.

Órjító órarend, nemde bár? De a társaimnak tetszett, sőt, szívüket-lelküket beleadták, amit el sem hittem volna, ha mindez nem itt zajlik előttem.

Teltek-múltak a napok, és még mindig nem küldtek dolgozni a földekre. Pedig csak onnan pattanhattam volna meg valamiképp. Vajon apám vagy Dzsamilla kerestet-e, egyáltalán van fogalmuk arról, hol lehetek? Én mindenesetre kommunikációs eszközök híján semmilyen életjelt nem adhattam magamról. Egyébként is annyira ellenőriztek, hogy még a naplózásról is lemondtam.

– Kérhetek-e tőled valamit? – környékeztem meg egyik nap a filigrán termetű magisztert.

– Kérni kérhetsz, de hogy teljesítem-e, az attól függ, mit kívánsz.

– Imádom az erdőt, úgy szeretnék benne egyszer sétálni. Miután úrhajóban éltem le életem nagy részét, eddig nem sok erdőben járhattam, a kolostornak pedig olyan csodaszép az erdeje.

– Örülök, hogy tetszik – lágyult el Pál atya. – Én is nagyon szeretem, és magam is szívesen sétálgatok benne, ha ráérek.

– Akkor megengeded, hogy megnézzem?

– Meg. Egy év múlva, amikor a novíciusokat is kivisszük a földekre dolgozni.

– Hamarabb nem lehet? Hosszú idő ám egy esztendő. Kérlek, Pál atya, nem tennél velem most az egyszer kivételt? Utóvégre nulla regula sine exceptione².

– Jó, nem bánom – mosolyodott el a jólelkű szerzetes. – De csak azért, mert olyan szépen haladsz a latinban, és egy teljes héten át felmosod a kerengőt, kitakarítod a mosdókat.

– Ki, persze, készséggel. Mindent a rendért és a testvérekért. Mellesleg melyik szerzetesrendhez tartozunk?

– Egyhez, mert az Édenben csak egyetlen szerzetesrend és egyház van, melynek alfája és ómegája a Biblia. Te többet szeretnél?

– Absit me!³ Egy szerzetesrend, egy vallás, egy Isten. Ki van ez rendesen fundálva.

– Örülök hogy egyetértesz – élcelődött. – Laudetur Jesus Christus! Aztán csak ügyesen, alaposan takaríts, mert nálunk a tisztaság nemcsak erény, hanem egyike a legfontosabb obligációknak, nem feledkezvén meg természetesen a szegénységről és engedelmességről sem – mutatott a deréköve lelógó szárán kötött három csomóra.

Az atya megtartotta ígéretét, és egy hét múlva már az erdőben caplattam elmaradhatatlan kísérem, Ferenc fráter oldalán.

– Micsoda levegő, illatok! – kiáltottam fel elragadtatva.

Tagadhatatlan tény, hogy a hajónkon is létezett egy-két kertecske. De erdő egy sem, és Tazánián kívül most sétálok ilyenben másodszor.

¹ Satöbbi. (lat.)

² Nincs szabály kivétel nélkül. (lat.)

³ Távol álljon tőlem! (lat.)

– Testvér, pottyantanom kellene – villant az agyamba, miért is jöttem ide tulajdonképp, és válaszra sem várva araszoltam a közeli bozótba. – Öt perc, és visszajövök.

Amint sikerült eltűnnöm, nyakamba kaptam a lábamat, és még ma is szaladnék, ha nem fog el a hasmenés. Mit volt mit tennem, le kellett guggolnom, és potty-potty-potty, könnyítettem magamon. Amikor felálltam, Ferenc fráter állt előttem. Ezután még megpróbáltam néhány-szor megszabadulni a frátertől, de úgy tapadt rám, mint egy pióca. Nem volt nehéz kitalálni, amit eddig csak sejtettem, hogy ugyanúgy vigyáznak rám, mint a rabokra a börtönben. Hogy miért voltam ilyen fontos nekik, nem tudom, meg azt is furcsálltam, hogy éppen a szabadság és szeretet országában történhet ilyesmi. Hiszen ennél ideálisabb placc már csak egy emelettel feljebb, a mennyekben létezik. Ha ugyan létezik.

Hú, micsoda istentelen idea! – szeppentem meg egy pillanatra. Kriszti, Kriszti, újabban egyre zavarosabb vizekben halászol! Magyarán: bármilyen gyakran forgatom a Bibliát, bizonyítható tény híján sehogy sem tudok ráhangolódni Istenre, ezért inkább a kevésbé transzcendens világ felé kacsintok. Sajnos így sem akadálytalanul, mert mit tudok én a világról. Vajon gyanítja-e a lepényképű szerzetes, milyen égbekiáltó gondolatok cikáznak az agyamban? Nem hinném, legfeljebb azt, hogy mi célból kérezkodtem az erdőbe, azóta ugyanis ugyancsak furcsán szemekkel méreget.

Pár napig nem foglalkoztam a szökéssel, de aztán megint csak belém bújt a kisördög. Egy kudarc nem kudarc. Majd ha tizedszer is felsülök, még mindig ráérek beadni a derekam. Második tervemhez nem kellett sem kimenő, sem erdő, csak fogtam két cetlit, és ráírtam a következő szöveget:

Nevem Antal Krisztián. Könyörögve kérek bárkit, aki megtalálja ezt a cédulát, értesítse apámat, Antal Boldizsárt (Tóváros 1), hogy szabadítson ki a Szent Mihály-i kolostorból, ahol hónapok óta tartanak akaratom ellenére bezárva. Antal Krisztián.

A cetliket rákötöttem két kavicsra, és áthajítottam őket a kőfalon. Egyszerű trükk, nem, csak sikerüljön is, és még ma találják meg mindkettőt – fordultam vissza elégedetten, és újfent kibe botlottam? Elmaradhatatlan árnyékomba, Ferenc testvérbe. A kiskésít, már megint nem voltam elég óvatos! Pedig tudhattam volna, hogy minden léptemet figyeli. Nőtt a közelben egy fügefá, odatipegtem, és leültem a tövébe, mellém a testöröm. Hallgattunk.

– Most beárulsz? – csillant meg egy könnycsepp a szememben.

– Igen, referálok az esetről.

– Pál mesternek?

– Benedek apátnak.

– Ez még cifrább. Mondd, testvér, minek tartasz te engem!

– Aminek az apát úr?

– És ő minek tart?

– Egy megtévedt, veszélyes nézeteket valló *mutánsnak*.

Szóval így állunk. Nem elég, hogy veszélyes vagyok, ráadásul *mutáns* is. Na, nem azért, szólitottak már így jó páran, de ezek közt egy sem volt szerzetes.

– Biztos vagy benne?

– Nem mindegy? Szerinte az vagy, és én...

– Ugyanazt darálod, mert egy szerzetes sohasem állíthat mást, mint a főnöke. Megértem, de most négy szemközt, tanuk nélkül kérdezlek: tényleg ilyen veszélyes *mutánsnak* nézed a testvéred?

– Mit írtál arra a papírra?

– Kíváncsi vagy rá? Elárulhatom, de csak, ha te is bevallod, miért ültél mellém, ha úgyis be akarsz árulni?

– Azt... azt nem tudom. Csak úgy leültem.

– Azt írtam a cetlire, értesítsék apámat, hogy szabadítson ki innen.

– Szabadítson ki? – csodálkozott a szerzetes. – Hát bezártak?

Elmeséltem neki, ki vagyok, mit akarnak tőlem stb., végül megkérdeztem, még mindig le akar buktatni. Úgy meredt rám, mintha most látna először.

– Benedicat te Deus¹! – kecmergett talpra, és szó nélkül otthagyt.

– Ferenc testvér! – kiáltottam utána. – Nem válaszoltál a kérdésre.

Egy pillanatra megtorpant, picit gondolkozott, majd meggyorsította lépteit, és besompolygott a templomba.

Bevégeztetett. Még ma vagy holnap magához hívat a házfőnök, és... Máglyára küldenek, mint Jeanne d’Arcot, Szervét Mihályt, Giordano Brunot? Aligha, hiszen az Édenben senkit sem szabad, de nem is lehet megölni, éheztetni, kínozni. Akkor hát mért félek, merthogy félttem, ez az igazság. No, majd kiderül.

Tévedtem: nem derült ki. Sem aznap, sem másnap. Istenem, csak nem könyörült meg rajtam a kis fráter! Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában... – motyogtam magamban.

De hát ami késik, nem múlik. Ha a második nap nem is történt semmi sem, a harmadikon mégiscsak behívtak az apáthoz. A tanácssteremben három ember üldögélt egy asztalnál: Benedek apát, Pál páter, Ferenc fráter. És még valaki, csak ő az egyébként üres terem utolsó sorában.

– Te írtad ezt a levelet? – lobogtatta meg Benedek atya az ominózus cédulát.

– És ha igen, hazudtam? Én csak és csakis a színtiszta igazat közöltem, amit, ugye, mindig ki kell mondani – néztem az atya mellett feszengő Ferenc fráter szemébe, de nem láttam benne sem kárörömet, sem megbánást.

– Kompromittáltad a kolostort.

– Lehet, de ki kezdte? Ha nem tartottatok volna vissza erőszakkal a klostromban, sosem fajult volna a dolog idáig.

– Erről nem nyitok vitát. Már tudattuk veled, miért és kinek az utasítására próbálunk visszaterelni az akolba. De ha nem megy, nem megy, mi nem erőltetjük, ezért úgy határoztunk, hogy a további konfliktusok megelőzése érdekében határozatlan időre felmentünk minden novíciusi kötelezettséged alól. Többé nem kell szemináriumra, sőt, misére sem járnod. Amúgy szabadon járhat-sz-kelhetsz valamelyik testvér kíséretében. De csak házon belül. Világos?

– Eppur si muove². Teljesen. Csak hát a szabad akarat, az nem számít, az emberi döntés lehetősége, mellyel Isten ajándékozott meg bennünket? Márpedig amit *Ő* adott, azt *ember* el nem veheti, és én azt akarom, hadd határozzam már el én, melyik akolhoz tartozzak. Föltéve, hogy tervezek egyáltalán ilyesmit. Olyan nagy bűn ez, vagy van valamilyen más bűnöm is, ami miatt vezekelnem kellene? Pál atya, Ferenc testvér, ti elég jól ismertek, nektek mi a véleményetek minderről?

A novíciusmesternek semmilyen sem volt, hallgatott. Nem úgy Ferenc fráter, aki legnagyobb meglepetésemre védelmébe vett néhány mondat erejéig. Nem hittem a fülemnek. Lehet, hogy nem is ő, hanem valamelyik Szent Mihály-i polgár fújt be az apátnak? Nincs kizárva, csupán azt bántam, amiért nem dobtam át több cetlit a köfalon, mert akkor egy, legalább egy biztosan célba talált volna.

– Köszönöm az elismerést, bizalmat – hajoltam meg a fráter előtt hálásan. – Ezek után engedtessek meg nekem, hogy benyújtsam fellebbezésemet a Legfelsőbb Pasztorális Tanácshoz.

Döbrent csend.

– Kérdezhetek én is valamit? – szólalt meg ekkor az utolsó sorban ülő idegen.

– Parancsolj, főtisztelendő atyám!

A pap odaballagott hozzám, és keresztjét rám emelve kiáltotta:

– Mondd utánam az apostoli hitvallást: hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremőjében...

¹ Isten áldjon! (lat.)

² És mégis mozog a Föld. (Galileo Galilei)

Újabb csapdába kerültem. Ha utána mondom, hazudok, tudniillik... Bonyolult, miután még mindig ugyanaz a helyzet, mint legutóbb: az egyik pillanatban hiszek, a másokban nem, jelenleg pedig inkább nem, mert szerintem a természeti törvények hozták létre, és irányítják azóta is az univerzumot. Ez is világos. Legalábbis számomra. Eddig a milétoszi Thalésznek és Anaximandrosznak adok igazat. Igen ám, de: honnan származnak a *természeti törvények*? Csak nem öröktől fogva léteznek, vagy mégiscsak létrehozta őket valaki? Ezt, ugyebár, nem tudjuk, és amíg ezt nem tudjuk, Istent továbbra sem hagyhatjuk ki a pakliból.

– No, mi lesz? Megnémultál, testvérem?

Még várt egy keveset, majd sokatmondóan eresztette le a keresztjét.

– Köszönöm. Csak ennyit akartam kérdezni.

– Beszélhetnék vele négy szemközt? – szólalt meg félve Ferenc fráter.

– Nem – sápadozott Pál atya.

– Beszélhetsz – adta meg az engedélyt viszont Benedek atya, a házfőnök – bár nem értem, mi mondanivalód lehet még egy ilyen... pogánynak.

– Az égre kérlek, ne makacskodj. Én tudom, milyen derék ember vagy, de hidd el, Pál meg Benedek atya is az, és mindnyájan közös nevezőre juthatnánk, ha elmondod az apostoli hitvallást – hadarta Ferenc fráter alig hallhatón.

– És ha nem?

– Abból nagyon nagy baj lenne, hát még ha a fővárosban is megtudják. Nem akarok károgni, de akár az is megeshet, hogy kiutasítanak az Édenből.

Mi, hogy visszamenjek a hideg, por- és gázfelhőktől gomolygó univerzumba? – rettentem meg a rám várható jövőtől. Köszönöm szépen, de nem kérek többé belőle. Már akkor inkább füllentek, aztán meglátjuk, mi történik. Ha van Isten, itt helyben megbüntet, ha viszont nincs, talán még meg is bocsát az apát úr.

– Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremőjében...

Lehunytam a szemem, és vártam a büntetést. De semmi bajom nem esett. Nem dördült meg az ég, és sóbálvánnyá sem változtam, mint a szodomai Lót felesége, amikor Isten figyelmeztetése ellenére visszanézett a bűnös városra.

– ... és Jézus Krisztusban, az Ő egyszülött Fiában, a mi Urunkban, aki fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától, szenvedett Poncius Pilátus alatt; megfeszítették, meghalt és eltemették – folytattam az imádkozást némileg megnyugodva.

– Így mindjárt más – simultak el a perjel homlokán a barázdák. – Örömmel konstátálom, hogy mégsem vagy olyan elvetemült, mint gondoltam. Ami azonban a fellebbezésedet illeti, ajánlom, aludj rá egyet, kis testvér.

– Már aludtam.

– Ezt hogy értsem?

– Nem apellálok. Elismerem a bűnömet, és belenyugszom Benedek atya judíciumába.

Ettől a naptól kezdve az eddiginél is szigorúbban őriztek. Cellámat lezárták, s csak akkor csörrent meg a kulcs az ajtóban, ha ki akartam szellőztetni kissé a fejemet. Még szerencse, hogy volt toalett odabent, különben ki tudja, hányszor kellett volna csengetnem napjában. Naplót továbbra sem mertem vezetni. Érzésem szerint valamilyen módon, rejtett kamerával vagy effélével még itt a cellában is figyelnek. Ferenc fráterrel nem találkoztam. Valószínűleg eltanácsolták mellőlem, s vele együtt a többi barátot, mert még a köszönésemet sem merték fogadni. De hát mit vétettem, miért közösisítenek ki, mint egy terrorista ateistát, aki titokban ikonokat éget, templomokat robbantgat? Lángeszű tudós sem vagyok, akinek tanai alapján rengetnék meg az egyházi dogmákat.

Egyik nap, épp a kerengőben sétáltam, fülsüketítő zúgásra lettem figyelmes. Felnéztem a magasba, és megpillantottam egy repülő objektumot. De érdekes hasonlóság: majdnem olyan, mint az én univerzális járművöm! Hohó, fényjelek! Lássuk, mit írnak! *Mindjárt leeresztünk*

egy kötélhágsót, kapaszkodj fel rajta, Krisztián! – fejtettem meg a jeleket. Erre mellbe löktem a kíséřőm, és kiszaladtam az udvarra.

– Segítség! Megszökök! – vetette magát utánam a szerzetes.

– Hahó, itt vagyok!

Ledobták a létrát, s már kapaszkodtam volna felfele, amikor a szerzetes belecsimpaszkodott a lábamba. Magammal húzni persze nem tudtam a magas, csaknem két méteres alakot, de lerúgni sem, ugyanis mindkét lábam lefogta. Ekkor újabb barát iramodott a hágsóhoz, aki viszont a kíséřőm lábába fogódzott. Sikerral: a nagy ember eleresztette a lábamat. Megmenekültem, most már mászhattam tovább nyugodtan. Másztam is szaporán. Egy pillanatra még visszanéztem, hadd lássam, kinek köszönhetem, hogy újra szabad ember lehetek. Ferenc fráter volt, az *áruló*.

– Isten hozott a fedélzeten, Krisztikém! – ölelt át édesapám.

– Na végre! Mi tartott ilyen sokáig?

Mint utóbb kiderült, két helyi lakos talált a cetlire. Az egyik elvitte apámnak, a másik meg a házfőnökönek.

Dr. Moreau szigete

Tenger. Már volt részem előzőleg is belőle, hiszen annak partjáról kerültem a Paradicsomba. Most megint itt vagyok, pontosabban egy lakatlan, számomra tők ismeretlen szigeten. Egyedül, távol minden emberlakta vidéktől.

– Egyelőre ez a ház a lakásod – vezetett apám egy növényzettel álcázott bunkerbe. – Nem olyan komfortos, mint a Szent Mihály-i villád volt, de amire szükséged van, az innen sem hiányzik: víz, villany, tévé, könyvtár, edzőkamra: mens sana in corpore sano¹.

– Megkérhetlek, hogy ne beszélj velem soha többé latinul?

Látom, hogy nem érti, de szokása szerint nem kérdezett semmit, rám hagyta.

– Ja, és igen, edzőkamrára sincs szükségem.

Na, ezt azért mégsem hagyta szó nélkül.

– Tévedsz. Hát nem látod, milyen satnya vagy? Elismerem, hogy a tudás nagy előny, és mi, úrvándorok túlteszünk a legtöbb földlakón, de azért az erőnek is megvan a maga előnye.

– Számítógép, telefon?

– Az nincs. Első a biztonság. Itt meghúzhatod magad pár évig, amíg nem nyugszanak meg a kedélyek.

– Meg, ha meg. Egyébként nem értem, miért szöktettél meg ahelyett, hogy kiköveteltél volna az apáttól. Nyíltan, az emberi szabadságjogok alapján.

– Melyeket éppen azzal tiport sárba a feddhetetlen apát úr, hogy fogva tartott, mint egy fegyencet. És valószínűleg nem is önhatalmilag, hanem felsőbb utasításra.

– De miért, apa, miért, amikor a légynek sem ártottam? Á, hagyjuk! Dzsamilla? Őt mikor hozod a szigetre?

– Semmikor, ugyanis... izé... Szóval úgy döntött, hogy inkább Szent Mihályban várja ki, amíg újra rendben jön a szénátok.

Ezt nem vártam. Tény, hogy nem a legideálisabb helyre kerültem, és ugyanilyen körülmények várnának Dzsamillára is, de akárhogy is nézem, egy jó feleségnek még a Biblia szerint is követnie kellene élet- és sorstársát. Kellene, de hányan teszik meg, még itt az É–2-ön is? Reználnan húztam fel egy melegebb pulóvert.

– Milyen hideg van itt. Ez az első hely az Édenben, ahol elkelne egy nagykabát. Hány fok van?

– Kint 15, bent 21.

– Ez meg hogy lehet? Tulajdonképp hol vagyunk?

¹ Ép testben, ép lélek. (lat.)

– Jobb, ha nem tudod. Van házban egy kamra, abban találsz mindenféle, főzéshez-sütéshez szükséges alapanyagot. Ha véletlenül megjelenik az égen egy helikopter, illetve bármilyen repülő objektum, azonnal bújj el, nehogy észrevegyenek. A kapcsolatot úgy tartjuk, hogy hébe-korba meglátogatlak – látott el tanácsokkal édesapám, melegen megölelt, és magamra hagyott a szigeten.

Az első napokban istenien éreztem magamat. Végre olyan helyen élhetek, ahol azt csinállok, amit akarok, nem kell órákat imádkozni, és a kutya sem figyel rám. A könyvtárban ritka, de főként tudományos tárgyú könyvekre bukkantam. Jöhetnek! Ha nincs más, ez is megteszi. Aztán még ott a tévé, azt sem néztem már egy szekér esztendeje. Két napig ki sem bújtam a bunkerből. Csak csekkoltam a tévét, olvastam, csiszolgattam a blogom, és nagyokat aludtam. A harmadik napon majommakogásra lettem figyelmes, amit hol bagolyhuhogás, hol félelmetes oroszlánbögés követett. Vadállatok! – fagyott meg bennem a lélegzet, aztán újfent eszembe jutott, miszerint az Édenben senki sem eszik húst, s még csak játékból sem szokott gyilkolni. Erre megnyugodtam. Nem úgy az állatok, akik folyamatosan csataráztak.

– Hé, nem hagynátok abba! Aludni szeretnék!

Nem hagyták abba, mire dühösen kirohantam a bunkerből. Odakint három állat játszadozott egymással. Állat? Kimérák, melyekhez hasonlót soha életemben nem láttam. Brr, még most, naplószerkesztés közben is kiver tőlük a verejték. Az egyik majomtestű, de emberfejű, a másik embertestű, de majomfejű, végül egy négyarcú, elől öz-, hátul bagoly-, baloldalt oroszlán-, jobboldalt csigaszerű monstrum volt. Szent Habakuk, ez dr. Moreau szigete¹!

– Helló!

A rémlények abbahagyták a birkózást, és rám bámultak.

– Helló!

Hát ez meg ki lehet! – kémleltem körül a berekben. Senki, pedig tisztán hallottam, hogy valaki viszonzta a köszönést.

– Phű, de rusnyák vagytok! Nem hancúroznátok másfele?

– Elnézést a zavarásért. Azt hittük, ez a bunker lakatlan – mentegetődzött az özarcú kiméra.

– Te... te tudsz beszélni? – állt meg bennem a lélegzet, aztán eszembe jutottak H. G. Wells lehetetlen lényei, és már nem is csodálkoztam annyira nem feledkezve meg arról sem, hogy ez itt az Édenkert, ahol semmi sem lehetetlen.

– Miért, csak a mesékben beszélnek az állatok?

– Nem, csak... Kik a búsban vagytok ti: emberek vagy állatok?

– Emberállatok, kérlek alássan: Barahunumakari – mutatkozott be udvariasan. – Ők meg – bökött a *félmajmokra* – Kercsak és Kacsrek. Gyerekek, mutatkozzatok be a bácsinak?

– Mak-mak-mak!

– Megtudhatnám a te neved is?

– Antal Krisztián – válaszoltam reflexszerűen, el is szégyelltem tüstént magamat; csak nem udvariaskodok itt egy állattal.

– Örvendek. Megengeded, hogy megtapogassalak? Még sohasem láttam apán kívül ilyen különleges élőlényt.

– Inkább ne. Ne haragudj, de nem bírom, ha tapiznak – idéztem fel magamban a Szent Mihály-i Tanács főnökét.

– Ahogy óhajtod. Van még veled valaki?

– Senki, és csak úgy véletlenül tévedtem a szigetre – lódítottam, utóvégre mi köze ahhoz, hogy véletlenül vagy szándékosan vagyok itt. – Te?

– Bocsáss meg, erre nem válaszolhatok. Kellemes... nyaralást!

Egy-egy. Amilyen az adjon isten, olyan a fogadj isten. Mire feleszméltem, már el is tűnt a fák között. El kell ismernem, hogy még ez az isten háta mögötti sziget is el tud képesíteni va-

¹ H. G. Wells: Dr. Moreau szigete. (reg.)

lamivel. Miután az É-2-ön mindenki élt már egyszer valamikor, valószínűleg dr. Moreau sem kitalált figura, és előreláthatólag lesz még hozzá szerencsém. Egyelőre azonban nem futottam össze sem vele, sem a kreatúráival, bár keresztül-kasul bejártam a szigetet. De hát hol és miért rejtőzködik a doktor úr? Egy hónap múlva meglátogatottak a szüleim.

– Dzsamilát nem hoztátok magatokkal?

– Dzsamilla elhagyott bennünket – közölte keserűen édesanyám. – Ámde ne búsulj, aki elhagy a szükségben, abból nemhogy szeretet, de még a szolidaritás érzése is hiányzik, és butaság volna érte egyetlen könnyet is ejteni.

– Nem is ejtek, biztosítalak – legyintettem, miközben majd meghasadt a szívem a bánattól.

– Hogyan reagáltak a szöktetésre? Rájöttek arra, ki szöktetett meg a rendházból?

– Nem hinném, különben most nem lennénk itt, de hogy gyanakodnak, az szinte bizonyos. Mindenesetre úgy vettem észre, figyelnek, éppen ezért legközelebb már csak jövőre ugrunk be a szigetre – jelentette be édesapám. – Addigra talán ez az átkozott ügy is elévül. Elnézést! – tekintett bocsánatkérően a magasba.

Szüleim távozása után hatalmába kerített az unalom. Untam a bunkert, szigetet, s már a titokzatos doktor sem érdekelt. De másképp éreztem volna magamat, ha Dzsamilla is itt lenne! – sóhajtoztam utána. Tudtam, hogy nem érdemli meg, de hát lehet a szívnek parancsolni? Egy-szer épp a sziget túlsó felén barangoltam, amikor kitört a vihar, és olyan erővel dühöngött, hogy azt hittem, újabb világvége köszönt a bolygóra. Hú, hol lehet itt elbújni! A fák alá nem mertem, mert azokba csapnak leghamarabb a villámok. Egy ideig ide-oda rohangáltam, amíg a cserjésben rábukkantam egy igazi szörnyetegre, vagyis... Helyesbíték. Úgy látszik, teljesen agyamra mentek ezek a kimérák! Nem állatba botlottam, csak egy gigászi, tátott szájú szoborfejbe. Annál jobb, kell ennél biztonságosabb azilum? Beillantam. Elöttem rozzant vasajtó sötétlett. Leményesen beépített szobor volt. De vajon laknak is benne? – nyitottam be egymás után a szobákba, amíg az egyikben felfedeztem a házigazdát is. Magas, hosszú szakállú férfi volt. Egy fotelben ült, és olvasott, lába mellett természetes vadmacska heverészett.

– Jó napot adjon Isten!

– Ki az? – rezzent fel ijedten. – Ja, maga az? Isten hozta, kedves... Ni csak, egy úrvándor!

– Igen, általában így hívnak. Ha megengeded, bemutatkoznék. Antal Krisztián, kérlek tisztelettel.

– Foglaljon helyet, Antal úr! – mutatott a szemben levő fotelre. – Már vártam magára.

Fura, magáz a doktor úr. Ilyesmit sem tapasztaltam, mióta a menny előszobájában lődörgök.

– Megtisztel – tértem én is a magázásra. – De honnan tudta, hogy itt vagyok? Esetleg ismer is?

– Nem, csak Barahuhunumakari, tudja, az a négyarcú emberállat mesélte, hogy találkozott valakivel a szigeten. Gondolom, magával, vagy tévednék?

– Moreau doktorhoz van szerencsém?

– Kihez? – nyomott meg a szakállas úriember egy gombot a kézfejjén. – Hozz egy kis kávé és vodkát a vendégnek! – utasította a szobába siető Kercsakot.

– Bocsánat, ez a majom is beszél édenül? – dadogtam még mindig nem térve magamhoz, hogy ilyen fantasztikus szigetre csöppentem.

– Nem, csak ért. Egy kicsit édenül, egy kicsit oroszul. Ahogy a papája – nevetett dr. Moreau reinkarnált alakja. – Csücsüljön már le, kedves Krisztián!

A beszélgetés elég nehezen indult, csak amikor egészségügyi témát dobtam be, nyílt meg a doktor egy parányit, azontúl semmi konkrétumot sem árult el magáról. Kicsit emlékeztetett Hitlerre. Ő is elég ritkán szólalt meg, viszont ha megszólalt, valljuk be őszintén, ugyancsak csillogott-villogott. Oké, nekem így is megfelel. Ha te hallgatsz, én is hallgatok. Legalább egyik sem szolgáltatja ki magát a másiknak.

Azért egy hét múlva ismét bekopogtattam az „öreghez”, utána megint, amíg meg nem tudtam, hogy hívják, mi a mestersege stb. Azt eltaláltam, hogy orvos volt, de nem Moreau-nak hívták, hanem Szergej Szergejevics Gorgyjevnek, akit tiltott genetikai kísérletei miatt állandó megfigyelés alatt tartottak. Ezt kiküszöbölendő bújtt el ezen a zord éghajlatú szigeten, és azóta is itt él, operál.

– Szép, felfogtam, de miért ilyen szörnyeket?

– Szörnyeket? Miért lenének szörnyek ezek a szelíd, intelligens egyedek? Na, majd egyszer kifejtem, miért fontos ilyen egyedeket alkotni. Egyelőre azonban maradjon az én titkom.

Szóval sorstárs. Még abban is hasonlítottunk egymásra, hogy egyikünk sem tudott perfektül édenül, így aztán vagy a fordítógépet vettük igénybe, vagy mindketten kevertük az édent az oroszsal és magyarral, tekintettel, hogy egy icipicit én is tudtam oroszul. Bizalmáért bizalommal fizettem. Elmeséltem neki, ki vagyok, és milyen elárvultnak érzem magam, mióta faképnél hagyott az egyetlen nő, akit szerettem.

– Akkor nem vagy egyedül. Hallgasd csak meg, én hogy jártam – melegedett a témába, és hirtelen áttért a tegezésre.

Meghallgattam, és ettől kezdve már én sem éreztem magamat annyira árvának a szigeten.

Az igazság órája

Minden ember életében eljön egyszer az igazság órája. Én akkor néztem szembe az igazsággal, amikor ágynak esett a belorusz, ja, megbetegedett szegény Szergej Szergejevics Gorgyjev.

– Ne szívass, hé, ne szívass! Elfelejtetted, hol élünk? Ez itt az Éden, doktor úr, ahol akkor sem lehetünk betegek, ha akarunk.

– Általában, de amint az én példából is láthatod, azért megeshet.

Ha ezt nem egy doktor állítja, a szemébe nevetek. És ő nemcsak doktor volt, hanem minden szempontból korrekt, szavahihető barát is, így csak álltam, és bámultam.

– Megvizsgáltam magam, és kétséget kizáróan megállapítottam, hogy immár pótlások nélkül sorvadnak a sejtjeim. Van fogalmad arról, ez mit jelent?

– Hogy meg... meg...

Elcsuklott a hangom. Nem tudtam kimondani.

– Hogy nemsokára meghalok.

– Hát... Elég irreálisan hangzik, kiváltképp, amiért az Édenben minden pap és Szentkönyv szerint is örökké élnek az emberek.

– Ugyan, papok, Szentkönyvek! Mindegyik a maga lovát dicséri, miközben az az igazság...

– Hogy? Szerinted kamuznak, Szergej Szergejevics?

– Csto áni delayut, mit csinálnak?

– Hazudnak?

– Ki igen, ki valóban hisz benne. Én nem. Örök élet nincs, ez mese, Krisztián, amivel az ember, többnyire misztikus hatásra, a haláltól való félelmében eteti önmagát. És nemcsak az élet, minden más is mulandó. Kérdezd csak meg az apádat vagy bármelyik biológust, csillagászt: hova tűnnek a bolygók, csillagok, mi történik a molekulákkal, atomokkal, ha addig tágul az univerzum, míg nem marad benne semmi sem?

– Átalakul.

– Megszűnik, Krisztián, visszatér a semmibe, ahonnan született.

– Vagy kezdődik minden előlről: egy bumm, utána szünet és reccs, majd újra bumm és megint reccs. Tudja, bebizonyította-e ezt kétséget kizáróan valaki? Nem. Talán épp ezért kapaszkodnak még ma is folyton Istenbe és az Édenbe, melyek létezését legalább a Biblia igazolja.

– Te most engem vagy inkább magadat akarod meggyőzni?

– Egyiket sem. Az én hitem, tudásom túl minimális ahhoz, hogy bármelyik szekértáborhoz csapódjak. Én csak töprengek, keresem a fényt az alagútban, mint ahogy édesapám jegyezte meg egyszer. Ezzel szemben tény, bármilyen szempontból is elemezzem a dolgokat, hogy a naprendszerünk ugyan elpusztult, de a Föld fennmaradt, a holtak feltámadtak, és máig sem halt meg senki sem. Úgyhogy kérlek nyugodj meg, te egyszerűen csak beteg vagy, és remélhetőleg ismét felgyógyulsz.

– Ha az Éden valóban számárfület mutatott a halálnak. De az Írás szerint a betegségnek is, márpedig én éppen az vagyok.

– Biztos vagy benne?

– Na hallod! Elég régóta tanulmányozom az emberi testet ahhoz, hogy helyesen értelmezsek bizonyos jeleket. És ha mindehhez hozzátoldok néhány Édenhez fűződő mondát is, még attól is elmegy a kedvem, hogy Istenhez forduljak – gyorsult fel a doktor légzése, nem is faggattam tovább ezután, pedig irtón érdekelt, milyen Édenhez fűződő legenda miatt fordult el az Atyától.

A következő napokban Szergej állapota észrevehetően rosszabbodott. Fájdalmai ugyan még nem voltak, de napról napra gyengült, öregedett. Lassan úgy nézett ki, mint egy 40, 50 éves, de még élt, és ragaszkodott az élethez. Ekkor hozzáköltöztem, hogy bármikor szegény barátom szolgálatára lehessek, no meg ott voltak az állatok, akikkel szintén törődnie kellett valakinek. Szergej „gyermekai”, elsősorban Barahuhunumakari hálásan fogadtak minden gondoskodást, és növekvő aggodalommal várták, hogy felbukkanjon közöttük az atyuska.

– Haragszik ránk az atyuska? – szegezte egyszer nekem a kérdést Barahuhunumakari. – Miért nem foglalkozik velünk mostanában?

– Atyuska beteg. De ne féljete, remélhetőleg jobban lesz, és akkor ismét találkozhattok.

Hogy megértett, nem tudom, mert akármilyen okos volt, értelmi képessége mégiscsak messze elmaradt az emberétől.

– Figyelj ide, Krisztián! – intett magához egyik nap az öregúr; lehetett már akkor olyan 200 éves. – Szeretném közölni utolsó kívánságom.

– Máris? – dobbant meg a szívem. – Nincs ez egy kicsit hamar, Szergej Szergejevics?

– Nincs. Úgy érzem, rövidesen itt az a pillanat, amikor visszaadom lelkemet a... semminek. Meghallgatnál?

– Hallgatlak – kapcsoltam be a hangrögzítőt.

– Az az utolsó akaratom, hogy halálom után házammal és gyerekeimmel együtt égess el.

– Megismételnéd, mit mondtál?

Nyilván rosszul halottam. A háza még megjárja, de hogy a teremtményeit is elégesse...?

– Jól hallottad, hamvassz el a gyerekeimmel, akikre hozzám hasonlóan a kutyának sincs szüksége. Pedig mennyi mindent tehettem volna, ha hagynak álmodozni, dolgozni. Semmi probléma, nekem így is jó, s miután eddig sem érdekelték, most már, ha akarnák, sem bíznék senkit reájuk. Megteszed?

– Huh, barátom te aztán nehéz választás elé állítottál – vakartam meg a fejemet. – Megtagadnom nem illik, végül is ez az utolsó kívánságod. De teljesíteni sem, mert én is bírom ám ezeket a *gyerekeket*. Nem beszélve arról, mekkora a tudományos értékük.

– Köszönöm, ez jólesett – szorította meg Szergej a kezemet. – De ha nem teszed meg te, megteszik az emberek, mert ők bizony utálják. Akkor már mégiscsak jobb lenne, ha mindnyájan együtt masíroznánk a boldog vadászmezőkre.

– Ebben van valami. De vajon a gyerekeid is meghalnak?

– Akárcsak én. Mint mindenki más az Édenben.

– Rendben, megígérem. Lehet, hogy most hibázok, de... Nos, igen, ennyivel tartozom egy barátnak – adtam be a derekam, annak reményében, hogy Barahuhunumakari meg a társai mégsem pusztulnak el a lángokban. – Hanem figyu! Még mindig nem mesélted el azokat az Édenhez fűződő mondákat, ami miatt egy ideje már imádkozni sincs kedved. Elmeséled? Leginkább az érdekelne, miért halnak meg újabban a Paradicsomban is az emberek – tapogattam meg a homlokát. – Elég forró, nem vagy te lázas, bátyuskám?

– Nem számít, jól vagyok. Ami pedig azokat a *mondákat* illeti... Hát elárulhatok néhányat, de figyelmeztetlek, akad köztük néhány olyan is, ami csöppet sem fog tetszeni, és bizony zavaros is helyenként.

– Annál inkább érdekel. De kezdjük talán az elején! Mi történt a Földdel, miután úrhajókra szálltunk, és elhagytuk a naprendszert?

– Állítólag még sokáig éltek arrafelé emberek. Egyesek az izzó Nap és magma közt, vagyis a föld alatt, mások a Holdon, Marson stb., amíg be nem látták, hogy vége, nincs tovább, vagy megsülnek, vagy sürgősen bejutnak a megígért Édenbe. Ne féljete, imádkozzatok és higgyetek, prédikálták akkor a templomban, Isten nem hagyja el azokat, akik hűségesek Őhöz.

– És lássatok csodát, egyik nap eltűntek a romok, az üszkös fák, a metángázos tengerek, és a Föld Paradicsommá változott.

– Eltaláltad, valahogy így. Másik verzió szerint azonban... Eh, sci-fi. Az egyik csoda, a másik fikció. Nekem egyik változat sem tűnik valósnak. Az igazság valahol középpütt rejtőzhet.

– Azért mondd csak! Engem érdekelnek a fikciók.

– Némelyek szerint sikerült repülő bolygóvá alakítani a Földünket.

– Ez komoly? Repülő szigetről még hallottam. Ha jól emlékszem, Jonathan Swift írt erről. De hogy egy egész bolygót lehessen kormányozni, na, erről még a sci-fi regényekben sem olvastam. Vajon hogy csinálták, és tulajdonképp hol vagyunk jelenleg? A Tejúton, vagy már kiszakadtunk belőle? Kitől lehetne erről konkrétabbat megtudni?

– Tőlem biztos nem, s miután az Édenben sem teleszkópok, sem obszervatóriumok, csillagászok nincsenek, tőlük sem. A papok meg csak egyet hajtanak: a teremtés véget ért, és ami létrejött, az egyedi, tökéletes és örök, mint maga a mennybéli Úristen.

– Szerinted is?

– Nekem nincs véleményem. Csak annyit sejtek, hogy valami sehogy sincs rendben ezzel a bolygóval.

Nekem mondd? De mi a csoda nincs rendben? Lehet, hogy most inkább lelki dolgokról kéne beszélnem, de mit tegyek, ha engem minden helyzetben és időben a racionalitás vezérel.

– Egen. Na és mi a helyzet a Szentlélekkel, mely a kiégett Nap helyett fűt és világít?

– Szentlélek? – gondolkozott el a belorusz. – Erre most nem emlékszem. Valami dereng, de nem ugrik be.

Láttam, hogy fáradt, és szívesen abbahagyná a társalgást, ennek ellenére tovább faggattam, elvégre könnyen megeshet, hogy holnap, holnapután már nem lesz kit faggatnom.

– Fájdalmaid vannak?

– Á, ez csak amolyan pillanatnyi elmezavar, pontosabban emlékezetkiesés.

– Akkor megismételném a kérdésem: mi a helyzet a Szentlélekkel, mely a kiégett Nap helyett fűt és világít?

Semmi válasz. Eltelt egy perc, kettő, már-már azt hittem elaludt, amikor mégis megszólalt.

– Részben napelemekkel és geotermikus hőszivattyúkkal melegítenek, illetve világítanak.

– Napelemekkel Nap nélkül? Nem fejtenéd ki ezt egy kicsit részletesebben?

– Részleteket nem tudok, én csak arra emlékszem... – próbált visszaemlékezni mindarra, amit ezzel kapcsolatban még ma is pusmognak. – Régi dolgok ezek, és én, az az igazság, hogy orvos létemre nem is igen figyeltem oda az ilyen műszaki dolgokra. Mintha, úgy rémlik, igen, mintha ezek a napelemek világűrbe telepített kollektorok lennének.

Bingó, szökött az én agyamba is világosság. Hogy a francba nem jutott eszembe az a rengeteg hír, kísérlet, amit erről olvastam valamikor. Hiszen nem először próbálkoztak azzal, hogy a Nap energiáját mikrohullám vagy lézer segítségével akkumulálják a világűrben, ahol nem kell számolni sem felhőkkel, sem éjszakákkal, nappalokkal. Az egyetlen dilemmát a szállítás jelentette, ugyanis ha túl nagy a panel, az túl sok helyet foglal el az űrhajón, és a költségek is tetemesek. Ha viszont kicsi a panel, fölösleges az űrbe exportálni, mert úgysem állít elő elég energiát. Idővel azonban ez a kérdés is megoldódott, és elvileg minden csillag energiáját meg tudták csapolni. Ugyanígy a Föld vasmagját, amit egyszerű kályhaként használtak, bár az még mindig homályos, hogyhogy nem hűlt ki mindeddig – morfondíroztam magamban.

– Ez lenne hát az a Szentlélek, amiről a papok annyit prédikálnak. De miért csinálnak akkor titkot belőle? Talán félnek tőlünk, gyűlölik a tudósokat, amiért egyik-másik Istennek hiszi magát? Bocs, nem rád céloztam, bár bizonyos szempontból te éppen az is lehetnél – néztem Szergej Szergejevics Gorgyjevre.

Elaludt, és nem is ébredt fel többé. Hát akkor Isten veled, barátom! Ígéretemhez híven felgyújtottam a házat, ólakat, és kirohantam a szabadba. A bennrekedt állatok többször megrohanták a vasajtót. Hasztalan, a tömör vasból készült ajtó minden ütésnek ellenállt. Szegény gyerekek, azért mégiscsak igazságtalanság egyetlen ember miatt meghalni. Igaz, hogy nem akármilyen ember volt, de akkor is. Kiengedtem őket, amivel megszegtam ugyan a szavamat, ezzel szemben megmentettem kilenc ártatlan pára életét. Nem, tízét, bámultam Barahuhunumakarira, aki utolsónak botorkált ki a gigászi szobor szájából karjában az élettelen doktorral. Szergej kimérái diadalmas üvöltéssel fogadták.

– Ácsi! – intettem csendre őket. – Vidd vissza apát, öcsikém!

– A tűzbe? – borzongott meg ösztönszerűen a négyarcú. – Hogy kívánhatsz tőlem ilyesmit?

– Ez az ő akarata. Érted? A legeslegutolsó, amit mi, emberek végakaratnak nevezünk.

– Jó, viszem, de előbb megkérdezném apát is – kezdte ébresztgetni a halottat.

– Hagyd, nem hallja. A papátok jobblétre szenderült. Nyugodjék békében.

– Mi az, hogy jobblétre szenderült? Alszik?

– Így is lehet mondani, csupán az a különbség, hogy sohasem ébred fel többé.

– Apa, ébredj, ne hagyj minket egyedül! – rázogatta Szergejt az elárvult kiméra.

Nem kapván választ elkezdett nyüszíteni, és vele mind a kilenc állat egyszerre. A félmajmok makogtak, az oroszlán bögött, a bagoly huhogott, a kígyó sziszegett...

– Állj félre, hadd vigyem vissza, ahogy megígértem. Jaj, ne nézz így, ne nézz így! Ő akarta. Te nem tennél így a helyemben? – vettem hátamra az elhunytat. – Hű, de nehéz a papátok! – lihegtem a több mint két méteres test alatt.

Az állatok előbb értetlenül, majd fenyegetően fogtak körül. Barahuhunumakari figyelmeztetően morgott rájuk, karjába vette Szergejt, s a következő pillanatban eltűnt a ropogó lángokban.

Vártam vagy két percet. Nem jött ki: visszatért apjával és Istenével a... semmibe.

Amint letelt az év, megint felbukkant édesapám, és ugyancsak megriadt, amikor megpillantotta Szergej szörnyeit.

– Jézus, Mária, kik, mik ezek?

– A barátaim. Gyerekek, bemutatom nektek ezúttal az én papámat. Ez Kercsak, az Kacsrek, Panthera, Sziszi...

– Szép kis barátok, nem mondom. Egyik ocsmányabb a másiknál.

– Halkabban, kérlek, halkabban! Ezek az állatok minden szót értenek – súgtam oda apámnak.

– Olyan okosak?

– Majd meglátod. Élt itt nemrég egy olyan is hibrid is, aki még beszélni is tudott. De ez maradjon közöttünk, különben sem hinne neked senki sem. Egyébiránt, kérlek, ne bánj velük durván, mert azt nagyon nem csipázzák. Ja, és még valami: őrizkedj attól, hogy bármelyiket is megsimogasd.

– Simogatja a rosseb, sőt, már megyek is, még mielőtt nekem ront valamelyik *barátod*.

– Szuper, épp itt az ideje, mert ha nem jössz, nélküled vágtam volna neki a tengernek. A barátaimtól meg ne ódzkodj. Nem bántanak azok senkit sem.

– Nono, láttam én már karón varjút, fiacskám. Sajnos rossz hírem van: még mindig nem javaslom, hogy visszatérj, ezért bármennyire is utálod ezt a szigetet, bírd ki, kérlek, még egy darabig.

– Szó sem lehet róla, elmegyek – ráztam meg hevesen a fejemet. – Ha nem haza, bárhova. Összeszedem a cuccaim, és irány a nagyvilág!

– Miért nem haza? Mit akarsz te a nagyvilágtól?

– Nem is tudom – zavarodtam meg a kérdésre. – Tulajdonképpen semmit. Vagy mindent? Majd elválík. Csak minél messzebb ettől a szigettől, de Szent Mihálytól is, ha nem haragszol.

– Nem haragszom, csak nem értem, mi kifogásod van Szent Mihály ellen például?

– Szent Mihály ellen semmi, csupán titeket féltetek. Nem akarok én rátok bajt hozni, márpedig azt hozok. És nem csak rátok, feltehetően bárkire, aki engem támogat.

– Egy oknál több, hogy itt maradj a szigeten.

– Logikusan nézve igazad lehet, de van itt más is, amiért itt sem maradnék – meséltem el apámnak, mi minden történt itt legutóbb.

Apám álmélkodva hallgatta.

– Szomorú történet. A Föld eltérítése, a geotermikus fűtés azonban mese, bár hallottam én is egyet-mást ezekről. Az Éden és az örök élet pedig Isten ajándéka, ebben kételkedned nem szabad, és nagyon lehangol, hogy még mindig nem látod a fényt az alagútban.

– Engem meg az *vadít*, hogy pont egy magasan képzett asztrofizikus látja azt, amit én nem látok. Mit várjak akkor egy iskolázatlan, egyszerű embertől?

– Sokszor többet, mint képzeled, mert azért a tudás sem minden, ha hiányzik belőle a hit, alázat és szeretet.

– Vagy fordítva: sokszor a hit sem minden, ha hiányzik belőle a tudás, kultúra. Nem mintha én olyan sokkal rendelkeznék, viszont belátom, mekkorát tévedtem, és lassan-lassan behozom, amit elmulasztottam azelőtt. Az alázatot azonban kihagynám. Azt hagyjuk meg, kérlek, a gilisztáknak, hernyóknak.

– Jobb később, mint soha, mi? De hagyjuk, siess a cuccokért! Szent Mihályig még elviszlek, ott átadom az autómat, utána keresheted tovább az igazságot, bölcsét követ, nem tudom, mint ahogy te magad sem, ha jól sejtem.

– Ideadnád az autódat? Kösz. Hiába, benned sosem csalódom – sprinteltem a bunkerbe, néhány perc múlva már vissza is tértem az állatokkal a járműhöz.

– Hohó, nem oda Buda, fiacskám! Ezekkel a szörnyekkel akarod meghódítani a világot?

– Miért ne! A városok tele vannak állatokkal, akik úgy járnak-kelnek az utcákon, mint egykor Indiában a szent tehenek. Miért ne férnének el köztük az enyéme is?

– Mert ezek erősen elütnek a többitől, ráadásul olyan undorító és ijesztő, hogy még most sem tértem teljesen magamhoz. A te helyedben én inkább elbújnék, nehogy még jobban magamra hívjam a figyelmet.

– Nem bújok. Elég volt – egyenesedtem ki elszántan. – Én ártatlan vagyok, és félni sem félek már a papoktól, mióta rájöttem, hogy ők sem veszélyesebbek egy... tehénél.

SZGP

Már két hete járom az É-2-t anélkül, hogy tudnám, mit kezdjek magammal. Vajon mi vonz (vagy kényszerít?) városról városra csak úgy, minden cél és terv nélkül, miközben mások ott-hon ülnek, és élvezik az életet? Megint eszembe jutott a bolygó zsidó regéje, akihez már többször hasonlítottam magamat. Csak nem átkozott el Jézus engem is, csupán azért, mert nem álllok ugyanabba a sorba, mint a többiek? Oké, nem álllok. De hát olyan nagy bűn ez? Egyébként hol van az megírva, hogy „aki nem lép egyszerre, nem kap rétest estére?” Máskülönben sehol senki sem zaklatott. Szímatolt ugyan mindig körülöttem egy-két gyanús tag, de következmények nélkül, így fokozatosan megnyugodtam. Láthatólag lenyeltek, mint kacska a nokedlit. Nem rossz jel, eszerint akár meg is alapíthatnám azt a bizonyos SZGP-t, mégpedig itt, azonnal – kukkantottam ki az ablakon. Egy tágas térre érkeztem telis-tele szenteket ábrázoló szobrokkal. Szent Péter szobra előtt fékeztem, és kicipeltem egy asztalt a kocsimból.

– Figyelem, figyelem! – kiáltottam el magam a tömegben. – Üdvözlöm Emmánuel polgárait! Antall Krisztián vagyok, szabad gondolkodó filozófus. Tudom, hogy az Édenben nincsenek szervezetek, egyesületek és pártok sem, én mégis szeretnék megalakítani egyet nálatok. Hogy milyen pártot? A Szabad Gondolkodók Pártját, hölgyeim és uraim.

Vártam a tapsot, ami ilyenkor szokott felcsattanni. Nem csattant fel, csak egy odatévedt kutya vakkantott.

– Köszönöm az érdeklődést – hajoltam a kutyus felé. – Amint a neve is mutatja, olyan párt vagyunk, mely a másképp látókat tömöríti magába. Jelszavunk: szeretet, igazság, racionalitás – bontottam ki a párt zászlaját.

Szép nagy szaténból készült lobogó volt. A közismert, bekötött szemű Justitia istennőt ábrázolta. Egyik kezében kard, a másikban mérleg, serpenyőiben (új elemként) egy szívvel és bagollyal.

– Remélem, értitek, mit jelképez az istennő, a bekötött szem, mérleg stb., de ha mégsem, kérdezzetek nyugodtan!

Egy nyurga, két méteren felüli férfi felemelte a jobb kezét. De csak azért, hogy elhessentsen arca elől egy pillangót.

– Szóval nincs kérdés. Örülök, hogy nem kell sokat magyaráznom, és kevés szóból is megértitek, miért harcoltok, ha beléptek a pártomba.

– Harcolunk? – ütközött meg egy fekete ruhás nő. – Ez valami harci különítmény?

– Nem, testvér. Egy pártban nincsenek fegyverek, mi szóval és tollal harcolunk, illetőleg képviseljük a társadalom bizonyos rétegének eszméit.

– Miféle eszméit?

– Amiben hisztek, elvégre mindenki hisz valamiben. Persze ettől még nem képviselheti semmilyen réteg eszméit. Otthon, baráti körben még elcsúszik, de már egy parlamentben, tanácsban csak képviselőiként kaphat szót. És ott is csak akkor lehet igazán sikeres, ha valamilyik népszerű párt áll mögötte. Te például miben hiszel, testvérem?

– Én... izé... hát, amiben mindenki. Credo in Deum Patrem omnipotentem, creatorem caeli et terrae. Et in Iesum Christum, Filium eius unicum, Dominum nostrum¹... – térdelt le ájtatos arccal a fekete ruhás hölgyemény.

– Másban nem? – szakítottam félbe, még mielőtt a többi is térdre hullt volna mellette. – Például abban, miszerint úgy is lehetünk jó emberek, hogy ne gondoljunk folyton-folyvást Ádám és Éva bűnére, a Szentlélek ajándékára, Sátán ármánykodásaira, az apostolok tetteire...

– Ilyen ember nincs. Legalábbis itt, a Paradicsomban.

– És ha mégis van? Ilyenkor már nem is üdvözlöl?

– Nem, jobban mondvá...

¹ Hiszek **egy** Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek Teremtőjében. És Jézus Krisztusban, az Ő egyszülött Fiában, a mi Urunkban... (Credo)

Nem tudta folytatni, csak tanácstalanul nézett a többire.

– Jézusban sem hisz? – sietett segítségére ekkor egy másik, szintén sötét ruhában parádézó úrinő.

– Nem.

– Akkor reménytelen, miután mindnyájan tudjuk, hogy Ő az Út, az Igazság és az Élet, és senki sem juthat el az Atyához, csak általa.

– Ámen – rebegték az emmanueli polgárok.

– És ha nem is akar eljutni, mi több, Benne sem hisz igazán?

A tömeg megrettenve hőkölt hátra.

– Most mi a gond? Csak nem féltek tőlem, testvérek?

– Képzeld, nem félünk – lépett ki a sokaságból egy kigyúrt testű atléta. – Azt azért áruld el, kis ember, mi a fityfenét akarsz tőlünk tulajdonképp! – emelt a feje fölé könnyedén, de majd kiejtett a kezéből, amikor felpattant a lakókocsi ajtaja, és kiment belőle Kercsák, Kacsrek, Panthera és a többi barátom.

– Nyugi, gyerekek! – csillapítottam le a felbőszült szörnyeket. – Nincs semmi gáz, épp arra próbálok rávezetni a mélyen tisztelt hölgyeket és urakat, mennyiféle hit, szemlélet és igazság van a világon. Sajnos nem sok sikerrel – néztem csalódottan a szétrebbenő tömeg után. – No, majd legközelebb! Azért egyszer erre is sor kerül. Megfelelőbb helyen és időben, de egyszer engem is meghallgat valaki.

Eltrafáltam. Nem azonnal és kitörő örömmel, de meghallgattak legalább. Csupán az SZGP-be nem akartak belépni. Érthetetlen! Remélhetőleg nem a papok miatt, akik közül egy-kettő mindig ott fülelt a nézők közt. Tehát változatlanul figyelnek, talán készülnek is valamire. Egyik éjjel aztán valóban megesett, amitől tartottam: három ismeretlen férfi tört a kocsimba.

– Öltözz fel, úrvándor, velünk jössz!

– Miért? Kik vagytok, és mi ez az ízé rajtatok? – próbáltam lerántani egyikük maszkját mérészen.

– Nézd csak ezt a töpörtyű! – hátrált a férfi, és odakiáltott valamit a társának latinul.

Nem kétséges: ezek csakis papok lehetnek. Biztosan vissza akarnak vinni a rendházba.

– Tiltakozom. Mint az É-2 teljes jogú polgára követelem, hagyjátok el azonnal a kocsimat! Nem halljátok? Seprés kifele, különben rátok uszítom a szörnyeket.

Ez hatott.

– Jól van, öcsi. Most még megúsztatd, hála ezeknek a dögöknek, de nyugodj meg, elpucoljuk mi nemsokára őket is.

Ebben sem kételkedtem, és, illa berek, nádak, erek, még aznap éjjel eltűntem a környékről. Sajnos a következő városban sem szónokolhattam sokáig, mert itt a változatosság kedvéért a Városi Tanács kezdett zaklatni. Nesze neked liberté, égalité, fraternité (szabadság, egyenlőség, testvériség), hogy csak a hajdani francia forradalom mottóját idézzem. Ha nem lenne ez a feltámadás, el sem hinném, hol vagyok, bár ha jobban belegondolok, elérhette ezt klónozással is a tudomány. És ha ehhez hozzáveszem a Föld mesterséges világítását, fűtését, ismételten nem tudom, miben higgyek, miben nem. Márpedig ha én nem hiszek, hogyan győzzek meg másokat? – találgattam magamban, miért idegenkednek tőlem az emberek. Egy alkalommal, kerek perec, meg is kérdeztem, árulják már el nekem, én nem tetszem vagy a Szabad Gondolkozók Párt programja.

– Hagyd, majd én beszélek a nyelvükön – húzott félre ekkor egy nálam magasabb, az átlagosnál azonban kisebb termetű édeni.

– Hitler testvér! – ismertem fel benne a tarzániai exnácit. – Hát téged mi szél fújta mifelénk?

– Pszt, halkabban! Semmi különös. Csak meg akartam nézni magamnak azt a flúgos úrmigránst, akiről mostanság minden madár csicsereg.

– No nézd, ilyen híres lettem egyszerre!

– Én inkább hírhedtnek mondanék. De ne izgulj, nekem éppen ez imponál, ezért egyet mondok, kettő lesz belőle: szövetkezzünk, kedves... Krisztián!

Ez aztán a memórial! Még a nevemre is emlékszik.

– Megtisztelsz.

Hitlerrel egy pártban dolgozni, nem akármilyen főr, bár lehet éppenséggel hátrány is, ha rájönnek, ki szónokol nekik ilyen tüzesen. Hiszen ő sokak szemében még mindig ugyanaz a tömeggyilkos, aki 1939-ben lángba borította a világot.

– A tagság létszáma?

– Egy. Veled kettő, amint kitöltöd a beiratkozási kérelmet, megváltoztatod a neved, leborotválnod a bajuszod és beszerezni egy csinos parókát – kötöttem ki határozottan.

Hogy miért, nem kérdezte, nyilván maga is sejtette, mindössze a programot és statútumot kérte el tőlem.

– Egyetértek. Nagyon jó, nagyon jó! – mormogta olvasás közben, majd aláírta a kérelmet.

– Köszönöm. Isten hozott a pártomba! – öleltem volna át, ha engedi.

– Csak semmi intimitás! Egyelőre csak tagtársak vagyunk, nem barátok.

– Bocsánat. Ezennel kinevezlek az SZGP alelnökének.

De kineveztem volna akár elnöknek is, csak belépjen, mert aki így tud szónokolni, mint az egykori diktátor, azzal biztosan minden kampányt megnyerek.

– Mi... mi volt ez? – kapta fel a fejét, amint felmordult Panthera valahol a közelben.

– Rá se ránts, csak egy párduc volt.

– Donnerwetter¹! Róluk teljesen megfélemeztem! Én, bocsásd meg a nyíltságom, gyűlölöm a vadakat.

– Pedig neked is van kettő: Blondie és Éva, ugye, ez a nevük, Heil Hitler?

– Az más, azok kutyák, nem vadak, s miután én sem hoztam senkit magammal...

– Küldjem el őket?

– Magától értetődik. Nem szólva arról, milyen nehéz ennyi bestiát szállítani, etetni, és persze az sem igen fér a fejembe, miért ragaszkodsz annyira hozzájuk.

– Mert a barátaim, azonkívül őrzőim – számoltam be neki a körülöttem ólálkodó papokról, továbbá miként támadtak rám egy éjjel a betörők.

– Kimérák, papok, betörők – csóválgatta fejét a bajszos kis ember. – Ezekről nem volt szó, elnök úr. Ilyenformán ne vedd sértésnek, ha semmisnek tekintem a tagságom.

– Nem veszem, belátom, hogy ilyen munkához nem akármilyen kurázsira van szükség – lelegeztem fel, mert már megbántam, hogy ilyen veszélyes taggal társultam.

– Valóban? Akkor én ezek szerint gyáva vagyok? – nézett rám vasvilla szemekkel.

– Isten ments, én ilyesmit nem mondtam. Óvatosnak lenni pedig, ugye, nem szégyen. Köszönöm az érdeklődést. További kellemes utazást!

– Maradok – jelentette be rövid vívódás után az exkancellár. – Jogom volna ugyan visszalépni, de nem lépek, ha már egyszer elvállaltam. Csak nem fogok begazolni néhány éhenkórász csuhástól. Azt viszont neked is meg kell értened, hogy egy vezér a Pokolban, akarom mondani, Paradicsomban is vezér, egyszóval én mint Németország egykori Führere nem vállalhatom a másodhegedűs szerepét.

– Megérttem. Minden jól, és még egyszer köszönöm, hogy figyelemre méltattál – nyújtottam a kezem megértően.

– A prímhegedűs szerepét azonban szívesen, más szóval én leszek az elnök, te meg az alelnök – jelentette ki pimaszul.

– És a bajuszodat is levágod? – villant eszembe ismét, milyen előnyt jelent nekem egy ilyen zseniális orátor, még akkor is, ha emiatt helyet kell cserélnünk a ranglétrán.

¹ A mennyköbe! (ném.)

– Azt már nem – hökkent meg; utóbb hozzám hasonlóan engedett, és, nyisz-nyesz, lenyírta, utána felmászott egy hordóra, és elkezdett beszélni.

A tömeg mély csendben hallgatta, s még akkor is hallgatott, miután Hitler befejezte a beszédét. Aztán kitört a tapsvihár.

– Szeretet, igazság, racionalitás! – skandálták az SZGP mottóját.

Ekkor döbbsentem rá először, mi hiányzott eddig belőlem.

SZIRP

Alig telt el néhány nap, megalakult az SZGP, illetve nem egészen, mert előbb még hivatalosan is nyilvántartásba kellett vettetni.

– Ez az első lépés, második bejutni a parlamentbe stb. Megy ez simán, mint a karikacsapás – dörzsöltem elégedetten a kezemet. – Csupán egyet nem tudok megmagyarázni magamnak: miért csatlakoztál egy ilyen nímandhoz¹, amikor egyedül is tökéletesen boldogulsz?

– Így igaz. Azért egy kis segítség sosem árt. Egységben az erő, vagy ahogy mi mondjuk: In der Einheit liegt Kraft.

Hát ez elég kitérő válasz, de ha titok, titok, tartsa meg magának. Viszont amit nem árult el ébren, elárult álmában. Egyébként ugyanabban a lakókocsiban aludtunk. Persze külön szobában. Éjjelenként elfojtott hangok és sikolyok szüremlettek át hozzám. Egyszer be is nyitottam a fényárban úszó szobába: ő sikoltott, és vitatkozott valakivel álmában.

– Az úrvándor, már megint ez az úrvándor... Ki nem állom ezt a mutáns figurát... Mi, hogy nem boldogulok nélküle?... Értem, és engedelmeskedem, azért, ha lehetne, mégiscsak nélküle dolgoznék – hadarta.

Vajon kivel diskurálhatott a partnerem, és ki az a rejtélyes úrmigráns, mert ha én lennék...? A legnagyobb hülye, ha ilyen marhaságon törném a fejemet – osontam vissza az ágyamba. De már teljesen kiment az álom a szememből. Erre elővettem a digitális lexikont, és utánanéztem Hitlernek. A Messiás-komplexusnál felkiáltottam: ez az, itt van a kutya elásva! A Vezér az I. világháborútól kezdve haláláig víziókkal küszködött. Az volt a bogara, hogy ő a Messiás, akinek az a küldetése, hogy kiirtsa a gonoszt megtestesítő nem árja népeket, például zsidókat, és megalapítsa az első árja világállamot. Képzem, mekkorát csalódott, amikor kudarcot vallott ökelme. Ennek ellenére, úgy tűnik, a feltámadás után sem adta fel. Ehhez a feladathoz kapott segítségül egy úrvándort, aki nélkül, Isten tudja, mi okból, semmiképp sem győzhet – állt benem össze a kép apránként. – Tehát magával az Úristennel társalog, az úrmigráns pedig egyszerűen én vagyok. Így persze világos, miért csatlakozott egy ilyen nímandhoz.

– Hogy aludtál? – kérdeztem másnap közömbös hangon Hitlertől. – Mondd, kérlek, szoktál néha álmodni?

– Én soha. Te?

¹ Senkivel. (ném.)

– Megesik. Leggyakoribb visszatérő álmom, hogy meg akarom menteni a világot – dobtam be a témát merészen.

– Igen? Tudod, hogy hiányoznak a kutyáim? Vajon széttépnék a *barátaid*, ha idehoznám őket? Fifikás fickó: más irányba akarja terelni a beszédet.

– Neked mi a véleményed Jézusról?

– Ugyanaz, mint mindenki másnak az Édenben: ott ül a mennyekben mindenható Atyánk jobbján, és igazgatja istenségeink ügyes-bajos dolgait.

– És az álmomról? – taktikáztam tovább ravaszul.

– Abszurdum! Miért mentsük meg a világot, amikor már megmentették?

– Ebben van némi igazság, ám akkor miben fáradozunk mi, kedves alel..., bocs, elnök úr?

– Mi csak betömünk egy-két lyukat, repedést, amit a Megváltó elfelejtett betömni – válaszolta szerényen. – Végül is nem nagy ügy, de egyszer valakinek ezt is meg kell tennie.

Többet nem bírtam kihúzni belőle, de nekem ez is elég volt. Éreztem, láttam, hogy nem egészen őszinte, úgyhogy nem árt, ha szemmel tartom tisztelt elnöktársamat.

A Szabad Gondolkodók száma fokozatosan gyarapodott, és egyre többen követtek bennünket. Valahogy úgy, mint Spartacust i.e. előtt 73-ban, a 3. rabszolgaháború idején.

– Xanaxba! Xanaxba! – kiáltották szilajul.

Így hívták az É-2 fővárosát, ide akart a tömeg eljutni.

– Vagy betörni – aggodalmaskodtam. – Nem tetszik nekem a hangjuk, agresszivitásuk. Szerintem sürgősen fel kell oszlatni ezt a hadseregnyi tömeget.

– Ej, ne fessd falra az ördögöt! Szelíd, istenfélő polgárok ezek mindnyájan, ugyanakkor kitűnő védelmet nyújtanak, úgyhogy akár szélnek is eresztheted a szörnyeid.

Ebben is volt némi ráció, így hát bármennyien is ólálkodtak körülöttünk, senkit sem engedtek még a közelünkbe sem. Egy magas rangú, energikus fellépésű tanácstagot kivéve, aki a városi tanács nevében fel akarta oszlatni a híveket.

– Trolle dich!¹ – förmedt rá Hitler németül.

– Tessék? Nem beszélnél úgy, hogy én is megértsem?

– Nem. Inkább te tanulj meg a nyelvemen, melyhez foghatót az egész bolygón nem találsz, de ami késik nem múlik. Esküszöm, nem adok rá egy évet, és itt mindenki németül fog beszélni.

– Nono, azért ehhez a Világtanácsnak is lesz pár szava. Addig is, nyomatékosan felkérünk, jelenj meg még a mai nap folyamán a Városi Tanács előtt is.

– Miért, tárgyalni szeretne? Ebben az esetben, nem bánom, fáradjon ő hozzám, aztán tárgyalhatunk, ha nincs más dolga.

Puff, ezt megkapta! A derék hivatalnok szeme-szája elállt a csodálkozástól, és azt sem tudta, hogy kecmeredjék ki a táborból.

– Na, ez sem jön ide még egyszer! Hacsak nem egy osztag felfegyverzett kommandóssal.

– Ugyan, nincs ezeknek kommandójuk. Másrészt hadd tanulják meg egyszer s mindenkorra, ki az a Timur Engel, barátom. Most mit bámulsz? Ez a legújabb álnevem.

– Remek, azért szerintem mégiscsak bölcsebb lenne tárgyalni a Tanáccsal.

– Egyetértek, de csak Xanaxban. Akármilyen pitiáner Tanácsra nem prédálom az időmet.

Kezdett hasonlítani 2. világháborús énjére. Lám-lám, milyen következményekkel jár, ha valaki titokban az Úristennel diskurál.

– Tehát Xanax. Nem bánom, de addig is fogadtassuk el pártnak az SZGP-t. A létszám megvan, vezetőség, program, alapszabályzat, minden összejött ahhoz, hogy hivatalosan is jegyezzék a pártunkat.

Nem jegyezték.

– Higgyétek el, testvérek, rajtunk nem múlik, a Világtanács ellenzi – mosta kezét az illetékes bíróság, amikor felkerestem beadványunk ügyében.

¹ Hord el magad!

– De hát mi köze ehhez a Világtanácsnak? Tudtommal ez helyi ügy. Egyáltalán van olyan ügy az Édenben, ami nem a Világtanácsra tartozik?

– Nincs, ezért is tud mindenről, és bele is szólhat mindenbe.

– Indok? Minden tiszteletem a Tanácsé, indoklás nélkül azonban ő sem ítélhet.

– Magától értetődik. Éppen most akartam felolvasni – kereste ki a bírót a Világtanács végzését. – Elutasítva. Indoklás: rend-, morál- és vallásellenes eszmék terjesztése. A párt működése nem kívánatos, ezért azonnali hatállyal felfüggesztjük. Aláírás: I. Ali, a Világtanács elnöke.

– Felfüggesztetted te magadat, ha elfoglaljuk a fővárost – vágta földhöz parókáját Timur Lenk utóda, amint tudomást szerzett a végzésről.

– Ende, fel kell adni, testvérem! – csillapítottam józanul. – A pártnak lőttek, illegalitásba kerültünk.

– Késő. Legalitás ide-oda, a lavina elindult. Különben mi aggaszt? Katonaszó nincs, rendőrök, fegyverek úgyszintén, amikkel feltartóztathatnánk bennünket.

– Xanaxba! Xanaxba!

– Hallod? – tekintett ki az ablakon. – Ez bizony az idő és nép szava, a nép szava pedig Isten szava, ugyebár: vox populi, vox dei. És ha Ő velünk van, ki lehet ellenünk?

– Te még mindig hiszel Istenben?

– Jó kérdés, ugyanis egy időre valóban elfordultam az Atyától. Vagy Ő tőlem? – gondolkozott el egy pillanatra. – A papokat tényleg nem bírom, hanem Istennel elég szépen kijövök, különösen, ha azt is megadja, amitől megfosztotta ezt a tökkel ütött planétát.

– Nevezetesen?

– Repülőgépet, ágyút, tankokat – csillogtak-villogtak Hitler szemei.

No, ezt jól megcsináltam: szelet vetettem, és vihart arattam! Pedig aránylag szerényen rajtoltam. Célszerű lenne megnyitni az É-2-t védő pajzsunkat, hogy mindenki szabadon ki- és bejárhasson az Édenbe. Az sem volna rossz ötlet, ha megszűnne a hittantanítás kötelező jellege, továbbá kicserélnék a régen elavult műszereket, tárgyakat! – ajánlgattam türelmesen Hitlernek. Ezzel szemben ő váltig azon spekulál, miként kössünk útilaput a volt iszlámhívők lábára, hogyan és mikor váltsuk le a Világtanács elnökét stb.

– Ezt jól kitaláltad, Heil Hitler. Előbb a zsidók, most a muszlimok. A fenébe, mi bajod van neked mindig a fajokkal?

– Nem a fajokkal, engem csak az alacsonyrendű, tisztátalan korcsok hoznak ki a sodromból.

– De hát én is az vagyok, mutáns figura, ahogy a hátam mögött neveznek.

– Te más vagy. Téged Isten rendelt mellém, nem mondtam? Akkor most mondom: mi kétőnknek kell megreformálnunk az É-2-t – szólta el magát.

– Ajaj, te Istennel szoktál beszélni? – próbáltam kiugrasztani Hitlert ismét a bokorból.

– Nem á, mit...mit képzelsz – dadogta –, vagyis igen: imádkozás közben. Mi ebben olyan szokatlan? – vágta ki magát ügyesen.

– Semmi, bár ez sem volna meglepő, elvégre ez itt a Paradicsom, melynek ügyeit istenségek intézik: Jehova, Krisztus, aztán itt vannak a szeráfok, trónok, kerubok... Én ugyan egyet sem láttam közülük, de ha már valamennyi templomban, hittanórán ezt zengik, valahol mégiscsak léteznek.

– Légy nyugodt, léteznek, és ha te nem is látod őket, testvérem, ők mindent látnak, hallanak.

– Akkor azt is hallják, amikor fegyverekről szónokolsz. Pedig aki fegyvert fog, fegyver által vész is el, hirdette Jézus valamikor. Ne felejtse, hogy az emberiség is majdnem elpusztította el önmagát, és te most az Édent is ki akarnád irtani?

– Nem kiirtani, ismétlem: csak betömni néhány lyukat, repedést.

Nem vitatkoztam tovább, ráhagytam, de megfogadtam magamban, hogy amint nem lesz rá szükségem, gyorsan megszabadulok az ipsétől.

Az SZGP felfüggesztéséről szóló leiratot csakhamar minden Városi Tanács megkapta. Következmény: persona non gratanak¹ nyilvánítottak. A közvélemény megoszlott. Egyesek bíráltak, mások támogattak bennünket. Valamelyik nap mit látok egy Origó nevű város előtt? Egy hosszú, négy méter magas falat, nehogy kedvünk legyen meglátogatnunk őket is.

– Úgy nézem, itt az a pont, ahol meg kell állnunk, Vezérem – hangolódtam le, mint melegen a hegedűk.

– Nem megmondtam, hogy fegyver kell! Milyen jól fogna most néhány gránát vagy dinamit. Tanulság? Legközelebb ezeket is be kell szereznünk. Addig is elő a csákányokkal, kötelekkel, létrákkal!

– Sieg, Heil! Sieg, Heil!² – éljeneztek Hitler legelkötelezettebb hívei.

Egy rövid bajszú SZGP-s gondolt egyet, és autóját a falba vezette. Előzőleg azért persze még kiugrott a járgányból.

– Parancsoljatok! Az út szabad, tessék besétálni!

– Jól van, testvér, te aztán szépen feltaláltad magadat – veregette vállon Hitler a legénykét. – Most te következél – fordult hozzám váratlanul. – Ereszd ki Szergej Szergejevics szörnyeit! Ezúttal nem elrejtjük, hanem megmutatjuk őket a világnak, aztán meglátjuk, van-e még valakinek mersze ujjat húzni Timur Engellel.

– De...

– Neked más a véleményed, alelnök?

– Nem, helyeslem – fogadtam szót Hitler delejes pillantásának engedve, és szorongva figyeltem mekkora riadalmat okozunk.

Mindenekelőtt a szörnyekkel, melyekhez foghatót senki sem látott mindeddig. A helyi tévé egyenes adásban sugározta, miként masírozunk Origó utcáin. Elöl Hitler, nyitott kocsiban, őt követtem én, majd a hívók serege. Ki kocsin, ki gyalog, még hozzá nem is akárhogy, hanem – Hitler parancsára – szigorúan katonás sorokban. A lakosság egy része hanyatt-homlok menekült, másik része kíváncsian figyelte, mit akarnak ezek a furán menetelő emberek.

– Állj! – intett megálljt Hitler a Tanácsház előtt komoran.

Keveset várt, majd elégedetten mosolygott, amikor a Hivatal kiterített eléje egy bíborvörös szőnyeget. De nem szállt ki a kocsiból, tovább várt mindaddig, amíg maga a Városi Tanács vonult ki elébünk.

– Béke veled, Timur testvér! Origó városa köszönti a SZGP elnökét – sandított az elnök a félelmetes szörnyekre.

– Tetszik, hogy ismeritek a nevemet! Ez a szerencsétek, mert a falatokkal ugyancsak kihoztatok a sodromból.

– Bo... bocsánat, nem ellenetek emeltük. Portyázik itt a környéken néhány vadállat. Amúgy nem bántanak, de annyira falánkak, hogy még a kezünkől is kilopják a fagylaltot. Remélem, a tieitek nem ilyenek.

– Nem, nyugodj meg, a mi vadaink emberhúst esznek.

Az elnök elfehéredett, majd embereivel együtt sarkon fordult és elillant. Hitler a hasát fogva göcögött.

– Origó polgárai! Tisztelt Paradicsom! – ágált a kamerák előtt hevesen. – Timur Engel vagyok, a Szabad Gondolkodók Pártjának elnöke. Hallottatok rólunk? Nem? Akkor most hallhattok. Mottónk szeretet, igazság, racionalitás. Te Krisztián, ez jobban hangzik, mint az SZGP. Bocsánat, ez az ember itt mellettem a szeretet, igazság, racionalitás alelnöke.

– Szabad Gondolkodók... – javítottam ki a Hitler Adolfot.

– A jelszavunkat ismétetem? Végére így sem rossz, sőt, így jó csak igazán. Hölgyeim és uraim, tisztelt tagtársak mint a párt elnöke ezennel SZIRP-re keresztelek az SZGP-t. Ellenja-

¹ Nem kívánatos személy. (lat.)

² Győzelem, üdv! (ném.)

vallat, módosítás nincs? Köszönöm. Akkor mátol SZIRP-ként folytatjuk harcunkat szeretett Édenünk további prosperitása érdekében.

– Éljen Timur Engel és a SZIRP! – harsogták a párttagok.

Kattogtak a kamerák. A közvetítést lassan az egész bolygó átvette, s néhány perc múlva már mindenki láthatta, hallhatta, mi zajlik egy Origó nevű városban.

– És most, kedves testvérek, engedjétek meg, hogy felhasználjam az alkalmat, amikor az egész Földhöz szólhatok, és csöpp ízelítőt adjak pártunk programjából – folytatta Timur Engel, alias¹ Adolf Hitler. – Nem fontossági sorrendben mondom, csak ahogy eszembe jut. 1. Köztudott, hogy az É-2-ön mindenki keresztény. Persze ez sem volt mindig így. Hajdanában akadtak a hinduktól a muzulmánokig más vallású népek is. Ezek egy része saját paradicsomába, más része azonban keresztény hitre térve a mi Édenünkbe költözött. Eddig rendben van. Isten hozta őket. A baj akkor kezdődött, amikor Jehova túl sok renegátot engedett az Édenbe. Amíg kevesen voltak, mi beszéltünk, ők hallgattak. Később változott az arány, és ma már ők beszélnek, mi hallgatunk. De még az sem volna gond, ha beszélnek, csak ne egyfolytában Allahról, Mohammedről stb. Erre szokták mondani, kibújt a szög a zsákból, hölgyeim és uraim. Ma még kereszt és félhold díszlik a parlament tetején, de ki garantálja, hogy holnap csak a félholdas zászló lobogjon? És ha még ez sem háborítana fel senkit sem, jusson eszébe, hogy hívják a Világtanács elnökét.

A Tanácsháza előtt szorongó párthívek, de mások, a távoli képernyők előtt is lélegzet-visszafojtva meredtek Hitlerre. Némelyiknek bizonyára ismerősnek tűnhetett ez a sűrű hadonászás, pattogó hang, szuggesztív tekintet, mert gyanúsan pislogtak. De azt kétlem, hogy bárki felismerte volna Engelben a hajdani véreskezű diktátort.

– Utasítsák ki a muszlimokat az Édenből! I. Ali mondjon le! – kurjantották egyesek.

– Szerintem is ésszerűbb, ha a magasabb rendű népfajok vezetik a szerényebb adottságokkal rendelkező népeket. Ezzel egy csapásra megoldódna a tudomány kérdése, melynek fejlesztését annyi időn át elhanyagolták az eleink. Pedig tudás, technika nélkül sohasem hagyhatjuk el a Tejutat, de még a Naphoz legközelebbi csillagig, a Proxima Centauriig sem juthatunk. Al-elnök testvér, neked mi a véleményed a dologról? Jobb lenne kissé körülnézni a világban, vagy elégedjünk meg azzal a szűk lyukkal, ahol jelenleg is toporgunk?

– Az hogy nonszensz. Az ember többre hívatott – szálltam ki a lakókocsimból és a kamerák elé sétáltam.

– Milyen igaz! Testvérek, tapsoljátok meg dr. Antal Krisztiánt!

Ez volt az első alkalom, amikor istenigazában megtapsoltak. Folytattam volna a beszédem, de ki juthat szóhoz, ha Timur testvér szónokol?

– Ahhoz, hogy tovább fejlődjünk, akaratra, térre és tapasztalatra van szükségünk. Ezzel mindent elérünk, és ugyanúgy bebizonyíthatjuk felsőbbrendűségünket, mint egykor a rómaiak, germánok. Kíváncok-e az ők nyomdokain haladni, és kivívni az egész univerzum csodálatát?

– Kívánjuk! – dudáltak az autósok.

– Én, mi békével jöttünk. Nem akarunk leigázni egyetlen népet sem. De a történelem kereke forog, és aki ellenáll, azt maga alá tiporja.

– Xanaxba! Xanaxba!

– 2. Tény, hogy I. Ali leváltása szükséges, de ne feledkezzünk meg néhány más résről sem, amit az Úr elfelejtett betömni. Ezek egyike közös nyelvünk, az édeni nyelv. Mint minden mesterséges nyelvnek ennek is ugyanaz a hátránya, mint a többinek: mesterkéltség. Én ennél jobbat ajánlok, olyan természetes úton keletkezett nyelvet, amit részben sokan beszélnek, részben tökéletesen visszaadja a pártunkra jellemző erőt, rendet és logikát. Ez a nyelv pedig nem más, mint...

¹ Másképpen (lat.)

Szünet. Ez mindig bevált, ha valami fontosat, meglepőt akart mondani. Egyébiránt Mussolini is így szokta, tőle meg még ő, Adolf Hitler is tanulhat.

– A német nyelv.

A tömeg elkomorult, ugyanis mindenki a maga nyelvét találta a legszebbnek. Csupán egy maroknyi német éljenzett, azok közül is csak azok, akik még tudtak valamicskét németül.

– Mi az, nem tetszik a reformom?

– Dehogynem, zseniális – ragadtam meg én is az alkalmat, hogy az egész bolygóhoz szólhassak. – Majd megszavaztatjuk a vezetőséggel, vagy... vagy népszavazásra bocsátjuk. A *részeknél* maradván csatlakozom elnöktársam véleményéhez, mely szerint meg kell újítani a Paradicsomot, mert a történelem kereke tényleg forog, itt pedig mintha megállt volna az idő, hölgyeim és uraim. A tudomány szerepéről már beszéltünk, az egyháziról nem, holott erről is szót kéne már ejteni. Kezdjük a Bibliával! Azzal mindnyájan egyetértünk, hogy alakjai, eseményei, eszméi mind-mind ősrégi korokat idéznek. Hitelességükről nem vitatkozom. Egyesek hitelesek, mások talán nem. Minderről hadd vitatkozzanak a történészek, tudósok.

A téren ácsorgó tömeg felszisszent. Ez volt az első eset, hogy valaki nyilvánosan is kivesézzé a Szentírást. Ha az a másik, Engel testvér nyilatkozik így, még zsebre vágta volna valahogyan, mert egy angyal¹ csak nem hazudik, de hogy ez a tojásfejű fejű mitugrász oktassa ki őket, ahhoz még nőnie kéne legalább egy arasznit – gondolhatták magukban.

– Más: vajon összeolvadhat-e a törvény, politika és tudomány a vallással? Meggyőződéseim szerint nem, bár a történelemben erre is volt példa, és utóbb mindig kiderült, hogy inkompatibilisek egymással. Ezt nem ártana újból és újból tisztázni, hogy az idők változnak, és ami valamikor igaz volt, az nem feltétlenül igaz ma is, uraim, amiből világosan következik, hogy nemcsak a társadalmi rendszert, tudományt, hanem a Szentírást is át kell formálni.

A sokaság, maga Hitler is úgy elképedt, hogy még a szája is tátva maradt.

– Köszönjük, Krisztián testvér! Nagyra értékeljük a segítőkészséged, majd ezt is szavazásra bocsátjuk, vagyis... – rázta meg a fejét az exkancellár. – Ej, testvérem, szép kis zavarba hoztál bennünket. Természetesen nem bocsátjuk, bármilyen demokraták lennénk is, a Biblia Isten szava, ahhoz bizony nem nyúlunk. De megértjük, a fáradság, izgalom annyira kimerített, hogy egy pillanatra rövidzárlat támadt a fejedben – mentette meg okosan a helyzetet. – Testvérek, kísérjétek be a mestert a kocsiba!

– Kösz, nagyon kedvesek vagytok, de előbb hadd fejezzem be, amit elkezdtem. – Hé, mit vacakoltok azzal a villannyal!

Hihetetlen, olyasmi történt, ami ez idáig sohasem: minden fény kialudt a városban. Néhány percig csendben hunyorogtunk a sötétben, aztán elkiáltotta magát valaki:

– Isten irtalmazzon bűnös lelkünknek: elhagyott bennünket a Szentlélek.

A bejelentésre mindenki egyéni módon reagált. Egyesek letérdeltek, és elkezdtek sebesen imádkozni. Egy muszlim megfeledkezvén arról, hogy keresztyén hitre tért, a földre borulva fohászkodott Allahhoz, míg mások mellüket tépdesevén jajgattak. A többség azonban fogta magát és elfutott. Még néhány perc, és saját embereinken kívül már senki sem maradt a környéken. Hitler és én megdöbbenve meredtünk egymásra.

Világbirodalmi távlatok

– Ende – mormogta az exkancellár. – Még egy apokalipszis. Pedig mindeddig azt hittem, a mi Édenünk a legbiztonságosabb hely a kozmoszban. – Vajon miért hagyott el bennünket a Szentlélek?

– Hogy elhagyott-e vagy sem, nem tudom, de hogy nem ő az oka ennek az izé... rövidzárlatnak, azt erősen gyanítom, úgyhogy nyugodj meg, hamarosan minden rendbe jön.

¹ Engel, konkrétan Timur Engel (ném.)

– Bárcsak tényleg csak egyszerű rövidzárlatról lenne szó! De ami biztos, az biztos, imádkozzunk mi is, hogy valóban így legyen – ereszkedett térdre Hitler is, és értetlenül nézte, amiért nem követem a példáját.

Eltelt pár perc. Semmi sem változott. Csak a csillagok pislogtak közömbösen felettünk.

– Türelem, Dolfi, türelem! Amíg élünk, van remény. A házak, hegyek állnak még, lélegezni tudunk, mit kívánsz hát még emellett?

– Hogy te milyen nyugodt vagy! – húzta összebb magán a zubbonyát. – Elárulnád nekem is, mi az, amit te tudsz, és én nem tudok!

– Majd később elmagyarázom. Mindenesetre nem a napfogyatkozás miatt sötétedett el az ég boltja, merthogy nincs is Napunk, ugyebár.

– Mea culpa, mea culpa¹, felbőszítettük az Atyánkat – nyöszörgött mellettünk egy SZIRP-szimpatizáns.

– Napunk tényleg nincs, bűnünk viszont annál több. Hallod, mit motyog ez az atyafi? Nem kellene neked is könyörögnöd az Atyához, végül is, ki tudja, nem miattad kell nekünk bűnhődnünk?

Felnevettem, de el is komolyodtam azonnal.

– Szent Habakuk, és te ezt hiszed is, vagy csak ugratsz, Heil... Timur?

– Hiszem, nem hiszem, az zihér, hogy amit felépítettem mostanig, azt ezzel a beszéddel leromboltál egy perc alatt. Verdammt noch mal², mi a francot akarsz te a Bibliától? Máskor, légy szíves, jelentsd be előbb, mit kívánsz nyilvánosan közölni! – feledkezett meg Hitler a veszélyről. – Nincs kizárva, hogy pont emiatt haragudott meg ránk a Jóisten.

– Miért, te bejelentetted? Például mi ez az újabb, mit újabb, hajdani rögeszme a felsőbbrendűségről, az univerzális német nyelv, a Sieg, Heil-féle köszöntés...? – vágtam vissza élesen.

– Rögeszme? Hogy mered te rögeszmének nevezni az elveim? – ugrott Hitler a plafonra.

Mint mindig, valahányszor ellenkeztek vele. Talán nekem is rontott volna, ha Panthera figyelmeztető morgása vissza nem hökkenti.

– Büdös dög, ez sohasem tágít mellőled?

– Már megint, hogy beszélsz vele! Tudod, hogy mindent ért, csupán beszélni nem képes.

– Te meg velem beszélj nagyobb respektussal, ennyit csak elvárhatok egy... úrvándortól.

Egy szó mint száz szépen összekaptunk Hitlerrel, utoljára bementem az ultimót:

– Na elég, Kapellmeister úr³! Isten áldjon, befejeztük! Te mész jobbra, én balra, és semmi közünk többé egymáshoz.

– Ezt... ezt nem teheted – rezzent össze a SZIRP elnöke. – Ilyen nagy bajban hagynál cserben, barátom?

– Szép, már barátok is vagyunk? Pedig épp az a bökkenő, hogy sehogy sem jövünk ki egymással.

– Dehogynem, és hidd el maga Jehova is ezt akarja.

– Melyik Jehova? Hát nem éppen az imént sírtad el, hogy elfordult tőlünk a Teremtő? Csak az a kérdés, mióta.

– Hogyhogy mióta?

– Szó szerint. Neked nem tűnt fel, hogy istenségünkben nincsenek sem csodák, sem angyalok, és Istent, Jézust sem látta senki sem? Leszámítva a bibliai időket, de az akkor volt, úgyhogy sejtelmem sincs, mitől lenne ez a bolygó köztársaság helyett istenség?

– Én láttam – válaszolta Hitler csendesen. – Már úgy értem, álmomban.

– Szóval mégis? Pedig nemrég még égre-földre esküdöztél, hogy sosem álmodtál Istennel.

– Hazudtam – horgasztotta le a fejét bűnbánón.

¹ Én vétkem, én vétkem. (lat.)

² A fenébe! (ném.)

³ Karmester. (ném.)

– Melegszik, melegszik. Aztán hányadszor, mert aki egyszer kamuzik, az nyilván többször is eladta lelkét az ördögnek.

– Lassabban a testtel, alelnök! Elismerem, hogy vétkeztem, de sohasem, hangsúlyozom, sohasem önös érdekből.

– Tudom: a Nagy Német Birodalom kedvéért. Az, gondolom, titok, miről értekezel úgy általában az Atyával.

– Igen, titok, ne haragudj, és persze az is, amiről mi beszélünk itt, most vagy bármikor. Nem kérlek rá, hogy megesküdj, de tényleg komolyan gondolom.

– In O... or... Hogy mondják németül, rendben van?

– In Ordnung! Egyedül annyit árulhatok el, hogy nekünk, kettőnknek szorosan együtt kell működnünk.

– A jövőendő Negyedik Német Birodalom javára.

– Nem, az Édenért. Hogy miért éppen kettőnknek, nem kérdeztem. Ha Isten megparancsol valamit, ott nincs helye semmiféle kérdésnek, engedelmeskedni kell és slussz.

– Tehát erről van szó. De miért hallgattál erről mostanig ahelyett, hogy első szóra bevallod, mit parancsolt neked az Úristen?

– Előbb látni akartam, ki vagy, mi vagy, mennyit érsz, bár, beismerem, ennek sincs semmi jelentősége, ha így is, úgy is teljesítenem kell Atyám parancsát.

– És a Szent Lándzsa? Az nem elég segítség ahhoz, hogy megmentsd az É-2-t?

– Milyen Lándzsa?

– Amelyikkel egy centurio Jézus lábát is megszúrta a kereszten, utána meg csodatevő ereklényének nyilvánították. Te magad is mágikus erejű tárgynak tartottad, mely *szerinted* összekötött téged a germán vezérek lelkével.

– Ja, a Végzet Lándzsája! Hát nekem nem használt.

Stikkesnek stikkes, de már nem teljesen – nyugtáztam magamban.

– Szép, nemes küldetés. Hogy én miben lehetek segítségedre, nem pedzem, de bárhogy is nézzük a dolgokat, honnan tudod, hogy akarok, egyáltalán képes vagyok segíteni ez ügyben?

– Nem akarsz?

– Ezt nem mondtam. Még meggondolom. Addig is javaslom, húzzuk el innen a csikót sürgősen.

– Miféle csikót?

– Ez csak amolyan kifejezés. Még a XXI. századból. Azt jelenti, meneküljünk, mielőtt azzal vádolnak, hogy miattunk fordított hátat Origónak a Szentlélek.

– Mi, te Hitlertől kívánsz ilyesmit? – nézett rám Hitler lesújtóan. – Tanuld meg, tisztelt kolléga, hogy egy sereg sosem menekül, hanem visszavonul. Visszavonulunk! Ördög vigye ezt az Origót! – intett a kocsitábornak. – Előre, tovább Xanaxba!

– Igen, igen, én is így értettem.

Elindultunk. A fal elé érve újabb meglepetés fogadott: egy hozzánk hasonló kocsitábor állta el az utunkat.

– Fesd az ördögöt a falra, és megjelenik. Félre az útból! Szabad utat a Szeretet, Igazság és Racionalitás nevében!

Senki sem mozdult, válaszolt, erre elkezdtünk túlkölni. Az origóiak úgyszintén, egyéb nem történt. Így néztünk farkasszemet egymással. Teltek a percek. Végül Hitler kiszállt az autóból, utána én, és egymásután a többiek. Az origóiak követték a példánkat, és megindult egymás felé a két csapat. A szemekben tűz és elszántság szikrázott, bár igazából egyik sem gyűlölte a másikat. Egy ideig kölcsönösen kerülgettük egymást anélkül, hogy egymásra rohanjunk. Hiába, a beidegződés, a békévé szelődült természet egyelőre nem hagyta, hogy aktivizálódjon a génjeinkben lappangó indulat. Egyedül Hitler tajtékzott.

– Engedjetelek utunkra, mit akartok tőlünk, fafejek?!

– Miattatok fordult el tőlünk a Teremtő – rikoltotta egy harcias fiatal.

– Bűnhődjenek a bűnösök! – kiáltották mások dühösen, amikor épp olyan váratlanul, mint azelőtt, kigyúltak a fények a városban.

– Alleluja! Alleluja! Megkönyörültél rajtunk a mi édes jó Atyánk! – ölelték át egymást még azok is, akik pár perce még öltre mentek volna egymással.

– Na mit mondtam! Így fordult el tőlünk a Szentlélek! – súgtam oda Hitlernek.

Visszaszálltunk a kocsikba, és bekapcsoltuk a tévéket.

– Tisztelt nézőink! – jelentette be éppen a bemondó. – I. Ali, a Világtanács elnöke kíván szólni hozzátok.

A képernyőn felvillant egy papot ábrázoló bazinagy kőszobor.

– Kedves testvérek, Éden polgárai! – mozgott a szobor szája, mintha beszélne.

– Ki ez, mi ez? Ember, gép vagy mi a búbánat?

– I. Ali szobra – válaszolta egy mellettem ülő barátom a fotelból.

– De miért csak a szobra? Miért nem mutatják őt élőben?

– Ki tudja? Eddig még nem kötötte senki sem az orrunkra. Megjegyzem, a régi elnököket még mutatták. I. Alit soha, de már megszoktuk.

– Remélem, hálát adtatok Istennek, hogy mindössze pár órára borította sötétségbe a bolygónkat – jelentette ki ünnepélyes, búgó hangon a I. Ali alteregója. – Tudjátok, mi történt volna, ha a növények fény- és hőforrás nélkül maradnak? Persze, hogy tudjátok. Azért elmondom: valamennyi kipusztul, velük együtt pedig mi, emberek, akik viszont növények nélkül nem maradhatunk életben. De tegyük fel, hogy túléljük. Akkor viszont megfagyunk, ugyanis egy új jégkorszak köszöntene az Édenre. Na, ettől mentett meg minket most az Úristen. Cserében elvárja, hogy ne adjatok hitelt olyan beszédnek, mely el akar választani Tőle és az egyháztól. Legjobb, ha meg sem halljátok, jelesül a Szeretet, Igazság és Racionalitás tanait. Hamis tanok ezek, és a terjesztői is egytől egyig hamis proféták, ezért fontoljátok meg jól, kinek mit hisztek, mielőtt a Szentlélek újból, és egyúttal örökre kiszállna az Édenből. Szólottam. Egy az igaz Isten, Jehova. Higgyetek benne, és megmenekültök. Pax vobiscum!

Kurta beszéd volt, de velős és hatásos.

– Hallottad öszentsége szózatát? – hívtam fel Hitlert a kommunikátoron.

– Ugorj át, kérlek, hozzám két percre! Szeretnék veled egy-két dolgot tisztázni.

– Itt vagyok, parancsolj! – zörgettem be kíváncsian a „főnökhöz”; vajon mit akar ezek után még tisztázni?

– Te is feladod? Csak azért kérdem, mert a híveim nagy része itt hagyott – mutatott ki a kocsija ajtaján.

– Tényleg, mintha kevesebben lennének. De, megnyugtatlak, engem más fából faragtak.

– Fogadd nagyrabecsülésemet – tisztelgett amúgy Hitler-módra, és külön kezét is fogott velem. – Nem csalódtam benned, karakán árja vagy. Tehát még mindig velem akarsz tartani vagy ... Vagy utoljára fogtunk kezét egymással?

– Veled tartok. A demokrácia és kölcsönös segítségnyújtás jegyében. Ennek egyik alappillére pedig az, hogy egyikünk sem alárendeltje a másiknak, következésképp úgy nyilatkozunk

cselekszünk, ahogyan mi, személy szerint jónak látjuk. Azzal az egy kikötéssel, hogy *nyilvánosan* sohasem cáfoljuk meg egymást.

– Elfogadom. Egy mindenkiért, mindenki egyért.

A következő városig tizedannyira apadtunk. Híveink többsége angolosan távozott, csatlakozni pedig már senki sem csatlakozott a konvojhoz.

– Micsoda nyuszik, barikák! – ógott-mógott az Exführer. – De nem baj, hulljon a férgese.

Öröm az örömben, hogy ez alkalommal sem betonfal, sem kerítés nem állta el az utunkat. Nem is tiltakoztak ellennünk, igaz, nem is örültek, magyarán: szinte észre sem vették, hogy ott vagyunk.

– Merre van a tanácsháza, atyámfia? – szólítottam meg egy pörge kalapos édenit.

Meg sem hallotta. Vagy nem akarta hallani? Mindenesetre füttyörészve továbbslattyogott. Egy téren megálltunk, kiszálltunk a kocsikból, felszereltettünk néhány hangszórót, és vártuk, egyre vártuk, hogy körülvegyenek az emberek. Hát nem vettek körül. Ellenkezőleg: még az is elinalt, aki eddig arrafelé ügyelgett.

– Hallóóó! Van itt valaki? – kiáltottam a mikrofonba két percen keresztül, végül maga Hitler intett le, mert már csengett a füle szegénynek.

– Hagyd, ne erőlködj! Nincs itt senki, szellemvárosba tévedtünk.

– Hát akkor, lóra, SZIRP-esek! Akad még más város is a Paradicsomban.

Nem tévedett akadt, még meg is hallgattak, hogy utána paradicsom- és tojásbombákkal köszönjék meg a beszédünk.

– Még ilyen! Mi történt ezekkel a nyuszikkal? – törölte le arcáról Hitler a hallgatók tetszésnyilvánításának jeleit. – Ha így megy tovább, maholnap ismét falba vagy vasfüggönybe ütközünk.

– Tessék, olvasd! – nyújtottam át Hitlernek nem sokkal ezután az Édenvilág legfrissebb híreit.

– Hallatlan! Valahogy kezd az Éden kivetközni magából – vágta földhöz Hitler két perc múlva a hírlapot. – Már megint azt kéri, hogy zárjanak be, vagy rúgjanak ki minket az Édenből. Fura, nem? Egy olyan világból akarják kitenni a szűrünket, melyet tolerancia, jámborság és igazlelkűség jellemez. Te? – kerekedett ki a szeme hirtelen. – Képtelenség volna azt hinni, hogy mindez azért van, mert a Sátán megszökött a Seólból, és megint csak itt kísért az emberek közt?

– Kiii? – esett le az állam, de a többieké is, akik körülöttünk lézengtek.

– Megkérhetlek, hogy ne zavarj? Gondolkozni szeretnék – dobolt Hitler idegesen az ujjával.

– Csitt, a vezér gondolkozni szeretne! – szóltam félig tréfásan, félig ironikusan a fiúkra.

Hitler egy darabig feszülten koncentrált, aztán legyintett.

– Ökörség! Onnan még az ördög sem tud megszökni. Vagy tud? – fordult hozzám tétován.

– Nem, föltéve, hogy egyáltalán van ilyen.

– Seól? – húzott félre óvatosan, nehogy a többiek is meghallják.

– Sátán, Isten, Paradicsom.

Ettől a kijelentéstől meg Hitler kezdett el csuklani, és sűrűn tekingetett a magasba, mintha attól félt volna, hogy menten ránk szakad az univerzum. Öszintén szólva magam is, és igen-csak megkönnyebbültem, amikor semmi ilyesmi nem történt.

– Azt mindig gyanítottam, hogy te sem igen bírod a papokat, de hogy Istenhez is így viszonyulsz, azt azért nem néztem ki belőled – simogatta meg állát a SZIRP elnöke.

– Én sem magamból, de hát ez van. Az ember sokat lát, hall életében, és gondolkozik is, ha már feje van, abban pedig nem egy kérdés kavarg.

– Akár az enyémben, de hogy nincs Isten, ez egy kicsit erős, Herr Antal.

– Tulajdonképp én sem állítom, csak tapogatódzom, kérdezek, elsősorban olyankor, amikor arról sutognak, mivel világítanak és fűtenek az Édenben.

- Nahát, ezt mondják? Mivel?
- Űrbe telepített napelemekkel, -kollektorokkal és geotermikus hőszivattyúkkal.
- Ne te ne! És a Szentlélek?
- Elillant. Valamikor, a történelem hajnalán még létezett, és apostolok, csodák, angyalok is léteztek, aztán az emberek kezdtek elfordulni Istentől. Amíg, hittek benne, nem volt semmi gáliba, de amint nem, Ő fordult el az embertől, vagy egyszerűen... nem is létezik.
- Suttogják. Vagy csak te állítod?
- Én semmit sem állítok. Talán tényleg *objektíve* is létezik, de az is lehet, hogy mi teremtetük meg Őt, és nem fordítva, más szóval Isten csak *szubjektíve* egzisztál.
- Aha, szubjektíve, és szerinted ki, mi döntötte le a trónjáról? – elmélkedett az exhadvezér, aki köztudottan maga is előszeretettel tanulmányozta a vallást, filozófiát, okkultizmust...
- Hogy ezek miként fértek össze nála, rejtély, de hogy mindegyikben járatos volt, azt már Hitler rezidenciáján tapasztaltam.
- Nyilván a tudomány. Lassan, fokozatosan, attól függően, mennyire gyorsan és alaposan cáfolta meg elképzeléseiket a reális tapasztalat.
- Aha, a tudomány. Más? Miről motyognak még itt-ott az Édenben?
- Hogy nemsokára mindnyájan meghalunk – idéztem fel emlékezetemben Szergej Szergejevics szavait.
- Régi nóta, már ismerjük. Ennél még régebbi, amit János írt az Evangéliumban: Úgy szeretne Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök *élete* legyen.
- Igen, igen, és mégis: a saját szememmel láttam, amikor egyik legjobb barátom jobblétre szenderült.
- De szépen mondtad. Béke poraira.
- Nem hiszed?
- Majd egyszer talán elhiszem, ha... ha majd az én barátom is elpatkol. Addig is ajánlom, ne beszélj róla senkinek.
- SZIRP.
- Mi van vele?
- Szeretet, igazság, racionalitás. Igazság aláhúzva. Nem lenne fair, ha a Világtanácsához hasonlóan mi, SZIRP-tagok is elhallgatnánk az igazat.
- Ami szerint?
- A természetben semmi sem örök: előbb-utóbb minden összetörik, elporlad. Élőlények, új bolygók, galaxisok ugyan újból és újból születnek, de mindig több semmisül meg mint születik, hogy a legvégén átvegye uralmát a Nagy Semmi. Na, ezt hallgatják el a papok előlünk.
- Mert ők az örök életben hisznek, Herr Antal. Bizonyítékuk persze nincs, de neked meg a tudósoknak sincs, vagyis mindnyájatok állítása egyszerű hiten alapul.
- Ebben viszont neki lehetett igaza. Nem is bölcselektem tovább, bár még nagyon sok mindent szerettem volna megvitatni Hitlerrel. Beváltuk magunkat az autókba, és kidöcögünk a városból. Vajon a másik városban mivel fognak bombázni?
- Mázlink volt, semmivel, tudniillik nem is akadt, aki bombázzon. Más szóval megint csak nem volt ránk az égvilágon senki sem kíváncsi.
- Ismerős ábra. Látjátok, testvérek, ezért nincsenek ma már proféták.
- Hitler némán vágott a szemével egy befelé igyekvő stáb felé.
- Bocsnát, ez itt a SZIRP-társulat? – szólított meg egy kötött sapkás, dzsekis riporter.
- Társulat? Nagyon jó, tehát újabban cirkuszi vagy színházi társulatnak tartanak.
- Miben lehetek szolgálatodra?
- A helyi tévét képviseljük, és engedelmetekkel szeretnénk felvenni az előadást.
- Közönség nélkül? Mert az nincs, szerelmetes atyámfia.
- Nem vagyunk finnyásak, nekünk így is megfelel.

– Hát ha meg, nekünk még inkább – kotortam elő zsebemből a beszédem. – Tessék, máris kezdhethük! Egyébiránt hogyhogy megengedik nektek a forgatást két persona non gratanak kikiáltott elnökkel?

– Nem engedik, de már nem számít, nekünk ez az utolsó adásunk. Hogy miért, hadd maradjon a mi titkunk, azt azért szeretnénk, ha még sokáig nem felejtene el bennünket – borult el az operatőr tekintete.

– Értem. Kezdhethük?

– Nem kezdünk mi semmit sem – akadékoskodott a kancellárból lett dirigens, illetve dirigensből lett pártelnök. – Én nem tudok úgy beszélni, hogy ne nézhessek a hallgatóim szemébe.

Én viszont tudtam, bele is vágtam nagy büszkén.

– Hölgyeim és uraim, kedves testvéreim! Nevem Antal Krisztián. A Szeretet, Igazság és Racionalitás Párt, röviden SZIRP alapító tagja vagyok. Még mielőtt bárki megijedne tőlem és a pártunktól, sietve kijelentem, hogy minden hír, miszerint Isten miattunk borította sötétségbe a bolygónkat, szemenszedett hazugság. Igen, testvérek, egy szó sem igaz az egészről. Nem Isten volt az, hanem a SZIRP ellen áskálódó ellenzék, az édeni klérus, mely évek hosszú során át szédíti az É-2-t. Konkrétan szólva azért hunytak ki a fények, szakítottak meg minden tévé- és rádióadást, hogy elhallgattassanak bennünket. Ugyanezt a célt szolgálta őfelsége I. Ali nyilatkozata is, melyben nem kívánatos személynek nyilvánított.

Állításomnak volt egy gyenge pontja: a bizonyíték, és bizony jócskán zavarba jöttem volna, ha ezt számon is kérik tőlem. Csakhogy itt hiányzott a közönség, így szabadon, kérdések és közbekiáltások nélkül folytathattam a beszédem.

– Engedjétek meg, hogy felsoroljak néhány olyan állítást, amit belétek próbálnak sulykolni. 1. *Nálunk senki sem hazudik.* Igazán? Akkor mit tesznek akkor, amikor reggeltől reggelig azt fuvalázzák a templomban, hogy: 2. *Az Édenben mindenki vidám és kiegyensúlyozott.* Szó mi szó akad ilyenekből is egynéhány, de hogy mindenki az lenne, azért már nem merném tűzbe tenni a kezemet, bár elég sok helyen megfordultam már. Lehet, hogy rosszul látom, de nekem úgy tűnik, az édeniek zöme inkább egykedvű, mint jókedvű, gépiesen tesz-vesz, jön-megy anélkül, hogy tudná, mit kezdjen magával. Tudjátok, kikre emlékeztettek időként? Egykori barátaimra, amiben nem volna semmi különös, kivéve az, hogy ezek a barátok *robotok*. Ha itt az ilyen embert nevezik boldognak, milyen lehet, amikor boldogtalan, hölgyeim és uraim? 3. *A hegyi beszédek másik kedvenc témája a technika, Lucifer ajándékainak egyike, mellyel naggyá tette, ugyanakkor el is idegenítette az embert Istentől.* No, ez már megszívlelendő tanítás. Hogy kitől kaptuk ezt az ajándékot, egyelőre ne firtassuk, de hogy naggyá tett, az kétségtelen. Az istentől való elidegenedést sem tagadom, viszont ki tehet arról, hogy a realitások ereje előbb-utóbb legősibb hitünket is ízzé-porrá rombolja? 4. *A földi Éden világunk legszebb és legbiztonságosabb bolygója.* Figyelemre méltó észrevétel, ugyanis ezt csak olyasvalaki állíthatja, aki az egész világegyetemet ismeri. Ti ismeritek, a papok, őfelsége, I. Ali, ki állíthat ilyet felelősséggel a Terráról, amikor ismereteim szerint még a Biblia sem ír erről? Nyilván azért óvják annyira, hogy olykor még a Jóistent is hiába zörget az ajtaján. Bocs, csak vicceltem, de ami tény, az tény: minket aztán szépen bezártak ebbe a ketrecbe. És ez baj, mert mi, emberek szabadnak születünk. Nekünk létszükségletünk a szabadság, igen, korlátok nélkül szeretünk járni-kelni, hogy ne csak képernyőn keresztül ismerjük meg a világot. Gépek, technika nélkül persze ez sem megy, hiszen még csillagközi űrhajóink sincsenek. Egyesek szerint nem is kellenek, miután rajtunk kívül úgyszincs élet, bárhova is repülnénk. Bevallom, valamikor én is ezt hittem. Ma viszont egyre gyakrabban kérdezem magamtól: vajon valóban nincs olyan életforma, égitest, melynek ne lenne hasonló vagy akár azonos párja az univerzumban? Jó kérdés, rossz kérdés, egyáltalán van-e valamilyen köze ahhoz, hogy néha emiatt is lefagy a mosoly az arcunkról? Gyertek ide, beszéljük meg mi is... élőben! Mi szeretettel várunk mindenkit, akit a szeretet, igazság és racionalitás dilemmái izgatnak.

– Gratulálok! – rázta meg a kezem legújabb barátom, Marius, egy még nálamnál is filigránabb emberke, aki még korteskedésem elején csapódott a konvojhoz. – Mértéktartó, mégis elgondolkasztó beszéd volt. Ha még erre sem ébrednek fel az Édenben, felejtjük el Xanaxot, és bámuljuk továbbra is a... képernyőt.

– Márpedig nem fognak. Kit zavar az, hogy az istenség helyel-közzel svindlizzik, és a nép csak képernyő révén ismerkedhet a világgal. De majd felrázom én őket, csak nézhessek még egyszer drága testvéreim szemébe – simította ki haját Hitler a szeméből.

– Föltéve, hogy lesz még erre egyáltalán alkalmunk – jegyeztem meg csendesesen. – Talán kíváncsiak lennének arra, mit mondunk, de távolról sem annyira, hogy kimerészkedjenek otthonról két *persona non grata* kedvéért.

Pedig kimerészkedtek, még ha ezért egy órát is kellett várnunk a városka egyetlen főterén. Ez aztán a kardinális fordulat! A jelek szerint sikerült nekem is ellesni egyet-mást Adolf Hitleről.

Teltek a napok. Hírünk a felsőbb szervek rosszallása ellenére is bejárta az É-2-t, ezzel párhuzamosan gyarapodott a minket kísérő szimpatizánsok száma is. Hitler ujjongott, elemében érezte magát.

– Itt az ideje, hogy kezdjünk valamit a sleppünkkel – lepett meg egy szép napon. – Sereget, SZIRP-katonákat kellene belőlük faragni.

– Na ne, e...ez nem volt benne a pakliban – dadogtam. – Azt hittem, Hitler meghalt, ne kívánd újra életre kelteni! Mellesleg minek nekünk katona, amikor még fegyverünk sincs. De még ha lenne is, mi célból használnánk, amikor az Édenben mindenki halhatatlan?

– Hogyhogy halhatatlan? Hiszen éppen te említetted a jó múltkor, hogy az egyház átrázta a jó népet, mert a hosszú élet titka orvosi, nem isteni beavatkozás következménye – fogott a szavamon Hitler kajánul. – Egyébként irreleváns, egy fegyver akkor is fegyver, Herr Antal, olyan eszköz, ami nélkül sem Nagy Sándor, sem Dzsingisz kán nem ment volna semmire, tehát bízd rám a dolgot, és ne okoskodj. Már holnap, nem, még ma elkezdjük a kiképzést annál is inkább, mert úgy hallom, azért sokan nemcsak kedvelik, abcúgolják is a pártunkat. Mint a régi szép időkben, aztán, emlékszel, mégis mindenki mellém állt. Úgy bizony, Herr Antal, és ha több szerencsém lett volna, továbbá nem számítom itt-ott el magam, verdammt noch mal, még a háborút is megnyerem.

– A Szent Lándzsa nélkül is? – szúrtam vissza ironikusan.

– Az tény, hogy nincs fegyverünk, de idővel ez is lesz – eresztette el füle mellett Hitler a megjegyzést. – Ehhez nem kell tennünk mást, mint fegyvergyárrá alakítani néhány üzemet, és máris van ágyunk, puskánk, repülőnk.

– Háború, fegyverek, erőszak, huh, hova jutottunk! Isten látja lelkemet, én nem ezt akartam – tördeltem a kezeim. – Van egy mondás, ismered? A pokolba vezető út csupa jó szándékkal van kirakva. Vajon nem ilyen úton járunk mi is, Heil Hitler?

– Tudod, mi a te bajod? – húzta el a száját Hitler megvetően. – Túl sokat kérdezel.

– Inkább kérdezz kétszer, mintsem tévedj egyszer. Még az a szerencsénk, hogy annyira toleránsak velünk odafent. Talán nem is vesznek komolyan. Tény és való, hogy minden lépésünket figyelik, ezzel szemben egyikünket sem fenyegetik, zaklatják. Nem is zaklathatják, mert az Édenben tilos az erőszak.

– Egyelőre, de ha tudnád, mi van Xanaxban, korántsem lennél olyan biztos a dolгодban.

– Miért, mi van Xanaxban?

– Ami Nudisburgban, más szóval Paradicsom a Paradicsomban. Valami olyasféle, mint a Vatikán volt valaha, status in statu: állam az államban. Csak annál sokkal nagyobb, zártabb, anynyira, hogy külön pajzs védi az É-2-n belül is.

– Tényleg igaz vagy csak pletyka, miszerint a Világtanács elnöke és hívei keresztény hitre tért muszlimok, akik sundám-bundám iszlám paradicsommá változtatták Xanaxot?

– Szerintem igaz, de majd elveszem én a kedvüket a csodálatos kertektől, gazdag ruháktól, kámforral és gyömbérrel édesített forrásoktól, tavaktól, melyek partján drága edényben szolgálják fel a finomabbnál finomabb ételeket, borokat. Ez az Éden a keresztényeké élén a német nemzettel, melynél árjább faj nem létezik a népek közt – sipítozott Hitler, aki puritán protestáns létére egész életében megvetette a fényűzést.

Erre megint rájött a happaré! Remélem, a zsidókat nem óhajtja másodszor is kinyírni.

– Jó, jó, de miért csak a keresztényeké? Hát nem egyenlő minden ember Isten szemében?

– Egyenlőnek egyenlő, de ha annyi vallás van, keresztények, muszlimok, hinduk, buddhisták stb., miért ne lehetne külön paradicsomuk is egyúttal?

Van esze ennek a Führernek! Néha olyan ötletekkel vág kupán, hogy hamarjában nem is tudok mit felelni.

– Hát...

– Na látod! Különben bízd rám ezeket a dolgokat, és törődj inkább a tudománnyal, oktatással. Majd megteszlek fő-főtanfelügyelőnek. A vallás- és hadügy meg hadd legyen az én gondom. Már ki is szemeltem egy jópofa városkát, melyet lefoglalunk a SZIRP nevében. Itt gyártunk fegyvert, és kezdjük el fiaink katonai kiképzését is először.

– Ellenzem – próbáltam megállítani lendületbe jött társamat. – Ez így nem fair, bármilyen szemszögből is elemzem a terveid. Keresztény ember nem fog fegyvert fegyvertelen harcosra, főként, ha az egy újjal sem nyúl hozzá. De még ha harcolunk is, a mi fegyverünk mégiscsak a szeretet, igazság és racionalitás – mutattam figyelmeztetően a felettünk lengő zászlókra. – Elismerem, hogy Nagy Sándor, Dzsingisz kán nagy hódítók, de ma már mások a példaképeink.

– Kik?

– Mahatma Gandhi, Teréz anya, Ferenc pápa.

– Már akinek. A mottó viszont klappol, a fegyvert illetően pedig véds jól az agyadba, az bizony csak eszköz, amit a cél szentesít – hurrogott le az új életre kelt hadvezér. – Szóval maradjunk a tervünknel: fegyvergyártás, katonai, tudományos, nyelvi képzés und so weiter¹. Ez neked is szól – reccsentett rám, amikor a fordítógép után kotorásztam. – Vége az Éden-nyelv egyeduralmának. Nem máról holnapra, de megsúgom neked diszkrétan, hogy nemsokára még te is németül fogsz kommunikálni.

– Ez sem csúf nyelv, bár kissé rigid, és viszonylag kevesen beszélnek...

– Ma kevesen, holnap milliók, amíg akkora nemzet nem leszünk, mint a germánok voltak egykoron. A bolygó neve maradhat, Xanaxot azonban már az első nap Germániára kereszteljük, aztán... Aztán kolostorba dugjuk a különböző hivatalokban ügyködő papokat, átszervezzük az adminisztrációt, régiókat, tudományt, nem feledkezvén meg persze a városok, főként Germánia átépítéséről sem. Van is erről néhány saját tervecském. Ezenkívül már csak egy a fontosabb. Na mi, a legfontosabb, Herr Antal?

– A katonai potenciál.

– Pontosan. Örülök, hogy végre te is belátod, milyen nullák vagyunk e nélkül. Pedig nem ártana néha távolabb is körülnézni egy parányit úgy, ahogy magad is kifejtetted időnként. Biztosan akad még olyan bolygócska, mellyel megismertethetnénk például az édeni kultúrát – vázolta fel nem mindennapi terveit. – Na, hogy tetszik? Ugye, megéri Hitlert követni?

– Tetszik – képesztett el Hitler látomása, hangja és arca is, mely ebben a percben szinte túlvilági fényben ragyogott –, de ahhoz először be kéne jutni Xanaxba, ami már a védőpajzs miatt sem lesz könnyű feladat, ezenkívül kérdéses, mit szól a tagság a dologhoz.

– A tagság? A tagság én vagyok. Mit érdekelheti az agyat, mi a véleménye a praclinak – válaszolta kevélyen, és elrohant, hogy a szeretet, igazság és racionalitás nevében másodszor is át rajzolja a világ térképét.

.....

¹ Stb. (ném.)

Már egy éve rostokoltunk a Kalkuttai Szent Teréz nevű városban anélkül, hogy Hitler ki-mozdult volna a városból. Ez volt az a helység, amit Hitler lefoglalt, és militarista céljai szá-mára á-tól z-ig átformált. Kezdte azzal, hogy feloszlatta a Városi Tanácsot, és drótkerítéssel zárta körül mintegy karanténba helyezve a városkát. Tehát *be* nem jöhetett egy lélek sem, csak *kiengedtek* – Hitler titkára tanácsára – boldog boldogtalant.

– SZIRP-idegen elemekre nincs szükség. Annál kevesebb gondunk lesz azokkal, akik itt ra-gadtak a nyakunkon. Attól meg végképp ne féljünk, hogy kikotyognak valami fontosat, mert úgysem értik, amit láttak, megtudtak. A legjobb lenne persze egy Xanax-szerű sugárpajzs, sajna ilyet még nem tudunk egyelőre gyártani – indokolta meg álláspontját Hitler pajeszos, kiugró or-rú tanácsosa. – De majd erre is sor kerül, sőt, egyéb, ennél ütősebb dolgokra.

Azért a biztonság kedvéért elkoboztatott minden tévét, komputert, rádiót. A hírek persze nélkülük is terjedtek, amitől aztán újból csak feje tetejére állt az É-2. A médiában, az utcákon mindenki minket áldott vagy átkozott.

– Rúgjátok ki Engelt és Antalt az Édenből! – harsogták egyesek, mások viszont éltettek, és bizony gyakran nemcsak rikoltoztak, tüntettek, birokra is kelt a két tábor.

– Tiszta káosz! Én tényleg nem ezt akartam – panaszkodtam Hitlernek, miközben azon me-ditáltam, hogy a vér nem válik vízzé, vagyis hiába vágta Lucifert a Seólba, az emberi termé-szet nélküle sem lett jobb, vagy boldogabb.

A kormány, pontosabban egyház (melyek teljesen összeolvadtak az Édenben) igyekezett visz-szaállítani a békét, nyugalmat, de még mindig ódzkodott erőlyesebben fellépni ellenünk.

– Majd bevetik, ha megtudják, miket gyártunk mi Kalkuttai Szent Terézben – jósolta meg a leendő Germánia elnöke.

Próféciája bevált: ez is kiszivárgott, s már küldték is az SMS-t, jelentkezzünk haladéktala-nul kihallgatásra Xanaxban. Excellenciája I. Ali óhajt velem, és csakis velem beszélni.

– Csakhogy ezt is megértem! Végre megismerhetem bolygónk egyes számú vezérét.

– Elnökét, Krisztián, elnökét – javított ki Hitler kelletlenül, aki nem szerette, ha más is ve-zérnek neveznek. – Egyebekben ajánlom, légy résen ezzel az uborkafára kapaszkodott szent emberrel.

– Miért, mitől félsz?

– Én semmitől, csak jobb félni, mint megijedni, elvégre ki kezeskedik azért, hogy később vissza is enged majd. Másrészt az sem igen fér a fejembe, miért veled akar I. Ali beszélni.

– Az anyját! Erre nem is gondoltam. Akkor mit tanácsolsz, mert azt csak nem kérhetjük, hogy sétáljon egy felfegyverzett, „eretnek” városba.

– Nem, legfeljebb valamilyen semleges, nyílt terepre, ahol egyetlen katona sem rejtőzhet el a célból, hogy fogságba ejtse a másikat.

– Nagyszerű! Szinte látom, milyen pofát vág, amikor elolvassa a válaszunk. De vajon eljön-e, nem tartja sértőnek, hogy ilyesmit kérjen tőle egy ágrólszakadt úrvándor?

– Aki mellelleg a nagy Timur Engel jobb keze. Csak a válasszal várjunk még, hadd lássa, hogy nem esünk hasra előtte, sőt: pillanatnyilag mi vagyunk a helyzet urai.

Vártunk egy hetet, aztán ráadásként még egyet, végezetül megeresztettünk mi is egy SMS-t, melyben kijelöltünk egy jókora, pusztá fennsíkot, nem sokkal messze Kalkuttai Szent Teréz-től, ahol három nap múlva, pont déli tizenkettőkor *fegyvertelenül* és *kísérő nélkül* találkozunk. Ellenvetés nélkül belementek, azonfelül felkértek, foglaljam igényeinket írásba, és hozzam azt is magammal. Timur Engelt *nélkül*, miután őistensége csakis velem óhajt tárgyalni.

– Zum Kuckuck, megértettem, mit ismétlik ezt annyiszor! – „szitkozódott” a kolléga, aki azonban egy zum Kuckucknál, sackerlot és Donnerwetternél¹ sosem ment messzebbre.

Összedugtuk a fejünket, és megfogalmaztuk pártunk programját, amit nyomban közhírré is tétettünk, hadd tudja meg mindenki, kik és miért harcolnak Kalkuttai Szent Terézben.

¹ A csudába, a hétszázát, a mennyköbe! (ném.)

– Kéz- és lábtörést! – ültettek helikopterbe ezután.
 – Egy pillanat! Mi van, ha megszegik a szavukat, és fegyvert is hoz őfelsége magával?
 – Nem fog hozni – oszlatta el a gyanúm Hitler személyi titkára. – Ha egyszer megígérte, az úgy is lesz, mert Édenben a hét főbűn mellett van még egy újabb is: a hazugság, amit maga I. Ali iktatott törvénybe.
 – Az más, akkor viszontlátásra! – indítottam be a gépet, és pár perc múlva már a fennsík fölött vizsgálgattam a terepet.
 Sehol senki. Úgy látszik, én érkeztem elsőnek. Jó, landoljunk! Alig értem földet, valaki hátulról rátette kezét a vállamra. Őistensége, I. Ali volt, magas, sudár férfi, szerzetesi ruhában.
 – Üdvözöllek, Krisztián testvér! Elhoztad a petíci... programot? – tért egyenesen a lényegre.
 – Tessék! – nyújtottam át az iratot, aztán éreztem, hogy valami kattant a csuklómon.
 Hajaj, valami nem stimmel a 8. főbűnnel.
 – Mi ez, ha szabad kérdezni?
 – A Világtanács nevében le vagy tartóztatva! Indulj!
 – Hova? Dehogyan indulok, és vedd le rólam ezt az izét, mert panaszt teszek...
 – Az elnöknel? – vigyorodott el őfelsége.
 – Istennél.
 – Nála lehet. Ő mindenkit meghallgat. Addig is sétálj be, kérlek, abba a hibridbe! – nyomott meg egy gombot a csuklóján, mire láthatóvá vált úgy tíz méterre tőlünk a járgánya.
 – Ezt meg hogy csináltad?
 – Besétálsz vagy nem sétálsz be? – kotorta ki reverendájából a stukkerét.
 Besétáltam, és nemsokára az *igazi* Ali előtt állottam.

Xanaxban

– Isten hozott Xanaxban!
 Kimeredt szemmel bámultam a trónon ülő liliputi emberre. Nagy fej, szem, vékony nyak. De hiszen ez, Szent Habakuk, ez egy űrmigráns!

– Te vagy hát az a híres Antal Krisztián?
 – És te, I. Ali, a Világtanács elnöke? Vagy mégsem te lennél, egyáltalán mi ez a színjáték?
 – felejtettem szememet a falakat és mennyezetet díszítő, bibliai jeleneteket ábrázoló festményeken, freskókon.
 Egyszer láttam egy filmet a Versailles-i kastélyról. Már akkor megcsodáltam a szépségét, és most, íme, mintha megelevenedett volna előttem.
 – Kérlek, bocsásd meg, amiért mást küldtem a találkozóra helyettem, de hát manapság senkiben sem lehet megbízni.
 – Nem, persze, hogy nem, azért pisztollyal kényszeríteni valakit sem éppen ildomos. Mit ildomos, bűn, tiszta erőszak, ugyanígy hazudni, amit újabban szintén a főbűnök közé sorolnak.

– Úgy van, szégyellem is, viszont tekintsd vis majornak¹, és akkor mindjárt más szemmel látod te is az egészet.

– Oké, oké, el van felejtve. Nahát, még mindig nem térek magamhoz! – ráztam meg a fejemet. – Annak azért örülök, hogy mégsem vagy muzulmán.

– Miért, mi bajod neked az iszlámmal?

– Niksz. Felőlem mindenki azt imád, akibe szerelmes, hacsak nem várja el, hogy vele együtt kiáltsam: lá iláha illá-lláh, nincs más Isten, csak Allah.

– Nem vagyok muzulmán, s csupán azért hívnak *Alinak*, mert Albert Csandígarhnak kereszteltek. Az Albert beceneve pedig Ali, nem?

– De fura név. Mármint a Csali..., Csabi...

– Akárcsak az Antal Krisztián. Legalább is a számomra. Most pedig, lássuk azt az instanciát!

– Viszem.

– Szabad? – vette ki kezemből valaki az iratot, és ő vitte oda ezüstitárcán a nagyúrnak.

– Köszönöm, majd elolvasom. Viszontlátásra! Érezd nálunk jól magad! Holnap megint hívatlak, és akkor folytathatjuk a tárgyalást.

– Nem méltóztatnád Timur Engelt is Xanaxba rendelni? Utóvégre ketten képviseljük a pártunkat, és úgy lenne méltányos, ha ő is jelen van – hűtött le földim fagyos udvariassága.

– Hitler? Nem, sőt, addig örülünk, amíg nem dugja orrát a dolgunkba, mert ahol ő felbukkan, ott két perc múlva vér folyik. Nem is tudom, hova tetted az eszedet, amikor szövetkeztél egy ilyen démoni alakkal.

– Ni csak, felismerték! Pedig meg mertem volna esküdni, hogy még az anyja sem ismerné fel ebben a jelmezben.

– Mi felismertük, és azzal is végig tisztában voltunk, milyen bárány lett a farkasból. Kísérjétek szállására a kedves vendéget!

Nem sokkal ezután tágas, de teljesen üres szobában találtam magamat.

– Eredeti kvártély. De hol lehet itt leülni, vagy netalán tán aludni?

– Itt? Így: fotel! – tapsolt a fekete reverendás, két méter magas kísérom, és abban a pillanatban kiemelkedett a föld alól egy Chesterfield-fotel. – Vissza!

A fotel viasszerűen süllyedt a föld alá.

– Ágy.

Alig mondta ki, már ott is feküdt előttem.

– Parancsolsz még valamit?

– Egy tengert – mosolyogtam kajánul, mert akármilyen fejlett a technika is Xanaxban, egy tengert csak nem varázsolnak nekem elő a padlóból.

Pedig így történt, még ha csak virtuálisan is, azaz lézerkép formájában.

– Kösz, prima. Add át üdvözetem a tervezőknek!

– Átadom – válaszolta a xanaxi furcsán kongó hangon. – Kellemes pihenést!

Megborzongtam. Ez a hang! Mintha csak a robotjaimat hallanám. Tekintettel arra, hogy Xanaxból tulajdonképp semmit sem láttam még, elhatároztam, hogy sétálok egyet a városban.

– Szézáám, tárulj! – léptem az ajtóhoz.

Az ajtó nem moccant.

– Nyílj ki, kérlek!

Hiába: bármilyen szóval próbálkoztam, az az átkozott ajtó csak nem akart kinyílni. De hülye vagyok, persze, hogy nem akar, amikor magam is kinyithatom – nyomtam le a kilincset. Megint csak sikertelenül: bezártak, magyarán lépre csaltak, és kivontak a forgalomból. És most már nem egy jelentéktelen rendházban, hanem az Éden legerősebb bázisán. Csak tudnám, miért látnak bennem ilyen veszélyes zendülőt, hogy mindenki engem akar bezárni.

¹ Mindent felülíró kényszerítő körülménynek. (lat.)

Teljes egy napig sétálgattam fel-alá a szobámban, mint egy ketrecbe zárt fenevad, amikor végre a tanács elé vezettek. Itt már nyoma sem volt az előbbi pompának, semmi freskó, díszítmény. A helyiség közepén terebélyes kerek asztal, körülötte reverendás alakok szobroztak. Albert rám se hederített, a mellette ülő pofaszakállas tanácstaggal diskurált. Micsoda bunkó! Így kell bánni egy földivel?

– Köszöntjük a SZIRP elnökét – szólalt meg a barkós tanácstag. – Engedd meg, hogy bemutassam a programotokat elemző komissziót – mutatta be önmagát és sorban mind az öt körülötte szobrozó úriembert. – Van ellenük valami kifogásod?

– Személy szerint semmi, amúgy attól függ, mit és hogyan ítélték.

– Még nem ítélték. Előbb meghallgatunk téged is. Audiatur et altera pars!¹

– Megint? Dicséretes alaposág. Meg demokratikus is, tegyük hozzá őszintén. Bár ilyen demokratikusak lettetek volna akkor is, amikor törbe csaltatok, és bezártatok egy ketrecbe – tört ki belőlem az indulat, és én ilyenkor nem ismerek sem Istent, sem embert.

A pofaszakállas és a bizottság némán néztek össze, majd I. Alira, aki intett, hagyjanak beszélni.

– Hogy ezek után mit akartok még tőlem, nem tudom. Én viszont már semmit, ezért legyetek olyan kegyesek, és vezessetek vissza a *cellámba*! Az álarc lehullt, nincs több mondanivalónk egymásnak – indultam az ajtó felé.

– Volnál szíves visszaülni az asztalhoz?! Még nem végeztünk – figyelmeztetett az elnök kiérten.

– És ha nem ülök, rám küldtök egy gorillát? Oké, hagyjuk, de csak a kedvedért, mert mit nem tesz meg az ember egy földiért.

– Köszönöm. Megértem a felháborodásodat, de hidd el, nem tehattünk egyebet.

– Neeem? Egy istenség? Hát létezik olyasmi, amit te nem tehetsz meg az É-2-n?

– Először is nem vagyok istenség. Általában őszentségének, Szentatyának vagy egyszerűen elnök testvérenek szólítanak. Én inkább az utóbbit szeretem.

– De hát a név, az I. Ali... Így csak királyokat vagy pápákat szoktak nevezni.

– Merthogy pápa is vagyok egyúttal. Ami azonban az I. Alit illeti... Nos, az csakugyan félreérthető, és már régóta tervezem, hogy I. Albertre változtassam. Másodszor: egy elnök is csak egy tényező a sok közül. Még ott van mellettem, előttem, kinek hogy tetszik, a színódus, képviselőház, szenátus...

– Színódus, szenátus – keveredtem bele a nevekbe. – Hát ez nekem bonyolult. Most istenség vagyunk vagy parlamentáris köztársaság... elnök úr?

– Mindkettő. Majd ha több időm lesz, elmagyarázom, hogyan férnek össze ezek egymással. Most térjünk vissza a *ketrec*re! Mit gondolsz, mi történt volna, ha kiengedünk a szobából, és felismernek az emberek?

– Mi történt volna? Megéljeneznek, vagy... Sejtelmem sincs.

– Nekem van: meglincselnek, kedves honfitársam.

– Meg-lin-csel-nek? Hát ennyire gyűlölnék engem Xanaxban?

– Ennyire. Még mindig úgy érzed, hogy törbe csaltunk és bezártunk? Csak zárójelben jegyzem meg, ha ez lett volna a szándékunk, nem hívtuk volna ide Hitlert is, akit szintén gyűlölnék? Ebben lehet valami. Keserűen roskadtam magamba.

– Egyedül abban tévedtünk, hogy nem figyelmeztettünk előre, milyen következményekkel járna, ha kísétálnál a városba. Hát így állunk, kedves testvérem. Azt nem állítom, hogy nincs egy híved sem. Sajnos akad ilyen is, és ezzel, szó, mi szó, erősen megosztottad a népünket. Pedig eddig az Éden volt a legbékésebb és -barátságosabb hely a Tejúton. Most még a csapból is gyűlölet, irigység és düh folyik víz helyett. Szerinted bölcs, keresztényi dolog ez? Nem kelene inkább megállni és kiegyezni valahogy?

¹ Hallgatassék meg a másik fél is.

– Ezért vagyok itt, a nemjóját! Bocsánat, nem szoktam káromkodni, de most az egyszer kicsúszott az én számon is. Rajtam nem múlik, egyezzzünk, de nem úgy, hogy eközben elhallgatjuk az igazat, és folyton olyasmit erőltetünk az Édenre, amitől mosolyogni ugyan mosolygunk, de csak úgy mint egy marionett.

– Érdekes meglátás, ha nem is teljesen érthető, illetőleg helytálló. Na mindegy, József testvér, olvasd fel, kérlek, a... programot, aztán meglátjuk, mire megyünk egymással.

– Igenis, szentatyám – köszörülte meg torkát a József testvérnek nevezett, savószemű tanács-
tag.

A SZERETET, IGAZSÁG ÉS RACIONALITÁS PÁRT TIMUR ENGEL ELNÖK ÉS ANTAL KRISZTIÁN ALELNÖK ÁLTAL KIDOLGOZOTT PROGRAMJA

1. Minden cselekedetünket a szeretet, igazság és racionalitás együttes elve tükrözi. Tehát egyik sem érvényesülhet a másik rovására: szeretet nélkül racionalitás, racionalitás nélkül szeretet stb.

Szünet. Miután senki sem tiltakozott vagy helyesbített, József testvér fakó hangon folytatta.

– *2. Egyetértünk azzal, hogy a Biblia szent és sérthetetlen, meg abban is, hogy máig sem született ennél figyelemre méltóbb alkotás, így kánoni funkciója mellett akár általános etikai – jogi kódexnek is tekinthető. Egy feltétellel: ha létrehozunk egy, a modern időkhöz alkalmazkodó variánst, és ennek átdolgozott, időszakonként megújuló szövegét iktatjuk törvénybe.*

– Protestálok! – süvöltötte Garampi bíboros. – Ha valami szent és sérthetetlen, ahhoz semmilyen értelemben nem nyúlunk.

– No persze, a tabuk, konvenciók, hagyományok... – soroltam ironikusan. – Akkor viszont nincs más út, mint egészen új alapokra fektetni az etikai és jogrendszert. Érthető, nem? Ez az Éden már nem Ádám és Éva Édene, és tiszta agyrém arra kényszeríteni valakit, hogy még az ösközösségi rendszer színvonalát se akarja elérni.

– Tovább! – intett az elnökpápa.

– Pillanat! – sugárzott a pohos, pufók arcú bíboros. – Írnok, légy szíves, tüntesd fel külön mondatban, hogy a szentatya elutasította a Szentírás átdolgozására vonatkozó indítványt!

– Nem utasítottam el – emelte fel a kezét I. Ali fáradtan –, ugyanakkor jóvá sem hagytam semmit sem, vagyis passz, ebben a kérdésben most nem döntünk. Mégis mit képzeltek, itt helyben döntsem el, amin mások évezredek óta kotlanak?

Ledorongoló válasz. Azonnal meg sem tudtam szólalni, a bíborosra sandítva ő se nagyon, amikor meg tudtam volna, József testvér alázatosan folytatta.

– *3. Mint ismeretes, eddig még nem találtak fel olyan rendszert beleértve az ősi és legújabb teokratikus rendszert is, mely létrehozta volna a jólét, béke és kölcsönös megértés államát.*

– Protestálok – csattant fel ismét a kardinális. – Elismerem, hogy a történelem folyamán néha tévedtünk, lásd a keresztes háborúkat, inkvizíciót, iszlámot stb., így mi sem természetesebb, hogy teokratikus jellegű elképzeléseink sem válhattak valóra, de az Éden kivétel. Itt igenis létrejött Isten országa, és máig zavartalanul virágzik. Ennek tagadása blaszfémia, ezért a Szent-szék nevében kérem, sőt, követelem, vonják tüstént felelősségre Antal Krisztiánt, a SZIRP al-elnökét.

A bizottság egyetértése jeléül ütemesen dobogott.

– Sajnálom – utasította el a kérést öszi. – A jelenleg érvényben lévő jog értelmében minden magasabb szintű tárgyalás résztvevői mentelmi jogot élveznek. Csupán arra kérném tisztelt tárgyaló felünket, a jövőben tartózkodjék, az Isten országát és vezető testületét degradáló megjegyzésektől.

Éreztem, láttam, hogy itt mindenki, nagyméltóságú vándortársammal az élen ellenem van. Hát ez elég lesújtó érzés, de távolról sem tört derékba.

– Nem degradálok, csak élek a véleményszabadság jogával. Ha létezik, vagy... nem létezik?

– Kétkedsz benne?

– Jó, tegyük fel, létezik. Akkor, kedves József testvér, kegyeskedj továbbolvasni a programot, hogy az egész világ megtudja, mi a SZIRP véleménye a teokratikus monarchiáról.

– Olvashatom? – kért engedélyt a savószemű az elnöktől.

– Olvasd!

– Bár a jelenlegi édeni rendszer vívmányait senki sem tagadja, le kell szögeznünk, hogy fejlődésében megtorpant, és többé nem képes betölteni társadalmi szerepét. Megoldás? Rá kell bízni az egyházat, vonuljon háttérbe, és ruházza át nála kompetensebb szervekre a hatalmat. Hadd döntsék el maguk az É-2 lakói, kiket látnak szívesen ők egy leendő kormányban.

A bizottság nem hitt a fülének. Bizonyára elhangzott már ebben a teremben nem egy „baráti” jó tanács, megjegyzés, de ilyen kritikát nyilván nem vágtak még eddig a fejükhöz.

– Valamit kihagytál – tette hozzá I. Ali csendesesen. – Amit idáig Jézus Krisztus vezetett.

Most megfogott! Ha erre azt mondom: Hogyhogy vezetett? Hát látták-e az Édenben Jézust vagy akár egy angyalt is valaha, erre a sértésre azonnal felfüggesztik a mentelmi jogom, és Isten veled Éden, SZIRP, reformok! Ha viszont hallgatok, talán megúszom, ám akkor mit keresek Xanaxban? Eh, egy életem, egy halálom, jöjjön, aminek jönnie kell!

– Hát látták-e az Édenben Jézust vagy akár egy angyalt is valaha?

A kerekasztal felhördült.

– Szentatyám – állt fel a szokásoktól eltérően a pufók arcú bíboros –, meddig kell még hallgatnunk ennek az eretneknek a programját?

– Nyugalom, testvér, Hitetlen Tamások mindig voltak, ez nem újság, és ők, tudod, csak arra esküsznek, amit látnak, hallanak. Na, idefigyelj, amice! – fordult felém Albi hirtelen. – Szerinted a vakok is csak abban hisznek, amit látnak is, mert akkor minden világtalan hitetlen.

Ördöge van a tesónak, másodszor is megfogott!

– Köszönöm. Nincs több kérdésem.

A bizottság és maga öszentsége is diadalmasan mosolygott.

– Én azonban engedelmeddel folytatnám – paprikázott fel öszentsége mosolya.

– Parancsolj! – fintorgott a szentatyává kent úrvándor. – Itt az Édenben bárki szabadon elmondhatja, mit gondol, csak persze civilizált, keresztény hívőhöz méltó formában.

– Egyelőre ne bolygassuk, ki, hogyan, miben hisz, és nézzük a tényeket. Régen, még az emberi történelem hajnalán minden jelentősebb jelenséget Istenhez kötöttünk. Kitért egy vulkán, vihar, meghasadt a föld alattunk? Isten haragszik ránk. Jó volt a termés, vadászat? Isten megjutalmazott bennünket. Nem tudtunk megérteni, megoldani valamit? Majd Isten megoldja. És valljuk be őszintén, nem is volt olyan rossz érzés arra gondolni, hogy van ott fent egy atyuska, aki mindent megold és értelmez helyettünk. Aztán eltelt néhány évezred, és lassan felnőtt lett a gyerekből. Ennek folyamán jöttünk rá, hogy a mennydörgés egy zivatar során keletkező vilálm csattanó hangja, mely a levegő hirtelen kitágulásakor keletkezik. Jó termést pedig egyszerűen azért értünk el, mert kedvezőbb volt az időjárás, vagy/és nagyobb hozzáértéssel végeztük a dolgunkat. Szóval okosodtunk, tanultunk. Így jött létre a tudomány. Ettől fogva kezdtük megszokni, honnan várjuk a választ, ha valami nem klappol, végül, de nem utolsósorban, hogy bizony gyakran magunk is segíthetünk magunkon. Talán épp ebből kifolyólag keletkezett az a mondás is, hogy segíts magadon, és Isten is megsegít. Igaz, történelmi tény ez vagy csupán fikció? – emeltem fel a hangomat.

A tanácssteremben még a szívek dobogását is meg lehetett hallani.

– Főtisztelendő bíboros testvér, és ti, mindnyájan, válaszoljatok, kérlek, a kérdésre!

Nem válaszoltak, a példák, adatok maguk helyett beszéltek.

– Tehát tény. Ha viszont tény – halkítottam le ezúttal a hangomat –, mi szükség van Istenre?

Erre a kérdésre már nemcsak a bíboros, hanem az egész bizottság talpra ugrott.

– Te... te nem hiszel a mindenható Atyában – intett Ali a bizottságnak, hogy üljön vissza a helyére.

– Talán igen, talán nem, egy azonban bizonyos: ahány ember, annyi cél, és hidd el, szentatyám, nem minden bárány kívánczik ugyanabba az akolba, akarom mondani Paradicsomba.

– Hanem hova, vagy van más Paradicsom is?

– Talán van, talán nincs, nagy ám ez az univerzum, csak körül kell nézni benne, elnök úr.

– Hát nézzetek, és mondjátok meg nekem is, mit láttok! Te például mit láttál?

Elég rosszízű kérdés volt, és bizony nem idézett fel bennem semmiféle kellemes emléket.

– Megmondjam? Port, gázt, hol tűzben égő, hol kihunyó csillagot, köröskörül hideg és síri sötétség, melyben nyoma sincs az életnek – villantotta fel Ali azokat a képeket, melyeket űrmigráns létére maga is számtalanszor láthatott. – Én a helyedben hálát adnék Istennek, hogy megkönnyörült rajtam, és átemelt ebből a lélektelen, veszélyes világból egy jól védett, meleg fészekbe.

– Aha, jól védett, más szóval emiatt nem lehet rajta se ki-, se bejárni. Így persze érthető, miért nem tud rólunk senki sem, és mi magunk sem vethetjük meg soha egy bolygón sem a lábunkat.

– Valamit valamiért. Sajnos a biztonságnak is ára van.

– Hogyne, a szabadság – fojtogatta valami a torkomat, és elhagyott, hűséges robotjaimra gondoltam, akiktől még el sem tudtam búcsúzni.

Be szívesen behoztam volna ide őket is, ha nincs ez a védőpajzs, amin át már csak a gondolat repülhet.

– Kemény dió! Talán meg sem érteném, ha nem tévelyegtem volna minden remény és cél nélkül magam is a kozmoszban. De azt már tényleg nem értem, miért hirdetitek úton-útfélen, hogy az Édenben mindenki éppoly halhatatlan, mint a Teremtő – remegett meg a hangom előre sejtve mekkora kavarodást keltek majd ezzel a kérdéssel.

Ali szemébe furcsa fény villant, de türtőztette magát, és úgy tett (legalábbis én így láttam), mint aki nem hallja, mit habogok.

– Van még valami azon a papíron? József testvér, hány pontból áll a SZIRP programja?

– Ötvenből.

– Akkor folytasd, de szaporán, hogy legalább a felét meg tudjuk még ma beszélni!

– Igenis, szentatyám. *4. Legyen az új államformánk neve: parlamentáris köztársaság (ismertetésével külön brosúrában foglalkozunk), melynek középpontjában bolygónk laicizálása áll. Ezzel hivatalosan is megszűnik az egyház vezető szerepe. Laicizáljuk a hivatalokat, iskolákat, prioritást kap az ipar, technika, tudományos kutatómunka, végül felállítjuk az édeni történelem első, legkorszerűbb fegyverekkel ellátott karhatalmi szervezetét. Így biztosíthatjuk – csuklott el József testvér hangja a belső feszültségtől – az É-2 rendjét, védelmét fölöslegessé téve ezáltal az Édent védő sugárpajzs használatát. És ha nincs sugárpajzs, beindulhat a univerzum kutatása, a turizmus, a bolygóközi utazás...*

– Nem! – fogyott ki türelméből az exvándor.

– Soha – kontrázott a bizottság.

– Az egyház olyan szervezet, mely nélkül a társadalom az anarchia, erkölcstelenség és hatalmi ambíciók mocsarába süllyedne – hadonászott a szentatya. – Erre tehát szükség van. Ami az Éden technikai színvonalát illeti, nyugodtan kijelenthetem, hogy szükségleteinknek messzemenően eleget tesz, további fejlesztése tehát irreleváns. A rendőrség és hadsereg felállítása úgyszintén. Feltételezem, hogy ezt az agyrémet maga Hitler ültette az agyadba. Hát nem, tisztelt Antal Krisztián úr! Isten királyságában sohasem létezett erőszak, ergo katona, zsaru sem, és nem is lesz mindaddig, amíg az Ő nevében kormányozzuk a világot.

A kizárólag klerikális méltóságból verbuvált bizottság percekig tapsolt az elnöknek.

Milyen magabiztosak a főtisztelendő uraságok! De majd elveszem én mindjárt a kedvüket.

– Meggyőző válasz. Már csak arra lennék kíváncsi, miért hirdetitek úton-útfélen, hogy az Édenben mindenki örök életű?

A teremben hirtelen újfent megfagyott a levegő.

– Mert az, amice – halványodott el a szentatya. – Már megint micsoda kérdés ez? Van még ehhez hasonló kérdés a tarsolyodban?

– Hogyne, nézzük csak! Te mint ennek az akolnak legfőbb pásztora, nyilván tudod, mi az igazság az Éden világításával és fűtésével kapcsolatban, egyáltalán mi hajtja az É-2-t, amióta Napunk fekete törpévé változott.

– Protestálok! – rikácsolta Garampi bíboros. – A kérdés olyan égbekiáltó szentségtörés, hogy javaslom, ítéljük ezt az eretneket itt helyben máglyára.

– Egy halhatatlant? – mosolyogtam; most én fogtam meg egy pupákot. – Hát ez fölötte érdekes. Szentatyám, tisztelt főtisztelendő testvérek, kérlek, áruljátok már el nekem is, hogy lehet egy halhatatlant máglyahalálra ítélni?

I. Ali válasz helyett lehunyta a szemét és hallgatott.

– Testvérek, hagyjatok, kérlek, magunkra! – szólalt meg végül csendesen.

– De szentatyám, ez az alak veszélyes lázadó, hogy hagyhatnánk téged vele egyedül? – sápadt el a bíboros.

– Ne aggódjatok, ha az Úr velem van, ki lehet ellenem?

A bizottság kiaraszolt a teremből.

– Mondd, amice, mit akarsz te tulajdonképp elérni?

– Ennél mi sem egyszerűbb: tárgyalni, megegyezni mint a SZIRP megalapítója és elnöke.

– Vagy eltenni láb alól az elnököt, miután valamiképp rájöttél, hogy életünk utolsó stációjába érkezünk.

– Mi... mit beszélsz? Én? De, testvérem, hogy feltételezhetsz ilyesmit egy földidtől?

– Nono, láttam én már karón varjút. Még szerencse, hogy barátaimon kívül csak a szobromat ismerik, különben már réges-rég Lucifer mellett csücsülnék a Seólban.

– Hogy gyűlölik a hozzánk hasonló törpiket, elég régóta gyanítom, de hogy ennyire, ráadásul az Édenben... Nem is értem, hogy választhattak meg pápának.

– Hosszú sora van ennek, ámde mit számít, különösen, hogy úgyis mindjárt lelősz, megfojtasz vagy ilyesmi. Na, mi lesz? Nem látom a pisztolyod.

– Ezt most úgy mondod, mintha valóban látni szeretnéd. Szegény Albika, miért akarsz te mindenáron meghalni?

– Nem akarok, csak elfáradtam, megvénültem – hunyta le a szemét újra Bercike. – Nem, nem testileg. Fizikailag még mindig fitt vagyok. Hanem a lelkem... – nézett maga elé fásultan.

Ez aztán a 360°-os fokos fordulat! Pár perccel előbb még azt hittem, kirúgnak az Édenből, most meg nekem kell lelket öntenem bolygónk leghatalmasabb urába.

– Tehetek érted valamit?

– Értem semmit, az Édenért talán. Mégpedig nem is keveset – emelte rám tekintetét ébredező reménnyel.

A macska rúgja meg ezt a papocskát! Most sajnáljam, higgyek neki, vagy nevessek a szemébe?

– Az Édenért? Na, ez már túl nagy falat lenne egy csiribiri mutánsnak. Meg is akadna rögtön a torkomon. Csak nem képzeled, hogy ott, ahol te megbuktál, én bármit is elérjek?

– Nem egyedül, ketten, együttes erővel. Meglátásom szerint te sem vagy ezen a bolygón akárki. Fogalmam sincs, hogy csináltad, de úgy látszik, immár egyetlen szavadra milliók fogának fegyvert, ha akarnád. Ez pedig nem semmi, ezért ha megegyezhetnénk valahogy...

– Ismerős szöveg, de csak szöveg, frázisok, amibe, úgy tűnik, még a máglyahalál is belefér.

– Dehogy fér, ez csak a bizottság opiniója. Kérlek, nézd el nekik, nem tudják, mit beszélnek. Itt egy a lényeg: a szövetség, melynek révén talán sikerül megjavítanunk, ami elromlott.

– Ó, hát mégis elromlott?

– El. Pontosan úgy, ahogy jelezted: hol érdektelenség, hol hitetlenség, gyűlölet lopódzott a szívekbe. Az emberek többsége elfordult Istentől, Isten pedig mitőlünk. Annyira, hogy egyesek már abban sem hisznek, hogy létezik. Pedig létezik, ott szomorkodik Jézussal és az angyalokkal az egekben, amiért a fiai, lányai megtagadták Atyjukat.

Súlyos szavak. Csak az a kérdés, mennyiben őszinte, továbbá miért nem nyilatkozott az egész plénum előtt is ilyen bátran, őszintén.

– Hát, Bercikém, megengeded, hogy így hívjalak, nemcsak megleptél, de jócskán össze is zavartál. Ezek szerint elfogadod a programunkat?

Ali ajka megrándult.

– Mielőtt erre válaszolnék, tekintsd át, kérlek, ezt a filmválogatást! Válogatás indul!

Alig mondta ki, szemem előtt megelevenedett a történelem Jézus születésétől a világ isten-tagadóvá válásáig. Mondanom sem kell, hogy a néhol Eisenstein-szerű jelenetek végig az egyház áldásos tevékenységét dicsérték.

– Ilyen élet volt a Földön, amíg az emberek hittek Istenben – összegezte a látottakat. – Most pedig nézzük meg, amikor már nem hittek.

Ami ezután következett, túlszárnyalt minden rémálmot. Háborúk, vér, szenvedés, ember által okozott természeti katasztrófák képei váltogatták egymást örült iramban. Végül, amikor már az egész bolygó romba dőlt, felégett, láttam a Földet is meghalni.

– Elég, elég! – takartam el a szememet.

– Most már megérted, miért van szükség az egyházra, és milyen lavinát indítottatok el eddig is az Édenben? Tudod, mit? Pihenjünk! – ajánlotta, miután hiába várt a válasza. – Egyelőre felejtsük el ezt a szerencsétlen programot, és sétáljunk egyet a városban!

Beugrottunk egy ütött-kopott tragacsba, és minden nevezetes helyet megnéztünk magunknak. De csak a kocsiból, nehogy felismerjenek bennünket. A biztonsági személyzet a távolból követett.

– Fantasztikus város! Mintha egy idegen, hipermodern bolygón sétálnék! – állt el szemem-szám a csodálkozástól. – Miért nem jellemző ez az egész Édenre?

– Láthattad a snittekben, milyen következményekkel jár, ha avatatlan kezekbe kerül a technika. Hogy határozta? – kérdezte, amint visszatértünk a központba.

– Ugyanúgy. Belátom, sok mindenben igazad van, de hazugságra építeni valamit, ugyanolyan butaság, mintha homokra építenénk a házunkat. Én jobbat ajánlok: öntsünk tiszta vizet a pohárba, és konzultáljunk demokratikusan az Édennel. Legyünk vele is ugyanolyan őszinték, mint mi ketten itt négyszemközt. Mellesleg az sem igen méltányos, hogy mialatt a xanaxi technika valamennyi elvárásnak eleget tesz, az É-2 némely részében még a villanyt sem igen ismerik. Másrészt hogy hagyhatnám cserben azt a rengeteg hívőt, barátot beleértve magát Hitlert is, aki vakon hisz bennem, és ebben a percben is lélegzetvisszafojtva lesi, milyen sikerrel tárgyalunk.

– Mi, hogy Hitler hisz benned? Elment az eszed, úrvándor? Hitler csak egy emberben hisz: saját magában. Mi ketten talán még tehetünk valamit, de ha vele is szövetkezünk, holtbiztos, hogy ezen a bolygón kő kövön nem marad.

– Hitler megbánta bűneit, és aki megbánta bűneit, annak Isten is megbocsát, mint ahogy az apa is megbocsátott megtért, tékozló fiának. Hogy lehet az, hogy neked, minden édeni polgár szentatyjának mégsem esik meg a szíved a kis karnagyon?

– Már megesett, meg is hívtuk az udvarba.

– És?

– A szemembe nevetett. Kár, mert ilyen zsenik nem teremnek ám minden bokorban, és biztosan nagyon jól fel tudtuk volna használni. Legrosszabb esetben kipingálhatta volna a szobámat – tréfálkozott Adalbert.

– És ha én is nemet mondok? Kiutasítottok az Édenből?

– Te mondtad, úgyhogy utoljára kérdezem: hajlandó vagy együttműködni az Apostoli Szent-székkal, vagy mint bolygónkra veszélyes elemnek örökre búcsút mondunk egymásnak?

– Ezt tennéd egy magadfajta testvérrel?

– Semmi testvér! Nota bene: a politikában, magasabb körökben nincs testvér, csak program, irányelv és érdekszövetség.

No, ez nem újság. Egy fajtámbelítől azért mégiscsak többet reméltem.

– Tiltakozom! Ez nem igazság! Tud a bizottság is a dologról? Törvényes tárgyalást kérek bíróval, tanukkal, védőügyvéddel – követeltem nem sok meggyőződéssel.

– Hogy megint visszakasztlizzunk a Szent Mihály-i rendházba, merthogy ez vár rád, azt sejtetted.

– Hú, azt már nem! Bármire ítélték, csak arra ne, hogy ismét visszamenjek abba a laktanyába! Ez esetben már inkább...

– Megegyezünk?

– Vigyetek vissza a Terra 124-eshez!

– Ahogy kívánod. Őrség! – hívta be a biztonságiakat. – Vigyék vissza ezt az alakot ugyanoda, ahonnan érkezett.

Felraktak egy hibridbe, s a következő pillanatban már a felhők felett repültünk. Na, ezt megúsztam! – esett le az a bizonyos kő a szívemről. Jaj, ne, valamit kihagytam a pakliból: hátha a kinti világ már más dimenziókban, vagy hogy szokták mondani, létezik, és én tüstént por és hamu leszek, amint innen kiteszem a lábamat?

– Várjatok, testvérek, meggondoltam magamat! – rikoltoztam, mint egy csapdába esett kismadár, amíg rám nem fújtak valamit, amitől egyből álomba merültem.

Hadiösvényen

Kedvenc baldachinos ágyamban tértem magamhoz. Körülöttem Egyeske és a többi robot álldogált.

Te jó ég, a robotjaim, ráadásul élek, lélegzem! Ez... ez nem lehet igaz. Eszerint mégsem mentem el Földvára deszkát árulni.

– Isten hozott, kedves barátom! – ölelt át Egyeske és sorban a többiek.

Ajaj, valami azért nem stimmel: egy robot sohasem ölelgeti a gazdáját.

– Egyeske?

– Igen?

– Ö... örülök, hogy ismét láthatlak. De hogyhogy még itt vagytok? Azt hittem, már régen a Proxima Centauri b bolygón fűzitek a csajokat.

– Mit csinálunk? – értetlenkedett 30-as.

– Udvarolunk a lányoknak – segített 40-es, azaz Szleng készséggel, aki engem majmolva a 21. század eleji magyar zsargonban sem volt éppen járatlan.

– Ezzel az avított hajóval? Bajosan, meg aztán miért? Jól megvagyunk mi itt is, ebben nincs hiba. Hanem veled mi történt? Úgy itt hagytál bennünket, mint Szent Pál az oláhokat. És amilyen váratlanul tűntél el, ugyanolyan váratlanul érkeztél.

Pár mondatban kielégítettem a kíváncsiságukat. A robotok érdeklődve hallgattak. A siker felbuzdított, és, ha lehet, még szívesebben meséltem tovább, hol és mint jártam.

– Miii? Valóban? Ejha! – kiáltott fel egyik másik, akárcsak mi, emberek ilyen históriák halatán.

Ez megint csak megpengetett a fejemben valamit.

– Apropó, mi van a kertemmel?

– Miután szigorúan meghagytad, hogy vigyázzunk rá, gondozzuk, hát gondoztuk, úgyhogy ebben sincs hiba.

Utánanéztam: még szebben virult, mint bármikor. Bekukkantottam az űrhajónkba. Ott is minden rendben volt, akárcsak a fordítógépem és a digitális blogom is. Egyiket sem kobozták el tőlem – vizsgáltam át a zsebeim.

– Mi a helyzet az üstökösökkel, meteorokkal? Volt-e cunamiban, vulkánkitörésekben stb. a távollétemben részetek?

– Egyikben sem. Időközben mi is fejlődtünk, és kifejlesztettük a magunk védőpajzsát is – tájékoztatott 30-as nagy *büszkén*.

Vagy csak a szemem káprázott? Hogyan tökéletesíthették ezek az automataik ilyen rövid idő alatt annyira magukat, hogy immár humánus érzelmekre is képesek?

– Nem állítom, hogy technikai mestermű, egy aszteroidának nyilván beadná a derekát, de azzal feltehetőleg az Éden pajzsa sem bírna.

– Feltehetőleg – hagytam helyben bizonytalanul, mert mit tudtam én az édeni technikáról?

Szinte semmit, azonkívül, hogy egyedül Xanax fejlődött a megfelelő mértékben, miközben az összes többi település megdöbbenően alacsony szinten nyüglődött. Albert ugyan megindokolta, miért zárta el előlük a korszerű technikát, de nekem ez az érvelés valamiképp sántított. Ha rosszmájú lennék, inkább azt mondanám, hogy az én illusztris testvérem egyszerűen így igyekezett biztosítani a hatalmát. De sötétségben tapogatóztam akkor is, amikor arra próbáltam rájönni, hogy választhattak meg pápának egy titokban mindenki által lenézett űrmigránst? Vagy: hova és hogyan rejthették el azt a rengeteg világító-fűtő berendezést, amivel behálózták az Édenüket, mert eddig még egyiknek sem bukkantam a nyomára. De már mellékes. Mit foglalkozzam a sorsukkal, amikor már úgysem élek közöttük. S miután az én „avítt” teknőmmel amúgy sem juthatunk messzire, a legbölcsebb, amit tehetek, ha itt maradok. Végeredményben nem is olyan rossz hely ez a tengerpart. Talán kevésbé színes, mint a Paradicsom, ezzel szemben biztonságosabb, békésebb, az emberek helyett meg itt van Egyeske, 40-es, 30-as meg a többi *humanoid* – hunytam álomra mosolyogva aznap éjjel a szememet.

Teltek-múlt az idő, és sokáig semmi különösebb dolog nem történt. Tényleg sokkal nyugalmasabb itt, mint odabenn. A robotok egyelőre még a vezérüknek tartanak, és sohasem kérdőjelezik meg az utasításaim. Engedelmségük mögött azonban mintha valamiféle elégedetlenség, lebecsülés is rejtőzne. No de mi, ki iránt? – puhatolóztam a fiuknál.

– Nem zúgolódik itt senki sem – oszlatta el aggodalmam Egyeske. – Csupán azon vitatkozunk időnként, alakítsuk-e igazi várossá a telepet.

– Lakosság nélkül? Minek? Egy ember 100 robottal pedig bőven megfér benne, nemdebár?

– 100 robottal igen, 1000-rel viszont már nehezen, ezért gondoltuk...

– Hohó, állj meg vándor! Mi az, hogy gondoltuk? Újabban már nélkülem határoztok, terveztek? – emlékeztem vissza Hitlerre, aki ugyanilyen módon mellőzött, hogy a végén kikiáltotta magát elnöknek.

Esetleg ezt tervezi Egyes is! Annál is inkább, mert már ő sem olyan, mint azelőtt. Végül is nem ez lenne az első, sem az utolsó, hogy robotok vegyék át az emberek felett az uralmat.

– Bocsáss meg, nem akartunk ilyen semmiségekkel zavarni. De ha óhajtod, ezután minden beszélgetésre meghívunk.

– Semmiség neked, ám nem olyan biztos, hogy nekem is. Ezt az 1000 robotot azonban nem értem. Megszaporodtak?

– Nem, de lehet róla szó. Szaporodjatok és sokasodjatok, mondá Jehova. Miért ne lenne ez érvényes miránk is?

– Minek? Nem vagytok elegen?

– És ti?

– Mi? Mármint hogy az emberek...

– Igen, az emberek. Mégis hány milliárdra szaporodtak. Itt az ideje, hogy létrehozzuk mi is a robotok államát, ez pedig nyilván nem állhat csupán 100 robotból.

– Szép tervek. Tegyétek, aztán ha már itt sem fértek, hódítsátok meg az Édent is. Bizonyára tárt karokkal fogadnak – élcelődtem a robottal.

– Azt tesszük, köszönjük a tanácsot.

Elhitte, és, ha rajtuk múlna, meg is valósítanák, ha nem feszülne közöttük egy sugárpajzs.

– Más? Van még ilyen zseniális ötleted?

– Nincs. Esetleg cserébe a tanácsért én is tanácsolnék valamit.

Egész jól halad. Ha így folytatja, rövidesen a saját hajómon sem én leszek a főfőnök.

– Megtisztelsz. Halljuk azt a tanácsot!

– Sokszorosítsd meg te is önmagad!

– Bárcsak megtehetném! – sóhajtottam fanyarul. – Sajnos mi, és ezt te is nagyon jól tudod, másként jövünk létre, mint a robotok. Bizony barátom, ehhez szükség volna egy *nőnemű* emberre, az pedig Krisztiánvárosban egyelőre hiánycikk.

– Tudom, ezért ajánlom a replikációt vagy klónozást, ahogy ti szoktatok nevezni.

Ajánld az apádnak! – gurultam méregbe. Ennek kapcsán azonban olyan gondolatom támadt, amitől szinte megállt bennem a lélegzet. Már régóta furdalt a kíváncsiság, ha tegyük fel, valóban nincs Isten, miként támadhatott fel, és került halottaink egy része a Paradicsomba. Pedig egyszerű, nem is tudom, miért nem jutott eddig eszembe: hát így, klónozással, mégpedig azért, hogy az emberek továbbra is higgyenek Őbenne, no meg a feltámadásban.

– Köszí a tanácsot, de egyelőre nincs szándékomban ilyen praktikákat bevetni.

– Kérlek, ha nincs, nincs. Amúgy teljesen igazad van. Mit vesződj holmi klónozással, amikor sokkal tartósabb, teljesítő képesebb egységek gyártására is van módod – vélekedett bölcsen Egyeske.

– És ezek az egységek?

– Attól függ. Idővel minden intelligens organizmus kiborggá alakul. A folyamat szükség-szerű és megállíthatatlan. Csak nem mindenkinél egyszerre következik be. Nálunk, robotoknál hamarabb, míg az ember előbb csak klónoztat, ezt követi a kiberkor, vagy fordítva, hogy utána kizárólag droidok népesítsék be az É-2-t – borzasztott el jóslatával Egyeske, és szinte láttam magam kiborgként állva aludni egy szekrényben.

Ekkor tudatosult bennem igazán, miért vette ki I. Ali a fegyvert és technikát az avatatlan nép kezéből.

– Lenyűgöző vízió. Csakhogy ehhez, biztosítalak, az embereknek is lesz ám pár szavuk – Mellesleg nem nézel te le egy kicsit bennünket?

– Isten őrizz! Már hogy merném? Nem is lenne méltányos, hiszen nektek köszönhetjük, hogy létezőnk. De a tény ettől még tény marad.

– Oké, hagyjuk, azért erősen remélem, hogy akármivé fejlődtek, ezt sosem felejtitek el nekünk.

– Ne aggódj, nem fogjuk, és, kérlek, bocsáss meg, ha megsértettünk volna, barátom.

– Nem sértettél meg, de biztos, ami biztos, ezért a robotika 2. törvénye értelmében megparancsolom, fejezzetek be egyszer s mindenkorra mindenfajta önfejlesztést! – utasítottam a robotot tölem szokatlan eréllyel.

Volt értelme, nem volt értelme, egyáltalán meg lehet-e egy lavinát állítani, ha egyszer elindult? Majd elvállik. Én mindenesetre megtettem, amit I. Ali is megtett egy kevésbé iparosított, demilitarizált, ám boldogabb bolygóért – kezdtem azonosulni egyre jobban Alival. A szabad-

ság, igazság és racionalitás kétségtelenül szép eszmék, azért nem ártana revideálni az egészet. Igen, revideálni, mégpedig a dolgok jelenlegi állása tükrében. Az ám, csak hogy mit revideáljunk, ha ott feszül közöttünk az a védőpajzs. Ami a további terveimet illeti... Ugyan, mik lehetnek? Terjeszkedni, megújulni nincs kedvem. Kutassam végig a tengerpartot, -fenéket? Már nem voltam rá kíváncsi. Valahogy olyan fásultnak, bénának meg öregnek is érzem magam, mint a kis Ali. Vajon hány éves lehetek? Már a Paradicsomban sem számoltam. Egy szó mint száz, nem tudtam mit kezdeni magammal. Megjegyzem, egy-egy nagyobb csalódás, fiaskó után éreztem én már azelőtt is effélét, de... Stb., a lelkezés, magyaráztatás nem az én reszortom. Volt egy antik hintaszékem, még a dédapámtól maradt rám, ebben szoktam általában olvasgatni, mélázni, csak újabban egyre sűrűbben. Hogy miről? Na, miről szoktak az öregek retrózni? Természetesen a múltjukról. Én is felidéztem gyerekkorom éveit, amikor a Terra 144 csak úgy nyüzsgött az embertől. Boldog időszak volt, csak az a kár, hogy túl hamar lezárult, és a hajó egy gyilkos kor következtében lassanként kiürült. A Terra meg csak repült, repült anélkül, hogy ki tudtam volna kötni valahol. Hiába, nagy ám ez az univerzum, és ahhoz, hogy célba érjek, egy technikailag sokkal felszereltebb hajóra lett volna szükségem. Újra átéltem a szüleimmel való találkozást, Dzsamilla hűtlenségét, kihallgatásom minden apró részletét. Csak a jelenről nem igen vettem tudomást. Pedig tényleg csinálnom kéne már valamit: igenis kibővítetni a telepet, korszerűsíteni az űrhajót, kimenni a robotok közé... Ja, de minék, ha úgysem repülök sehová, a telep meg úgy van jól, ahogy van. A robotok nem mertek zavarani. Így suhant el ismét néhány... Hónap, év? Ezt sem számoltam. Amikor azonban egymásután két napig sem bújtam ki a fészkeimből, Egyeske bekopogtatott az ajtómon.

– Elnézést a zavarásért, csak azért néztem be, hogy megkérdezzem, beteg vagy, mert már napok óta nem láttunk.

Hozzá akartam vágni a kávémat, amit éppen akkor kortyoltam, de uralkodtam magamon.

– Megható, hogy így aggódtok értem, de semmi bajom sincs, és nagyon örülnék, ha a jövőben csak az keres fel, akit én hívok – utasítottam rendre fagyosan.

Talán nem kellett volna, de mit tegyek, ha máig sem tudom lenyelni, milyen jövőt jósolgat nekem ez a droiddá avanzsált pléhdoboz.

Egyik nap hatalmas robbanás rázta meg a levegőt. No, erre már én is kidugtam az orromat.

– Mi az, mi történt?

A robotok az Éden felé mutogattak.

– 40-es, 2-es, 30-as, 50-es, ide hozzám íziben! – tértem hirtelen magamhoz. – Gurítsátok elő a kocsimat, felderítjük a terepet! Te itt maradsz! – parancsoltam vissza Egyest kimérten.

Az Éden elé érve felerősödtek a robbanások, s a levegőben félelmetes fények villództak.

– Tapogassátok le a pajzsukat! Szeretném tudni, működik-e?

– Negatív.

– Akkor a szabadság, igazság és racionalitás nevében előre! – zökkentem vissza teljesen a jelenbe. – Valami azt súgja, nagy dolgok zajlanak az É-2-n.

Alig fejeztem be a mondatot, valami elfütyölt mellettem. Nem csoda, hisz a földön, levegőben egyaránt eszeveszetten lövöldöztek egymásra az emberek. De hogy pontosan kik, kire és miért lövöldözött? Én zseniális társelnökömre, Hitlerre gyanakodtam. A jelek szerint megvalósította terveit, és felfegyverezte a híveket. A harcolók közt egyetlen űrvándort sem láttam. Helyettük fehér hajú, piros szemű alakok cikáztak fel-alá a házak, utcák közt. Albínók! Még sosem láttam ilyen bizzar palikat, de ismereteim szerint csakis ők lehetnek. Ami még ennél is jobban megrázott, hogy a földön bizony rengeteg sebesült nyögött, vonaglott, sőt, úgy tűnik, egyesek visszaadták lelküket az Atyának. Ez a vég, vagy legalább is a vég kezdete – hánytam el magam. Tehát igazat mondott Szergej Szergejevics, amikor arról próbált meggyőzni, hogy örök élet még a Paradicsomban sem létezik. Hosszú élet igen, az előfordul. Itt vagyok példának mindjárt jómagam – hála az orvosoknak szerintem. De akármilyen hosszú valami, annak még van vége, és most ennek is eljött az ideje. 40-es belém diktált egy tablettát.

– Vedd be, kérlek, megnyugtat.

30-as, azaz Kukacka szokása szerint most sem bírta ki szó nélkül.

– Micsoda barbárok, és ezek merik magukat embernek nevezni? Javaslom, vonuljunk biztonságosabb helyre, amíg még nem késő.

Éreztem a megvetést, de már sem kedvem, sem energiám nem volt emiatt megfedni.

– Igazad van, vonuljunk! – vettem át a kormányt 2-estől, és haza-, azaz Szent Mihály felé irányítottam a gépkocsit.

Otthon üres ház fogadott.

– Apa! Anya! – vettem sorra a szobákat.

Senki. Egyedül Lady, házunk hűségese őrzője vetette magát rám kitörő örömmel.

– Szervusz, öreglány, hogy vagy, he? De régen nem láttalak.

– Vigyázz, harap! – ijedezett 40-es.

– Ugyan dehogy, hisz ez az én kutyusom – cirógattam meg kedvesen. – Megismered még a gazdidat? Hát a többi hova tűnt? Gaz-di! Érted? Gaz-di! – szótagoltam nyomatékosan. – Vess gyorsan hozzájuk!

– Hagyd, majd én – grimaszolt 30-as. – Csak nem várod, hogy ez az alsóbbrendű szénegység vezessen nyomra bennünket?

– Te nem ismered a kutyámat. Ha ő egyszer megszimatol valamit, az a föld alá sem bújhat el előle.

– Igen? Akkor csak vezessen – vágta zsebre a szenzorát.

– Lady! Gazdi! Keress!

A kutya ugatva vágatott az ajtóhoz és felugrott a kilincsre. Kinyitottam az ajtót, és loholtunk Lady után. Így jutottunk a pincébe. Csakhogy ott sem volt egy lélek sem.

– Menjünk, tévedett az öreglány. Nem hallod, mit kaparod azt a földet, te kis hülye?

Megmondtam – fölényeskedett Kukacka. – De ne izgulj, az én érzékelőm nem téved – villantak fel szemében a beléje épített detektorok fényei. – Helyesbíték, a kutyád mégsem tévedt: idegen szénegységek vannak a gádorban.

– Itt? Hol?

Kiderült, hogy a pince alatt még egy titkos pince húzódik, s a következő percben már rá is akadtam családom valamennyi tagjára.

– Apa! Anya! – öleltem át őket boldogan, hogy a sors, Isten, akárki megint összehozott azokkal, akiket a legjobban szeretek.

– Őt nem öleled meg? – intett egy idősebb nő felé Zsú húgom.

– Miért, ő kicsoda?

– Dzsamilla.

– Az lehetetlen – szaladt minden vér az arcomba. – Ez az öregasszony?! – lestem a nő felé.

Tényleg ő volt, Dzsamilla! Az pedig, hogy öreg, immár valamennyiünkre ráillik. Éden ideoda, megvénült itt mindenki: apám, anyám, a húgaim, férjeikkel meg velem együtt természetesen. Nem értem, hogyan, vagyis értem én, csak azt furcsálltam, miért éppen most és ilyen egyszerre vált be Szergej Szergejevics jóslata. Megrendültem indultam Dzsamilla felé, aztán félúton meggondoltam magamat. Ez a nő elhagyott, átejtett, semmi közünk egymáshoz.

– Jaj de örülök, tényleg te vagy az? – áradozott édesapám. – Hol jártál, mit csináltál, amióta nem láttunk?

– Mindjárt elmesélem, csak előbb te áruld el, miért bujtatok a pincébe!

– Nem tudod?

– Mit? Hogy háború van? Igazság szerint nem tudtam. Képzelem, micsoda kalamajka lehet most erre felé.

– De hát hol jártál, hogy csak most szereztél erről tudomást?

– Hát... izé... kirúgtak az Édenből.

– Jézusom! Á, nem, ez nem lehet! Akkor mit keresel az Édenben, mert akit egyszer innen kirúgnak...

– Valahogy, miért, miért nem, kikapcsolt a pajzsotok, erre fogtam magam, és átjöttem megnézni, mi ez a ramazúri felétek.

– Kikapcsolt a pajzsunk? Hogy mik vannak! Na, mindegy, ha te mondd. Egy abszurdummal több vagy kevesebb, nem számít.

– Mégis mi történt? Ki robbantotta ki a háborút?

– Timur Engel, alias Hitler, ugyanis kiderült, hogy Timur Engel és a SZIRP elnöke egy és ugyanaz a figura.

– Hogy fogadták?

– Az emberek? Eleinte morogtak. Hitler ígéretei, no meg a kezdeti sikerek azonban sok édenit levettek a lábáról.

– Téged is?

– Ne viccelj! Hogy tetszhet nekem olyan had- és pártvezér, aki minden ürmigránst ki akar iktatni?

– Tehát ezért bujtatok a föld alá. És keresett oltalmat nálatok Dzsamilla – fűztem hozzá magamban. – De mi a helyzet azokkal a tejfehér bőrű tagokkal, akik őrvongva futkosnak ide-oda az utcákon?

– Ez már egy külön történet. Ahhoz, hogy megérthesd, vissza kell ugranunk abba az időbe, amikor a földlakók egy része a haldokló Nap elől menekült a föld alá, másik része pedig egy-egy űrhajón, a Holdon vagy Marson keresett menedéket magának – elegyedett a társalgásba Zsú lapátfülű hitvese.

– Igen, de a Nappal együtt a Hold, Mars, sőt, minden bolygó megsemmisült.

– Nem minden. A Föld, Istennek hála, megmenekült.

– Istennek? – húzta el a száját Zsó férje. – A tudománynak, sógor, a tudománynak meg annak a vágnak, amit életöszönnek neveznek.

– Megengeded, hogy folytassam? Köszönöm. Tehát megmenekültünk. De nem csak mi, hanem azok is, akik a föld alatt próbálták túlélni naprendszerünk legszörnyűbb apokalipszisé.

– Ezt viszont én kétlem, mert ha maradtak is odalenn túlélők, már réges-rég kihaltak, különben biztosan kimerészkedtek volna a felszínre – ingattam meg szkeptikusan a fejemet.

– Sokáig mi is ezt hittük, aztán egyszer csak felbukkantak a föld alól, és attól fogva egyik változás követte a másikat: tüntetések, majd zavargások a muszlimok, úrvándorok és főleg albínók miatt, akik óriási tömegben lepték el az É-2-t.

– Ilyen sokan vannak?

– Mint csillagok az égen, és valamennyien vadak, éhesek – tódította édesapám. – De ez még hagyján, ennél milliószor nagyobb döbbenetet okozott, amikor megtudtuk, hogy nemcsak az arany-, hanem örök életünket is eljátszottuk. Erre tört ki most már a pánik is. Éli, éli, lámmá sábáktáni?: Isten, Isten, miért hagytál el engem?, jajveszékeltek a xanaxiak és Hitler hívei egyaránt. Azonnal félreverték a harangokat, és hetekig csak úgy tódult a nép a templomba.

– Utána, mintha mi sem történt volna, folytatódott a háború. Kösz a tájékoztatást. Mindenestre szép kis felfordulásba csöppentem! És az albínók? Csatlakoztak az elnökhöz?

– Se hozzá, se Hitlerhez. Pillanatnyilag semlegesek, tekintetbe véve, hogy, most mit kertiljünk, mindkét táborban gyűlölik az albínókat, muszlimokat...

– Inkluzíve minden ürmigránst – nézett Dzsamilla egyenesen a szemembe. – És ezt a ürmigránst is nagyon jól tudják.

– Szia, Dzsamilla! – üdvözöltem hűvösen, azzal pont: semmi puszi, ölelés, mintegy jelezve, hogy jelenlétét ugyan megtűröm, de ennél többre nem számíthat. – Jelenleg ki áll nyerésre?

– Természetesen Napóleon – világosított fel édesapám. – Xanax hadereje, technikája, nyugodtan kijelenthetem, egyszerűen felülmúlhatatlan. Most derült ki, amiről eddig szintén nem tudtunk, hogy bolygónk minden tudása, ereje ebben az egy városban összpontosul.

- Én tudtam, de hogy jön ide Napóleon?
- Ő I. Ali fővezére.
- És Hitler barátja.
- Volt, fiam, volt. Most ellensége, mert a politikában, ugye, nincs barátság.

Albínók

Az édeni fejlemények ismét válaszút elé állítottak: merre tovább, mit tegyek, hogy megint helyreálljon a rend, nyugalom, melynek megzavarásáért magamat is felelősnek éreztem. Miután száműztek, I. Ali közelébe sem juthatnék, legfeljebb holtan, de erre igazán nem vágyom. Amit ez irányban tehetnék, legfeljebb az lenne, ha lerántanám a leplet az elnökről, és világgá kürtölném, miszerint I. Ali, az É–2 teljhatalmú elnöke is *űrvándor*. Az űrmigránsok iránti általános megvetést ismerve majdnem 100 %, hogy ezzel lefricskáznam uborkafájáról a szentatyát. Ja, csak hogy akkor Hitler kerülne a helyére, amihez szintén nincs kedvem. Még csak az hiányzik, hogy valóra váljanak a Führer tervei, és militarizálja a bolygónkat, ezt követően pedig rögvést lerohanja a többi is, célozgatott rá burkoltan időnként.

Apám egy ideig szótlánul szemlélte, mint izgek-mozgok, sétálok pincéből ki, pincébe be, végül csak rám szólt, csihadjak már le végre, mert úgysem én döntöm el, merre gördüljön a történelem kereke, másrészt ugyan bizony miért foglalkoztatnak engem az Éden ügyes-bajos dolgai, miután ilyen szépen kiebrudaltak belőle.

– Téged nem foglalkoztatnak?

– Csak annyira, mint minden édenit, aki szenvedő alanya ennek a felfordulásnak. Viszont te, úgy tűnik, mintha forgatnál is valamit a fejedben. Szeretnél bosszút állni, vagy mit akarsz?

– Nem, nem, a bosszúállás nem az én stílusom, csak úgy érzem, részben én is hibás vagyok abban, ami itt folyik – avattam be apámat néhány olyan részletbe, ami köztem és Hitler/I. Ali között lezajlott.

– Te aztán megint jól benne vagy a szarban, már megbocsáss – vakarta meg fejét a kis öreg.

– Benedicat te Deus¹! Még mindig itt vagy? Fuss vissza, ahonnan jöttél, ne kísértsd az Úristent. Kész csoda, hogy eddig sem tettek el láb alól.

– Igazad van, meggyőztél!

– Nem vinnél engem is magaddal? – szólalt meg félve Dzsamilla.

– Majd máskor – lágyultam el egy pillanatra: azért mégiscsak ragaszkodik hozzám a kicsike. – Vigyázz magadra! Meg ti is – kiáltottam vissza, és kióvakodtam a pincéből.

Szent Mihály utcáin semmi változás, lövésváltások mind a földön, mind a levegőben, csak jóval intenzívebbek, mint legutóbb. A távolban egy elektromechanikus droidra lettem figyelmes, mely sugárfegyverrel tarolt maga körül. Remélhetőleg nem látott meg, de ha észrevesz, egy másodperc alatt hamuvá változtat. Menekülni kéne, de hová?

Fékeztem, és kutatva néztem ki a járműből. Hopp, egy albínó! Csak nem nekünk integet?

– Kiszállni! Kövessük azt a fazont ott a sarokban! Ave! – üdvözöltem az Édenben szokásos módon az albínót.

¹ Isten áldjon! (lat.)

Mutatta, hogy nem érti, és intett, menjünk utána. Úgy fél órán át lopódtunk egyik utcából a másikba, végül befordultunk egy emeletes konténerblokkokból álló lágerbe. Mint utóbb kiderült, ide gyűjtötték be az albínokat, muszlimokat stb. Ezek egyikébe vezetett az albínó. A kégliben szorongtak vagy tízen, mind hozzánk hasonló úrvándor. Itt átadott egy nálamnál is vékonyabb alaknak, és magunkra hagyott bennünket.

– Isten hozott, testvérek! – lépett hozzánk aprócska sorstársunk. – Én vagyok a szobafőnök. – Gyertek, megmutatom, hol alusztok.

– Nagyon kedves vagy, de mi nem akarunk itt aludni – utasítottam vissza az öcsikét. – Várunk egy órát-kettőt, s már itt sem vagyunk.

– Nem ajánlom. Ha nem tudnád, ma reggeltől 48 órás kijárási tilalom lépett életbe, és akit az utcán ilyenkor meglátnak, ott helyben lelövik.

– Tényleg? 30-as, 40-es, nektek mi a véleményetek?

– Maradunk.

– Ó, hogy az ördög szánkázna végig a hátukon! – dohogtam. – Rendben van, de csak addig, amíg feloldják a kijárási tilalmat, és alábbhagy ez a csinos tűzijáték.

A szobafőnök a kégli végébe vezetett, és rámutatott öt matrakra.

– Vízontlításra! Ha szükségetek lenne valamire, szóljatok.

– Köszönjük – néztem végig fancsalin a nem éppen komfortos fekhelyen. – Nem mondom, hogy ideális hálóhely, viszont ha nincs több ágy...

– Nincs. Sajnos akkora itt a zsúfoltság, hogy egyelőre be kell érnetek ennyivel.

– Majd cserélünk – ajánlotta fel ágyát segítőkészen a mellettünk fekvő úrvándor. – Ma te alszol a földön, holnap én.

– Meg én – ígérte oda ágyát még négy testvér, hogy a kiborgok se maradjanak ágy nélkül.

Erre már nekem sem volt mit mondanom, sőt, még meg is hatódtam, hogy ilyen jólelkűek a társaim. Leheveredtem hát a matrakra, s már húztam is a lóbórt rendesen. Kipihenvén magamat kiborgjaim kíséretében sétáltam egyet a táborban. Jókor, falunagyságú tábor volt telis-tele albínóval. Muszlimot, úrvándort alig-alig láttam közöttük. A lakások, udvarok csinosak, és minden szükségletet kielégítettek. A blokkokat színpompás parkok övezték, mellettük fürdőmedencék, foci-, tenisz- és egyéb sportpályák. Tulajdonképp egész kellemes lenne ez a lakótelep, ha nem zsuppolnának be ennyi személyt egy helyre – állapítottam meg magamban. Nemsokára magányos, a többinél impozánsabb épülethez érkeztünk.

– Vajon ki lakhat ebben a csodálatos villában?

– Nyilván ő – mutatott 30-as egy szökőkút előtt üldögélő emberre.

Az a testvér volt, aki ebbe a táborba vezetett bennünket.

– Menjünk, szeretném végre megtudni, kik ezek a titokzatos albínók! Khm! Bocsánat a zavarásért! – óvakodtam a haverhez, aztán eszembe jutott, hogy nem is tud édenül. – Én... Antal Krisztián. Te?

– Örvendek. Én meg Eino Armas vagyok.

– Hát te tudsz magyarul?

– Egy kevés. Kevés magyar, kevés finn, merthogy félig ez van.

– Istenem, egy magyar! – öleltem át Einot.

Egy teljes órán át kérdeztük egymást, ismerkedtünk, és én végre megtudtam, először is kicsoda. Kiderült, hogy ennek a telepnek a megbízott felügyelője. Olyasféle, mint a náci koncentrációs táborok előljárója volt valamikor. Más szóval szintén rab, aki néhány kiváltság fejében irányította, ugyanakkor szemmel is tartotta a telepet, melynek minden napjáról referálnia kellett a táborparancsnoknak. Ami úgy általában az albínokat illeti, ők voltak azok az emberek, akik hajdanán a Föld alá menekültek a forróság elől. És túléltek, merthogy a Föld is túlélte. Hogy minek köszönhetően? Tudósaik szerint egy olyan úrhajónak, melynek sikerült egy technikailag fantasztikusan fejlett bolygóra lelnie. Innen tértek aztán vissza segíteni, ha még lehet, a jó, öreg földcskén. A jelek szerint lehetett, mert a Föld, lám, még mindig él és vi-

rágzik. Egyházuk szerint azonban mindez fikció, amiről nem maradt fenn semmiféle hiteles adat, dokumentum, miközben a Szentírás előre megjósolta a világ végét meg az Édent is.

– Tehát Istennek, nem a tudománynak köszönhetjük, hogy, jóllehet egész naprendszerünk elpusztult, mi még ma is élünk és virágzunk.

– Az egyház szerint mindenképp.

– És szerinted? Miben hiszel te, testvérem?

– Mivel én nem van sem pap, sem tudós, egy kicsi ebbe, egy kicsi abba, de leginkább, ami hall, tapint és érez.

– Homo sapiens. De ereszkedjünk vissza a föld alá. El tudom képzelni, milyen rettenetes lehetett ott a föld alatt.

– Az őseink biztos. Hiszen minden elől kellett kezdeni: épít város, gyár, földalatti technológia. Közben mi is változik, ugyanúgy, mint ti, őrmigráns. Kevés fény, melanin eltűnik, ezért van mi tejfehér.

– És hogyhogy egyikőtök sem merészkedett a felszínre olyan hosszú-hosszú időn át?

– Merészkedik, nem is egyszer, de a levegő van mérgező, megöl mindenki. Hogy ez mennyi ideig tart, ne kérdez, merthogy utána több száz, de akár millió évig sem próbált megnézni, mi újság odafent. Tudomásul vesz, hogy az holt világ, nekünk, tetszik, nem tetszik, itt kell élni és meghalni. Aztán egyszer csak véletlenül észrevesz, hogy kitisztult a levegő, mire gyorsan kibúj a föld alól – magyarázta furcsa torokhangon és olyan magyarsággal, melyből hol egy rag, jel vagy képző hiányzott.

No de mire való a fordítógép. Már ha még működik. Előhalásztam, működött, csak éppen a fordítással nem boldogult. Világos: a kutyübe programozott nyelvek közt egyetlen toldalék nélküli nyelv sem szerepelt.

– Szóval kibújtatok – vágtam zsebre a transzlátort. – Alighanem jókora riadalmat keltettetek ezzel az Édenben.

– Hát... volt, aki csak megbámult, és, igen, egyesek féltek is. Mi voltunk a 16. század fehér macskáik, akik bajt, szerencsétlenséget hoznak az emberre. A gondok igazából azonban csak akkor kezdődtek, amikor ránk fogták, hogy miattunk küszködik lakás- és élelmiszerhiánnyal az É-2. Ezután már csak azt kérték, mit kérték, követelték, takarodjunk vissza oda, ahonnan kibujtunk – folytatta Eino felügyelő, akinek a szavait a közérthetőség kedvéért igyekeztem, és később is igyekszem helyes magyarsággal idézni.

– A föld alá?

Az albínó bólintott.

– Aranyszívű, irgalmas testvérek. És nem akadt senki ezen az óriási planétán, aki védelmébe vet volna?

– Dehogynem: I. Ali, őszentsége. Ő még menekültstátuszt is adott volna, ha beállunk a seregébe zsoldosnak.

– Értem, vagyis nem értem – ráztam meg a fejemet. – Tudomásom szerint Napóleon ármádiája ugyan kisebb, mint Hitleré, annál fejlettebb viszont a technikája, és csak hetek kérdése, mikor küldi padlóra Adolfot. Ha ez igaz, és miért ne lenne az, mit nyerhet I. Ali az albínókkal?

– Sokat, nagyon-nagyon sokat – hangsúlyozta a felügyelő –, mert ha Hitler beveti legújabb fegyverét, bármilyen erős a szentatya, neki is jól jöhet egy kis segítség.

– Mi, már megint egy csodafegyver?! – kacagtam ki a felügyelőt. – Ezt most hallom először. De hát ezzel fenyegetődött ő a 2. világháború végén is, aztán mi lett belőle? Feltalálták az amerikaiak.

– Csakhogy ez most nem blöff, barátom. Azt meg én nem értem, hogy halhattál Hitler csodafegyveréről először. Új vagy itt, hogy arról sem tudsz, amiről minden veréb csiripel?

Hogy új vagyok? Úgy látszik, nem ismert fel az albínó, ami annál meglepőbb, mert rólam is pontosan így csiripelnek már a verebek.

– Ahogy vesszük. Új is, meg nem is. De hol is tartottunk? Megvan: menedékjogot ígértek, ha beálltok a seregbe. Beállt valaki?

– Senki. Ekkor dugtak muszlim és úrvándor testvéreinkkel együtt ezekbe a kacsalábon forgó konténerblokkokba.

– Nyilván meg akartak védeni.

– Igen, ezt mondták, hanem várj, még nincs vége. Alig telt el néhány hét, újabb felajánlás érkezett, ezúttal egyenesen Hitlertől.

– Ravasz róka, be akart szervezni. Ujujuj, jól mellétrafáltam! – jutott eszembe Hitler csodafegyvere. – Ugyan bizony mit akarhat néhány ezer albínótól, amikor ott a csodafegyvere?

– Ezer? Milliárd, testvér, milliárd – komolyodott el az albínó. – És az sem éppen mellékes, mit hagytunk hátra a föld alatt?

– Mit hagytatok?

– Erről nem beszélhetek. Elég az hozzá, hogy eszünk ágában sem állt beállni Hitlerhez.

– Se Alihoz, se Hitlerhez. Aztán miért, jóember.

– Mert bárkihez szegődünk, legutoljára úgyis kitörik a nyakunkat.

– Micsoda gyűlölet, káosz, öldöklés – öntött el a szomorúság. – És mindez akkor, amikor ismét ugyanolyan halandók lettünk, mint azelőtt.

– Igen, úgy tűnik. Hihetetlen, de megcáfolhatatlan tény, hogy sorban sebesülnek és halnak meg az emberek – szomorgott Eino is. – A papok szerint azért, amiért elfordultunk az Atyától.

– És hazudnak?

– Nem hinném, csak hogy nem mindenki egyformán bűnös ám. Akadnak köztük istenfélő, jámbor lelkek is, akiket azonban ugyanúgy büntet, mint a legelvetemültebb latrokat.

– Ejha, csak nem lázongsz, testvérem?

– Nem, de ez is tény. Legalább annyit tett volna, úgy utolsó gesztusként, hogy megállítsa ezt a két pulykát – meredt a szökőkút ugrándozó vizébe.

Egy darabig mindketten elmélázva hallgattunk.

– Köszönöm az ösztintet, mindenekelőtt persze azt, hogy behoztál az utcáról. Nélküled biztosan ott hevernénk szétlőtt aggyal valamelyik árokban – álltam fel végül. – Örülök, hogy megismerhettelek. Fiúk, búcsúzzatok el a fehér testvértől!

– Visszontlátásra, Armas testvér! – integettek a robotok.

– Visszontlátásra! Amúgy jól vagytok, kaptatok ágyat, élelmet? Kérlek, szóljatok nyugodtan, ha szükségetek van valamire!

– Nincs szükségünk, de azért köszönjük – hajolt meg enyhén 30-as.

– Van hova mennetek, valamilyen búvóhely vagy ilyesmi, mert ha nincs, nálam meghúzzhatjátok magatokat? Trisztán testvér?

– Krisztián – javítottam ki bosszúsan, amiért még a nevemet sem jegyezte meg. – Antal Krisztián szolgálatodra.

– Csak nem a SZIRP alelnökének a fia vagy? – hökkent meg az albínó.

– Nem a fia, hanem maga az alelnök.

Most a változatosság kedvéért Eino kezdett nevetni.

– Hitler jobb keze? Ez jó, nagyon jó. És ezek az úriemberek itt melletted nyilván szintén a Führer emberei.

– Ők nem, ők a barátaim. Elnézést az udvariatlanságomért, elfelejtettem őket is bemutatni. Ez itt 2-es, ő 30-as, 40-es és 50-es.

– Értem: titkos ügynökök – hunyorított a rövid hajú, fehér szemöldökű előljáró. – Sok szerencsét! Ha jól alítom, holnap, holnapután már a Führerrel ebédelsz.

Éreztem a gúnyt a hangjában, de amit mondott, nem is olyan butaság. Elvégre még mindig én vagyok a SZIRP alelnöke, ezért jogom, sőt, kötelességem is érdeklődni, mi történt azóta, hogy kiutasítottak az Édenből. Mindössze azt kellene megtudnom, hol tartózkodik jelenleg.

– Majd mi odavezetünk – ajánlkozott Eino. – Viszonzásként volnál szíves közbenjárni Hitler-nél, hogy szálljon már le a népünkről.

– Megpróbálhatom, de hogy sikerül, az már más kérdés. Ahogy én ismerem, még abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán megismer.

– Ebben van valami, miután, nem sértésképpen mondom, de ti, úrvándorok úgy hasonlítok egymásra, mint egyik tojás a másikra.

Hát ezért nem ismert fel az albínó! – esett le a tantuszom.

– Ő felismer, arra mérget vehetsz, mindössze azt kétlem, hogy egyáltalán szóba áll még velem.

– Miért, haragszik rád, vagy lemondta az alelnöki tisztségről? Egyáltalán mit akarsz egy ilyen alaktól?

– Békét. Neked, nekem, az egész világnak – tártam ég felé prófétai mozdulattal a karjaim.

Valami lehetett a tekintetemben, mert meglepődve bámult rám.

– Az bizony jól jönne plusz még néhány apróság, mint...

– Szabadság, igazság, racionalitás?

– Többek közt, de mit tehetünk mi, apró porszemek, ha az erőseknek, nagyoknak háborúhoz van kedvük?

– Meg próbáljuk magyarázni, milyen fába vágta a fejszéjüket. Lehet, hogy az Úr hátat fordít az embernek, de attól még nem kell okvetlenül egymás torkának ugranunk. Még a legigazabb, legszentebb célok érdekében sem, különben minden jótettünk gonosztetté változik.

– Ezt akarod te megmagyarázni Hitlernek?

– Meg I. Alinak, illetőleg Napóleonnak, akikbe ugyan nem látok, de tudom, hogy akármilyen örültek, szívük mélyén ott lapul valahol egy angyal is.

– Igazán? Te is így látod? Köszönöm, atyám, köszönöm – ugratott az albínó. – Tudod, hogy visszaadtad a hitemet?

– Nem vagyok atya, és Messiásnak sem képzelem magamat, aki meg akarja menteni a világot. De ami tőlem telik, megteszem, mert nemcsak a nagyok, egy kicsit mi, porszemek is felelősek vagyunk azért, ami körülöttünk végbemegy – jegyeztem meg csípősen.

Az észrevétel talált. Eino ajka lekonyult.

– Szerinted mi nem tesszük meg, és csak arra várunk itt a gettóban, hogy kaparjanak már ki a tűzből nekünk is egy-két gesztenyét?

– Körülbelül. Talán nem így van?

– És ha nem így lenne, elhinnéd? – válaszolt kérdéssel a kérdésre.

– Neked el, de akkor, ugye, elkísérsz Hitlerhez és persze Alihoz, hogy emlékeztessük őket a Szent Mihály-i szoborcsoport fölött ragyogó írásra: *Ember, vigyázz, nehogy megismételje a történelem önmagát!*

Hogy meghökkentettem, az nem kérdés. Egy pillanatig habozott, mit is feleljen, végül nem mondott semmit, csak legyintett, és úgy ott hagyott, mint kutya a Szaharát.

– Köszönöm a választ! – kiáltottam utána. – Jó étvágyat a gesztenyéhez!

Si vis pacem, para bellum¹

Hitler haldoklott. Bár nem éppen úgy nézett ki, mint egy nagybeteg, ő folyton ezt hajtogatta, és senkit sem engedett magához: az elefántokhoz hasonlóan ő is magányosan, kedvenc bunkerjében akart meghalni.

– De nekem életbevágóan fontos és sürgős is, hogy beszéljek a Führerrel.

– Sajnálom, ez az utolsó óhaja – tárta szét kezeit tehetetlenül egy SZIRP-karszalagos tábornok.

¹ Ha békét akarsz, készülj a háborúra. (Vegetius)

– Igen, így van – erősítette meg August Kubizek, a hűséges barát is. – Látnod itt ezt a sok embert? – mutatott a Hitler szobája előtt szorongó tömegre. – Ők mind vele akarnak beszélni.

– Miről van szó? – lépett hozzám ekkor Eva, Hitler felesége.

– Három szóba belefér: háború vagy béke.

Ez hatott. Eva összeszedte bátorságát, és bekopogott a legfőbb vezérhez.

– Tessék, beléphetsz – adta meg egy perccel később az engedélyt. – Remélem, nem felejtetted el, hogy egy haldoklóval beszélgetsz.

– Heil Hitler! – üdvözöltem harsányan.

– Halkabban, kérlek, halkabban! Lehet, hogy haldoklom, de azért süket még nem vagyok.

– Bocsánat. Nagyon rosszul vagy, mert akkor inkább nem zavarlak?

– Halljuk, mit kívánsz! Add elő gyorsan, aztán viszontlátásra a... temetésemen.

– Ilyen nagy a baj? Orvos vizsgált már?

– Ugyan, orvosok! Hol vannak az Édenben ma már effélék? Bezzeg az én időmben! Egy mást érték a zseniálisabbnál zseniálisabb doktorok: Josef Mengele, Horst Schumann, Johann Paul Kremer, Carl Clauber, Theodore Morell... Ugye, hallottál róluk? Igaz, a jelen helyzetben ők se igen boldogulnának, mert hát az Úr nélkül... Mea culpa, mea culpa, elfordult tőlünk az Úristen.

– Tulajdonképpen mi bajod?

– Csak egy, de az végzetes: borzasztóan szédülök. Egy lépést sem tehetek anélkül, hogy ne forogna körülöttem a szoba, az emberek. Kivéve az ágyban. Itt minden stabil, ott van, ahol lennie kell, ezért csak fekszem, fekszem, és várom, hogy egy napon itt is elkezdjek szédülni. Hogy mi következhet utána? Valószínűleg a kóma, amiből már csak a másvilágon térek magamhoz – kesergett a nagy Vezér.

– Kellemetlen lehet, de nem hiszem, hogy egy szédülés komáig vezetne – sajnáltam meg a halálra ijedt emberkét. – Majd szerzek neked egy orvost, aki szépen rendbe hoz, hacsak meg nem gyógyulsz magadtól is addigra.

– Bárcsak a próféta beszélne belőled. Na halljuk, minek köszönhetem a látogatásod, egyáltalán hogy mertél visszalógni a Paradicsomba, miután kiadtam az utadat.

– Gratulálok a kémeidhez. Most mi a nevük, szintén Gestapo?

– Azért jöttél, hogy ezt megkérdezd?

– Azért jöttem, hogy emlékeztesselek, *ennek* a csárdának két dudása van, Vezérem, és az egyik én vagyok. Hogy hadüzenetet küldtél Alinak, megértem. Nem voltam kéznél, és úgy látszott, a jövőben sem számíthattok rám többé. De most itt vagyok, úgyhogy máris megkérdelem: hogyan tovább, elnök úr?

– Sehogy. Momentlich beteg vagyok, és az egészségemen kívül semmi más nem érdekel – révedt meggyötört tekintettel a plafonra.

– Ebben az is benne van, hogy vége a háborúnak, vagy legalábbis tűzszünetet hirdettél? – csillant fel bennem a reménység.

– Semminek sincs vége. Ha a kapitány beteg, ott van az első tisz, másodtisz stb., akik nélküle is el tudnak kormányozni egy hajócskát, also fordulj hozzájuk, elsősorban Erich von Manstein marsallhoz.

– De én hozzád fordulok – pukkadoztam, hogy ez a tamburmajom még betegen is földhöz tud vágni, ha akarja. – Mi az igazság, arról az izé... csodafegyverről? Ugye, ez is ugyanolyan blöff, mint az atombomba volt a 2. világháború idején?

– Jön, segítség, mindjárt elájulok! – szorította fejét két keze közé a SZIRP nagyhatalmú elnöke.

Arca eltorzult, szeme tágra nyílt, s még a lélegzetét is visszatartotta. Végül mégsem ájult el. Ezután kimerülten nyúlt el a heverőn. Ennek annyi, teljesen lerobbant – éreztem együtt Hitlerrel, ugyanis egyszer, még ürmigrációm idején, magam is átestem hasonló rohamon. A tünetek mindenesetre azonosak: gyengeségérzés, enyhe hányinger, egyensúlyvesztés, tehát a kezelése

sem lehetne más, mint amilyen az enyém volt. Ha jól emlékszem, le kell lógatni fejét az ágyáról, elvégezni pár speciális tornagyakorlatot, és, ha szerencsém van, ott helyben rendbe jön.

– Jobban vagy?

Valamit nyögött, de nem értettem.

– Tessék?

– Lovat, lovat! Királyságomat egy lóért¹.

Lázás. Inkább máskorra halasztom a tárgyalást.

– Nyugodj meg, megkapod, hozzá toronyórát láncostól – mormoltam.

– Köszönöm. Akkor siess, és máris hozd ide, még mielőtt örökre elalszom.

– A lovat?

– Milyen lovat? Természetesen a professzort. Ígéret szép szó, megtartva úgy jó. De ne félj, nem leszek hálátlan. Cserében kérhetsz akármit, egy országot is, ha meggyógyít.

Aha, hát így értette!

– Konkrétabban?

– Majd megbeszéljük, ha meggyógyít.

– Oké: maradjunk a közmondásoknál: ígéret szép szó, megtartva úgy jó, mondod te. Én meg ezt: ami biztos, az biztos, vagy: jobb ma egy tűzok, mint holnap egy veréb.

– Akkor tűzokot kapsz, bánom is én, csak szerezz már egy dokit, sámánt, akárkit! – hunyta le a szemét Hitler bágyadtan.

– Türelem! Néhány perc, és már gyógyít is, sőt meggyógyít, ha véget vetsz a háborúnak.

– Véget vetek, de csak, ha azonnal idehozol egyet, drága testvérem – ígérte gondolkozás nélkül, vagy meg sem hallotta, illetve én hallottam rosszul, mit mondott?

– A háborúnak.

– A háborúnak – adta meg magát, csak hogy a halálnak ne kelljen megadnia magát, mint 1945 tavaszán, amikor öngyilkos lett a nyomorult.

– Esküszöl is rá, mert ha nem...?

– Ha nem?

– Nincs alku – állítottam válaszút elé kajánul, hadd tapasztalja meg végre Hitler is, milyen érzés mások ultimátumát hallgatni.

– És ha igen?

– Akkor ajánlom magamat.

– De hiszen te nem is vagy professzor – emelte rám tekintetét csüggedten.

– Nem, sőt, semmiféle orvosi diplomám sincs. De neked most ez számít, vagy az, hogy meggyógyítson valaki?

– Inkább az utóbbi, vagy még az sem, ha te kezelsz, úgyhogy láss csak neki nyugodtan! Én, ugye, tudod, mennyire bízom a mágikus képességeidben.

– Hozatnál egy bibliát?

– Tessék! – húzott ki párnája alól egy fekete könyvecskét.

A jelekből ítélve mostanában elég gyakran forgatja a bibliát. Tehát komolyan gondolja, hogy haldoklik, tudniillik ilyenkor jönnek rá általában az emberek, hogy biblia is van a könyvek közt.

– Kérlek, tedd a kezed az Írásra, és mondd utánam: esküszöm az élő Istenre, ha most kigyógyulok a bajomból, életem végéig a szabadság, igazság és béke ügyét fogom szolgálni.

Utánam mondta. Kissé bizonytalanul, alig halhatóan, de elrebegte az eskü szövegét.

– Nagyszerű! Most pedig tornázzunk! Első gyakorlat: fordulj oldalra, és lógasd le fejedet az ágyadról! – utasítottam, ahogy utasított engem is egykor a professzor.

¹ Lovat! Lovat! Országomat egy lóért! (W. Shakespeare: III. Richárd)

– Nem, jaj, nem! Attól szédülök a legjobban.

– Sajnos ez ezzel jár. De ne aggódj, túléled.

Érdekes, milyen nyusztit csinálhat még a legbátrabbakból is olykor a betegség. Ám nemcsak ő, én is begyulladtam, amikor páciensem szemgolyói szinte kifordultak a gödrükből. Ezenkívül azonban semmi baja nem esett, sőt: nem is szédült többé, rendbejött. Még elvégeztettem vele néhány gyakorlatot, majd szerényen közöltem, Istennek hála, túl van minden veszélyen. Átmenetileg – tehettem volna hozzá, de minek vegyem el a jókedvét. A fő, hogy most van jól, és amit akartam, elértem, még ha vitatható módon is, mert hogy merek én gyógyítani, amikor annyit értek az orvostudományhoz, mint hajdú a harangöntéshez. Viszont az ötlet bevált, és ha ezzel békét szereztem az É-2-n, már akkor is elértem valamit.

– Istenem, ez nem lehet igaz – lelkenedezett Hitler fel-alá sétálva. – Hívd be, kérlek, Von Mansteint!

– Von Manstein! – kiáltottam ki hangosan. – A Vezérhez!

– Heil Hitler! – tisztelgett a nagy orrú, gyér hajú tábornagy.

– Hívd össze rögtön a vezérkart! Tudni akarom, mi a helyzet a harcmezőn.

– Parancsodra! Megkérdezhetem, hogy érzed magadat? Nem kellene ágyban maradnod még esetleg?

– Hé, mi vagy te? Dada, orvos vagy katona?

– Bocsanat, csak kérdeztem.

– Egy katona nem kérdez. Egy katona engedelmeskedik. És én azt parancsoltam, hívd össze a vezérkart. Egyébként jól vagyok – düllesztette ki mellét a diktátor, szeme ragyogott, és csak úgy égett a tettvágytól.

Pedig már Hitler sem volt az a fiatalember, akit megismertem a bunkerben. Egy idő óta őt is ugyanúgy lekaszált a lábáról a kór, öregség, mint mindenki mást az É-2-n. Az okát ismertem, Szergej is többször célzott rá, csupán azt nem kotyogta még el senki sem, miért pont most és az egész bolygón egyszerre következett be ez a példátlan fordulat. De terjedt itt más nézet is, és bizony azok voltak többségben, miszerint bűneink miatt büntet minket az Úristen.

Von Manstein zavartan pislogott a pizsamában hadonászó vezérre.

– Mi az, mit bámulsz? Nem láttál még pizsamában katonát?

– Entschuldigung!¹

– Lelépni! Egy óra múlva mindenki ott legyen a tanácsteremben!

– Igenis!

– Már megbocsáss, de mit érdekel téged a harcmező helyzete? – puhatolóztam óvatosan, miután magunkra maradtunk. – Nem a békéről kellene nekünk most tárgyalnunk?

¹ Bocsanat! (ném.)

– Békéről egy csodafegyverrel a kezemben? Bolondnak nézel, úrvándor?

– Tehát így állunk – taglózott le Hitler kategorikus válasza, melyből nem volt nehéz kitalálni, ki kit néz bolondnak. – Hát ennyit ér nálad egy fogadalom? Te nem félsz Istentől, utóvégre mégiscsak a bibliára esküdtél?

– Isten messze van, itt hagyott bennünket, I. Ali viszont közel van, és amíg ilyen kakas kukorékol a kertünkben, ez a bolygó sosem viszi semmire. Csak imádkozik, toporog ahelyett, hogy átugrana más bolygókra is időnként. Elég nagy ez a galaxis, és számtalan csoda várna még az emberre, amiről azonban pár holdkoros pap miatt folyamatosan lecsúszunk.

– Le, és ezen, bevallom, szívesen változtatnék magam is. Csak az nem mindegy, milyen minőségben: mint barát, turista vagy hódító hadvezérként, nemdebár?

– Attól függ. Lehet hódítóként is, ha Isten, és a civilizáció nevében cselekszünk. Ez csak nem bűn, Herr Antal? Gondolj a keresztes lovagokra, vagy ott vannak a rómaiak! Ne tagadom, hogy hellyel-közzel eldőrdült egy két lövés is, de hány út, építmény, tudományos és művészi alkotás köszönheti létét Augustusnak, Tiberiusnak, Cézárnak? Az esküt illetően pedig tudhatnád, hogy egy kikényszerített eskü semmire sem kötelez. Még akkor sem, ha a bibliára esküszünk.

– Kikényszerítettem volna?

– Na, hallod! Vajon ki szorított sarokba azzal, hogy csak úgy gyógykezelisz, ha véget vetek a háborúnak? Hát tehettem egyebet cserében a gyógyulásért, életért? Vagy te másként tettél volna, Herr Antal? De spongyát rá, és hogy lásd, ki vagyok, ezennel kinevezlek személyi orvosomnak – kotorta elő megszokott egyenruháját, amit sohasem cserélt civilre, azt meg egyenesen kizárta, hogy feleségén kívül bárki pizsamában láthassa. – Volnál szíves megfordulni?

Szűzanyám, szégyenlős a Dolfika! Ezt sem vártam volna Hitlertől, nem beszélve a felajánlott orvosi státuszról. Én orvos? Mi lesz ebből, ha rájönnek, hogy annyit értek a gyógyászat-hoz, mint hajdú a harangöntéshez?

– Hálásan köszönöm. Méltányolom az ajánlatot, de mint említettem: sem diplomám, sem elegendő tudásom nincs ahhoz, hogy betöltsék ilyen magas tisztséget.

– Dehogy nincs, hiszen nélküled tán még most is ájultan feküdnék az ágyamon. És ez a lényeg, akár orvosi, akár egyéb praktikákat vetettél be. Tulajdonképp ez sem fontos, azért már csak megkérdem: orvosnak, természetgyógyásznak vagy gyógyító erővel rendelkező embernek tartod magadat?

– Megfordulhatok?

– Megfordulhatsz.

– Csak embernek, aki felismerte, mekkora ereje van a szeretetnek, tudásnak, de csak akkor ha mindenki részesülhet belőle. Olyan ez, mint az étel, víz stb. Hiába dúskál benne egy-két nagykutya, attól a kiskutyák még étlen-szomjan pusztulnak – ismertettem hitvallásomat szerényen, de olyan bensőséges hittel, hogy még Hitler is elismerően bólintott.

– Bölcs szavak. Most majdnem úgy beszéltél, ahogy én szoktam beszélni. Remélem, engem azért nem sorolsz a nagykutya közé, úrmigráns?

– És ha igen, olyan szégyen ez? Canis maior, Sirius, aki az igazság mérlegét tartja a kezében. Én, mélyen tisztelt Führerem inkább örülnék, ha valaki Nagykutyanak tartana – játszadoztam a szavakkal.

– Hát igen, ilyen értelemben tényleg nem szégyen, mint ahogy személyi orvosnak lenni sem az, de ha téged nem inspirál, legyél akkor a... – fricskázott le válláról egy láthatatlan porszemet – személyi titkárom. Erich von Manstein helyett, akit seregem marsalljává jelöltem. Feltételezem, számodra ez is ér annyit, mint egy professzori kinevezés.

Csakhogyan ezt is megértem: Nagy Sándor utódja személyi titkárává fogadott.

– Lekötelezel. Ekkora tisztességet el sem mertem volna képzelni, de mi a helyzet az alelnöki státusszal?

– A... azzal? Még nem mondtam? Miután száműzték, nem számíthattunk többé rád, ezért sajnos le kellett váltanunk.

Semmi vész, sőt: még örültem is annak, hogy személyi titkárként sokkal kevesebb felelősséggel tartozom a pártomnak, mely köszönő viszonyban sincs már azzal a szervezettel, amit én alapítottam valamikor, másrészt rendelkezem annyi befolyással, hogy hassak valamiképp Hitlerre.

– Nekem megfelel. De ha már tényleg személyi titkárodnak tekintesz, súgd meg, kérlek, ha nem titok, mi igaz a Wunderwafferról¹ keringő hírekből!

– Minden. Olyan sugárfegyver, mely egyetlen gombnyomásra, ismétlem: egyetlen gombnyomásra 300 000 km²-es körzetben, és ez, ugye, nem kis terület, valamennyi embert hamuvá változtat.

Döbbenetes. De vajon igaz-e, vagy velem is blöfföl, amint azt már másokkal is megtette.

– Látom, megint sikerült néhány zsenit verbuválnod magadnak. Azért, ha nem haragszol, volna egy észrevételem.

– Majd később, titkár úr. Most hív a kötelesség.

– Leszámítva azt, hogy ez a fegyver valóban létezik...

– Mi, te kételkedsz a szavamban? – vörösödött el a nagy visszatérésről álmodó hadvezér.

Hű, erre most mit mondjak? Őszinte nem lehetek, mert egy bolonddal csak egy még bolondabb őszinte. Egyébként is valahányszor megtettem, mindig én húztam a rövidet, ezért valahogy úgy kéne beszélni, hogy a kecske is jóllakjék, és a káposzta is megmaradjon.

– Helyesbíték, rosszul fejeztem ki magam: csodafegyver ide-oda, mint a SZIRP egykori elnöke sajnálom, hogy ezt a rengeteg tudást, energiát az élet megtartása helyett annak kioltására kell használnunk.

– Én is, testvér, én is, de hát áldozatok nélkül nincs újjászületés. Emlékezz vissza, mit eredményezett egy-egy szupervulkán kitörése, az üstökösök becsapódása? Hány ezer dinoszaurusz és előember pusztult ki, melynek folyamán a gyenge elveszett, az erősek, az alkalmazkodóbb egyedek azonban még erősebb lettek általuk? És hasonló sors várt valamennyi népre is. Babilon, a médek, perzsák, Nagy Sándor, a rómaiak, Dzsingisz kán világbirodalma mind-mind egy magasabb lépcsőfok a tökéletesedés érdekében. Ezek után csodálkozhat valaki, ha az édeni istenség napjai is meg vannak számlálva? Na, megyek, még a végén elkésem a tanácskozásról.

Okos, művelt ember ez a tamburmajor, de önképző tanulmányaimnak köszönhetően már én sem vagyok ám az a tanulatlan bumburnyák, akit bárki az orránál vezethet.

– Nem kétlem, de térjünk vissza a sugárfegyverre! – hagytam figyelmen kívül Hitler sietséget. – Hogy mekkora előny ez, senki sem tagadja. Csakhogy – emeltem fel intőn az ujjamat – Ali is rendelkezik ám ilyen, ha nem még pusztítóbb erejű fegyverrel, amit még be sem vetett, így hírlík. Ami tehát eddig volt, kismiska ahhoz képest, ami ezután fog történni.

– Pontosan: az erős győz, a gyenge pedig elbukik. Ez az élet törvénye.

– Kő kövön nem marad, ahol nincs sem győztes, sem vesztes, csak por és hamu, mint a kezdet kezdetén, amikor az Úr megteremtette a világot – vetítettem előre a világ végét zordonan.

A Vezér magabiztossága észrevehetően alábbesett pár fokkal, azért igyekezett megcáfolni.

– Majd vigyázunk Krisztián, vigyázunk. Kockázat nélkül nincs győzelem. Vagy te tudsz ennél jobb megoldást?

– Tudok – válaszoltam sejtelmesen Hitler babonás hitére számítva, ami szerint minden úrvándorban mágikus képességek lapulnak, ezért még a leggyűgyébb törpét sem kell végleg leírni.

Nyilván ennek köszönhetem, hogy nem döngölt a földbe eddig is, amire ezer oka lett volna, no meg alkalma is, az nem vitás.

Egyébiránt már idejövet is folyton azon filóztam, miként lehetne kibékíteni vagy legalábbis semlegesíteni a két kiskakast. Ki is rajzolódtott bennem valamiféle *stratégia*.

– De mivel nem érdekel és sietsz is, talán hagyjuk a témát máskorra. Igazán nem venném a szívemre, hogy miattam várakoztasd meg a tisztelt vezérkart – adtam a közömböst.

¹ Csodafegyverről. (ném.)

– Hogy mi érdekel, és mi nem, hadd döntssem el én, titkár úr – sziszegett Hitler bosszúsan. – A vezérkar várhat, te pedig nyögj már ki, miben látod a megoldást!

– Hát ha várhat, üljünk le egy szusszanásnyira, könyörgöm! Kicsit elfáradtam, szeretném kifújni magamat. Tudod, minket, ürvándorokat elég törekenyeknek teremtett az Úristen.

– Dehogyan ülsz, hiszen mást sem tettem idáig. Fújd ki magad te, aztán csiripelj, kíváncsian hallgatlak.

– Köszönöm – töröltem meg a homlokom borzasztóan élvezve, mennyire tükön ül a kis nagy ember. – Kaphatnék egy kávét, ez mindig felfrissít.

– Evchen! Egy kávét a titkár testvérnek! – szólt ki Hitler Évának.

– Dolfi, hát felkeltél! Jól érzed magad, már nem szédülsz?

– Jól, nagyon jól, de most, kérlek, ne zavarj! Hozd be a kávét, és gondoskodj arról, hogy más se zavarjon.

Megkaptam a feketét, jöhet a stratégia.

– A helyzet kulcsa a Wunderwaffe.

– Magától értetődik. Ennyit én is tudtam, Herr Sekretär¹.

– Mivel mindenki tud róla, feltételezem, hogy Ali előtt sem titok, mit készülsz bevetni ellenük. Csupán az a kérdés, elhiszi-e, továbbá mit tud a fegyverről azonkívül, hogy minden idők legpusztítóbb fegyverének hívjátok.

– Nem csak hívjuk, valóban az, amire rádión, tévén, plakáton is felhívtuk Xanax figyelmét, hogy ne kísértse a sorsot, adja meg magát – húzta össze szemöldökét a fővezér. – Hogy aztán elhiszi-e, vagy sem, az már az ő gondolja. Én, mint minden békepárti jámbor keresztény természetesen szeretném, hiszen ezzel máris véget vethetnénk a harcoknak.

– Ja, bizonyára ezért támadtatok Alira – vettem oda nem minden gúny nélkül.

– Krisztián, Krisztián, téged azért bölcsebbnek hittelek. Nem ismered Vegetius mondását? Si vis pacem, para bellum.

– Ismerem, de ismerem a Jézusét is: aki fegyvert fog, fegyver által fog elveszni. Neked melyik szimpatikusabb?

– Ez sem rossz kérdés. Később erre is rátérünk, de most inkább arra lennék kíváncsi, miként fejezhetnénk be további vérrontás nélkül a háborút.

– Emlékszel Truman amerikai elnökre, aki elrendelte, bombázzák le Hirosimát, Nagaszakit?

– Igen, és?

– Előzőleg ő is figyelmeztette a japánokat. De csak figyelmeztette, nem meggyőzte, ami bizony 140.000 + 94.000 halottjába került Nippónnak. Valószínűleg mindez elkerülhető lett volna, ha Truman egy lakatlan területen demonstrálja, mire képes egy Little Boy². Mert mit tudtak akkor még az ilyen típusú bombákról? Szinte semmit, így nem csoda, hogy csak akkor estek pánikba, amikor már késő volt.

– Na nem, ilyen hülye azért nem vagyok – villanyozódott fel Hitler egyszerre. – Én nem csak figyelmeztetek, hanem be is mutatom a Wunderwaffe erejét. Az ötlet briliáns. Nem azért, mert az én écám...

– Hogyhogy a te écád, hiszen épp az előbb tanácsoltam én neked.

– Hát aztán! Attól én már rég kieszelhettem magamban.

Hazudik, nem hazudik? – találgattam mérgesen, hogy még egy nyomorult tippel sem lephe-tem meg a fővezért. Most persze siet a vezérkarhoz, és bejelenti, zseniális tervének köszönhetően hamarosan kapitulációra kényszeríthetik Xanaxot.

– Induljunk! Most szépen elsétálunk a tábornok urakhoz, és elmagyarázzuk nekik is, miként kényszeríthetjük kapitulációra a Töporthyút.

Mit mondtam! Úgy látszik, kezdem kiismerni a főnököm. Azt azért díjaztam, hogy a vezérkarnak is bemutat. Csupán az nincs ínyemre, amiért rendszeresen ürvándornak titulál.

¹ Titkár úr. (ném.)

² Az 1945. augusztus 6-án délelőtt 8 óra 15 perckor Hirosimára ledobott atombomba beceneve (kisfiú).

Dolfi

Xanax, Éden legámulatbaejtőbb városa. Nem baki, tényleg ismét itt vagyok, még hozzá parlamenten minőségben, ugyanis most ennek nevezett ki a leendő Germánia elnöke. Hiába, ő már csak ilyen: az egyik pillanatban kinevez, a másikban lefokoz, felépít, lerombol... Először nem vállaltam. Majd bolond leszek önként bedugni fejemet az oroszlan torkába. Aztán mégis bedugtam. Csak azt ne kérdezze meg senki sem, mi vett erre immár ki tudja, hányadszor. És persze megint csak lapítok, reszketek, mint a falevél folyton azon bánkódva, miért adtam be a derekam újból Hitlernek. Az istállóját, érti ezt valaki?! Hogy más nem ismer, rendben van, de legalább magamat kellene ismernem picikét.

A város elején négytagú fogadóbizottság ácsorgott. Még a végén igaza lesz Hitlernek, aki szerint semmiféle atrocitástól sem kell tartanom, mert a parlamenti küldetés diplomáciai védelmet biztosít. Váltottunk pár üdvözlő szót, majd a biztonsági szervektől kísérvé folytattuk utunkat. Megnyugtató érzés volt, hogy ennyire vigyáznak rám. Az utcákon katonák vonultak szép rendben, kifejezéstelen arccal, mintha robotok lennének. Meg is kérdeztem 30-ast, nem automaták ezek véletlenül.

– Nem, kiborgok.

– Mint ti.

– Mint mi, csak egy kicsit másfélék.

Civileket nem láttam. Tipikus háborús készültség. Bár sikerülne meggyőzőnöm I. Alit arról, hogy Hitler fegyvere túltesz az övékén, mert akkor valóban kölcsönös öngyilkosság lenne tovább harcolni. A trónterem előtt alaposan megmotoztak, és csak egymagam engedtem őfelsége színe elé. Hanem ezen a trónon már nem I. Ali, hanem Bonaparte Napóleon foglalt helyet – ismertem rá azonnal. De vajon ő felismer-e? Már majdnem megkérdeztem, amikor eszembe jutott, hogy az etikett szerint csak a király szólalhat meg először. Vártam hát, hogy megszólaljon, miközben azon tépelődtem, mikor és hogyan koronázták királlyá, erőszakkal vagy államcsíny segítségével vette át a hatalmat. Leginkább az utóbbira tippeltem, lásd a brumaire-i államcsíny. Így mindjárt az is érthető, ki gyűjtette be az ürvándorok ezreit. I. Ali biztos nem, hiszen maga is ilyen vándor volt, az pedig aligha hihető, hogy saját népével bánjon ilyen komiszul. Telt az idő, Napóleon rám se hederített, mellette ülő nejével, Joséphine-nel társalgott.

– Te vagy Hitler parlamentere? – fordult végre hozzám is.

– Igenis, felség, én vagyok.

– Na és mit kíván a nagy Vezér? Kapitulál, vagy csak fegyverszünetért könyörög?

– Bocsánat, de ezt csak I. Ali őfelségével közölhetem.

A jelek szerint nem ismert meg, akármilyen legendás a memóriája, bár ezen csöppet sem csodálkozom, tudván azt, milyen nehezen különböztetnek meg bennünket az emberek. Másrészt nagyon nyeregben érzi magát a Kis Káplár, különben több respektust tanúsítana irántunk.

– I. Ali nincs többé – jelentette ki Napóleon gögösen. – Le roi est mort, vive le roi: a király meghalt, éljen a király!

– Éljen! – harsogta az újjáépített Versailles-i kastélyban szorongó sokaság.

Meghalt, vagy megölték – fogott el a gyanakvás. Béke poraidra, Csandígarh testvérem!

– I. Ali trónfosztott? Korona? – rajzoltam egy kört a fejem fölé. – Bocsáss meg, de nem látom a koronát.

– Ugyan, korona! Régen elavult színházi kellék ez, parlamenten úr, sőt, még a trón is csak egyszerű székecske, ami bársonnyal van bevonva.

– Értem, mindazonáltal szeretnék valamiféle hivatalos értesítést kapni efelől, ezért ha megengeded... – tapogatóztam a kommunikátorom után zavartan.

– Nem. Vagy megmondod rögtön, mit akarsz, vagy mehetsz isten hírével.

– Hát... nem is tudom. Ha tényleg te vagy most a király, vagy szólítsalak elnöknek? Elnézés! Hitler nevében tisztelettel felkérlek, kössetek békét egymással!

Napóleon arca kisimult, de nem engedett. Ennek aztán az égvilágon semmi értelme. Minek húzni-halasztani a dolgokat, amikor karnyújtásnyira áll attól, hogy megnyerje a háborút.

– Bocsánat, félreértettél, császári testvérem. Mi nem ideiglenes békét, más szóval fegyverszünetet ajánlunk, aminek tényleg nem volna értelme, amennyiben karnyújtásnyira állnál attól, hogy megnyerd a háborút. No de olyan biztos az, hogy te győzől?

– Oudinot marsall! – rándult meg Bonaparte szemöldöke. – Ide hozzám!

Pofaszakállas, kopaszodó férfi tipegett a trón elé.

– Ki engedélyezte ennek a... parlamentnek, hogy a Tanács elé járuljon? – húzta meg a fülét, mint mindig valahányszor meg merte sérteni egyik-másik tábornok.

– Nyilván a Tanács, illetve te, felség!

Josephine súgott valamit Napóleon fülébe, mire az fokozatosan lehiggadt.

– Úgy tűnik, sejtelmek sincs, ki vagyok, és mire vagyunk képesek. Nem baj, majd rájöttek ezután, és egyből kiderül, ki győzi le a másikat.

– Miközben milliók halnak meg, nemde, bár, merthogy minden győzelemnek ára van. Jelen esetben pedig akkora, hogy bárki győzne is, utána már csak romokon és hullákon uralkodna, már ha egyáltalán megérné.

– Valamelyikünk biztosan. Ettől ne fájjon a fejed, úrmigráns. Ami pedig a romokat illeti, nem rendelkeztek ti olyan technikával, erővel, hogy rommá lőjetelek akár egyetlen falut is – mosolygott magabiztosan a neje.

– Nem rendelkezünk *idáig*, de az idők változnak, és kitaláltunk mi is ám egy Little Boyt, mint az amcsik a 2. világháború idején. Csak mi Dolfinak becézzük – dobtam vissza a labdát ügyesen.

– Mármint a Wunderwaffet? Hú, erre nem gondoltam! – kuncogott a Világtanács újdonsült elnöke. – Aztán mit tud ez a Dolfika, ha nem titok?

– Sokat, de erről hadd valljon inkább maga Dolfika.

– Szegény világ, vetett ágy, mi lesz ebből, istenem? – ugratott Napóleon. – Te mit tanácsolsz, mit tegyek, marsallkám? Adjuk meg magunkat?

– Mi? Mármint hogy... – fogta el Oudinot marsallt a köhögés.

De nagyot nézett a trón körül ácsorgó többi tábornok is, követek, instanciázók, valamenynyien visszafojtott lélegzettel figyelték a köztem és Napóleon között zajló disputát.

– A kérdés – válaszoltam én Oudinot helyett – jogos, de kissé korai. Én inkább így kérdezném: mi volna, ha ahelyett, hogy agyba-főbe dicsérenénk fegyvereink technikáját, erejét, előbb de facto be is mutatnánk, mit tudnak? – rukkoltam ki az ötlettel.

– Miért, én másról beszéltem?

– Nem, de még mielőtt elpusztítanánk egymást meg a bolygónkat, miért ne mutassuk be előbb egy virtuális, nem valódi célponton, mire képesek ezek a fegyverek?

– Min?

– Olyan közegben, ahol a célpontok szimpla díszletek, szalmabábuk, deszkabódék stb. Utóvégre a hatásuk és az abból leszármazó tanulság is ugyanaz, mintha az egésznet élesben csinálnánk. Így nem kell elpusztulnia senkinek, és akkor még mindig ráérünk megkérdezni egymástól, ki adja meg magát a másiknak. Remélhetőleg egyikünknek sem, ha a tét a lét vagy nemlét ezúttal – emeltem fel a hangomat, hogy mindenki hallhassa. – To bee or not to bee, that is the question: lenni vagy nem lenni, ez most a kérdés. William Shakespeare: Hamlet.

Ötletemet síri csend fogadta. Senki sem tapsolt, ujjongott, ahogy titokban reméltem. Tartózkodott ugyan a teremben néhány albínó, úrvándor, akik hajlandók lettek volna tapsolni, aztán a tábornokok arcára sandítva mégiscsak meggondolták magukat. Érzésem szerint nem a legjobban jártunk ezzel a királycserével. Kétségtelen, hogy Napóleon kiválóbb hadvezér, és katonai zubbonyra cseréltette az engem is ingerlő csuhákat, Ali viszont toleránsabb, békésebb, mindenesetre nem kényszerítette gettókba a lakosság egy részét, csak azért, mert nagy fejű, fehér vagy fekete bőrű a testvére.

– Ez sem rossz megoldás. Legalább hamarabb, és áldozatok nélkül leszünk túl a háborún. Kérdés, mit szól hozzá a Tanács meg a Vezérkar? Uraim, marsall úr, ejtsük meg a próbát, vagy tapossuk el máris ezt a viperát?

– Tapossuk! Éljen Bonaparte Napóleon öfelsége – harsogták a tábornokok.

– Hallod, parlament? Mindazonáltal el kell ismernem, Hitler ajánlatában van némi ráció, úgyhogy még gondolkozunk az ötletén. Leléphetsz. Majd értesítjük a Führert, ha döntöttünk.

A bemutató

Alig telt el egy nap, közölték Hitlerrel, hogy elfogadták az ötletet, megtarthatják a főpróbát. A lakosság egy része fellélegzett, és őszintén gratulált egyfelől Hitlernek, másfelől Napóleonnak, amiért ilyen zseniális megoldást találtak. Az édeniek másik része azonban hallgatott, vagy éppenséggel szorgalmazta a háborút. Uram, Teremtőm, hogy változhat meg egy egész bolygó ennyire, főként, hogy már a Sátánt is réges-rég száműzték az Édenből? Eszerint a rossz akkor is bennünk van, ha a Sátán nem is létezik?

A teszt színhelyéül egy Édenen kívüli, pusztá, 600 000 km² terület szolgált valahol a tengerparton. Ennek egyik felét Napóleon, másik felét pedig Hitler építtette be karton- és deszkaházakkal. Az embereket szalmabábok és itt-ott egy-egy agyag- vagy viaszfigura jelképezte. Nem kis telekről lévén szó bizony jó időbe beletelt, amíg felépült a hadszíntér, miközben a lakosság és katonák – fegyverszünet ide-oda – hol farkasszemet néztek, hol öltre is mentek egymással. Most bezzeg elfogadtam volna egy Ali-szerű pápát, elnököt, bárkit, aki valamilyen módon békét, rendet teremt a bolygónkon. De ezek az idők elmúltak. Akkor még hittek valamiben az É-2-n, és senki sem elégedetlenkedett, forrongott, vagy legalábbis nem mutatta. Most mintha kifordult volna magából, és Istenben sem hisz, miután ilyen csúful hátat fordított az embernek. Vagy mi fordítottunk hátat Istennek? Tulajdonképp egyre megy, a lényeg az, hogy immár nem érezzük magunk közt, és akit nem érzünk közel magunkhoz, ahhoz, ugye, elég nehéz imádkozni. Bár lenne annyi erő és hit bennem, hogy én vegyem kezembe az irányítást. De hol vagyok én Alitól, Napóleontól, Hitlertől? Bennük van erő, tehetség, még ha amúgy szemét alakok. Bevallom, most eszmélek rá először, milyen elhanyagolható kis csavar vagyok egy kütyüben. Már csak abban reménykedek, hogy beválik a demonstráció, és lefűjják a háborút. Ebben az esetben megmentettem az É-2-t, no és saját magamat. Ha viszont nem válik be, becsapódó aszteroidáktól, gammasugárzástól, jégkorszaktól, globális felmelegedéstől sem kell már féltelnünk, ugyanis jóval előtte végzünk mi, emberek magunkkal.

Szóval sok, mérhetetlenül sok múlott a kibontakozóban lévő „szimulációtól”, amit vártam is, meg nem is, aztán egyszer csak megérkezett ez a nagy nap is. A vezérek pompázatos szerkóban érkeztek a helyszínre, és elégedetten mustrálták a megsemmisítésre váró „makettet”.

– Tökéletes kópia – bólogatott Napóleon meg Hitler is.

Csupán akkor futotta el az utóbbit az indulat, amikor Bonaparte viaszbábuiban felismerte önmagát, Erich von Mansteint meg a többi tábornokot.

– Átkozott Kis Káplár! Most rajtam nevet mindenki. Krisztián, Krisztián, neked miért nem jut eszedbe soha ilyesmi, elvégre te vagy a személyi titkárom, és egy személyi titkárnak mindenkinél találékonyabbnak kell lennie.

Erre már nekem is felment a vércukrom. Hálátlan görény – méltatlankodtam magamban. Nem elég, hogy meg sem dicsérsz a fegyverdemonstrációs tippemért, még folyton le is dorongolsz? Még hozzá nem is először, és, nyakamat rá, hogy nem is utoljára. Hacsak nem teszek valamit ellene. Nos, tesztek: felmondok – szorítottam ökölbe a kezemet. Megjegyzem, kiszálltam én már máskor is egy-két dologból, aztán valahogy mindig újra meg újra belesodródtam egy másikba. De most mindenből végérvényesen kiszállok. Egyrészt megöregedtem, másrészt amit kellett és tudtam, megtettem, a többit intézzék el a nagyok, okosak.

– Ami igaz, az igaz. Elismerem, hogy nem vagyok elég találékony, következképp alkalmas sem ahhoz, hogy egy titkári posztot betöltsék, ezért tisztelettel felmondok.

– Felmondás elutasítva. Nálam nem szoktak felmondani, titkár úr. Legfeljebb kirúgni, ha valakit alkalmatlannak találunk. Ja, és még valami: tüntesse el maga mellől a robotjait! Kifejezetten idegesítenek az ilyen se gép, se emberek. Abtretten! Lelépni!

Nem ellenkeztem, leléptem, mert ki olyan hülye, hogy felülbíráljon egy diktátort. Ali udvara bezzeg nyüzsgött a kiborgoktól, annak ellenére, hogy elvben őt is idegesítették a robotok.

Amint túl voltak a viziten, a vezérek megkísérelték kitűzni a két csodafegyver: Dolfi és Marengó kipróbálásának napját és sorrendjét.

– Minél előbb, annál jobb – mondta Hitler. – De van egy kis probléma. Mint ismeretes nekem az a szokásom, hogy minden csata előtt konzultálok egy asztrológust. Krisztián, hallottad? Kérlek, intézkedj, hogy még ma nálam legyen Karl Leibnitz.

– De hisz ez csak egy teszt, nem igazi háború. Ami pedig azt a kóklert illeti...

Jaj, megint okoskodom ahelyett, hogy kussolnék! Ha így folytatom, nemcsak a titkári állástól, hanem az élettől is el fogok búcsúzni.

– Nem gond, megoldjuk, úgyis aludni akartam rá egyet – legyintett Napóleon, amin azt kellett érteni, hogy ő meg az álmaiból olvassa ki csatáinak jövőjét.

Másnap ismét találkoztak a hadurak.

– Felőlem kezdetjük, jöhet a demonstráció – jelentette be Hitler derűsen; annál levertebbnek látszott a Kis Káplár.

– Felőlem nem: fekete macskával álmodtam, ami, ugyebár, a legrosszabb ómenek egyike.

– Attól függ. Kinek rossz, kinek jó. De megértem, mert én magam is hiszek az álmokban. Akkor hát, mi legyen? Várjunk még egy éjszakát?

Vártak. Udvariasan, türelmesen. Lám-lám, milyen hatással lehet egyesekre a babona.

A következő nap már Hitlernek, azaz Karl Leibniznek nem kedvezett.

A harmadik napon minden akadály elhárult, vagyis győzelmet jósolt az álom az egyiknek, a horoszkóp meg a másiknak. Mamám, de hisz ez irracionális badarság! Azon túlmenően, hogy a demó és tényleges csata közt ég és föld a különbség, hogy várnak győzelmet mindketten, ha egymás ellen harcolnak – vetődött fel bennem a gondolat. De ezt a kérdést most megtartottam magamnak. Az eredményt tüstént ki is hirdették, és picit közelebb engedték a hadszíntér körül lebzselő tömeget. Életemben sok tumultust láttam már, hanem a mostani mindegyiket felülmúlta. Mint az örültek, egymást taposva rohantak be az emberek, mialatt mások tévén és egyéb audiovizuális eszközön figyelték minden idők legizgalmasabb show-ját. Hitler zenekara, melyet ő vezényelt valaha, Wagner operájából játszott valamit.

– Nem kívánsz néhány szót szólni, mielőtt bemutatod, mit tud a Dolfika? – kérdezte Napóleon a díszemelőnyen Hitlertől.

– De még mennyire, hogy kívánok – állt mikrofon elé a leendő Negyedik Birodalom vezére, leintette a zenekart, és elkezdett beszélni. – Éden népe, felséges császári testvérem!

No, ez eltart egy darabig, mert ha Hitler egyszer belelendül...

– Mint mindig, most is rövid, de velős lesznek. 1. Miután mindenki előtt ismert, miért gyűlünk itt össze, erre most nem térek ki. Csupán azt hangsúlyozom, hogy a tét sokkal nagyobb,

mint egyesek gondolják. Az, ugye, világos, hogyha a bemutatott fegyverek elpusztíthatnák a bolygónkat, már nem csak egyszerű háború és béke, hanem lét és nemlét közül kell választanunk. Ahogy Shakespeare mondta a Hamletben: *to bee or not to bee, that is the question* – utánozt engem pimaszul. – Nos, ez percek múlva elválik, és ha beigazolódik a sejtelmünk, akkor bizony már korántsem katonai erő alapon kell folytatnunk a tárgyalást.

A tömegbe meg a bolygó összes lakosságába, mely figyelemmel kísérte a beszédet, szinte belefagyott a lélegzet.

– Akkor vége lesz a háborúnak? – dadogta a kamerák előtt egy ősz hajú öregasszony.

– Abban a minutumban. Tudom, hogy sokan sajnálják, különösen azok, akik a SZIRP-hadseregnek drukkolnak, de hát nekik is be kell látniuk, hogy egy háborúnak csak akkor van értelme, ha azt meg is lehet nyerni, *meine Damen und Herren*¹.

– Valóban? Tehát a Dolfi is ugyanolyan humbug, mint a 2. világháború Wunderwaffeja – nyugtázta kiábrándultan egy SZIRP-szimpatizáns.

– Nono, nem volt az humbug, csak pechünk volt. Sajnos nem minden úgy alakult, ahogy képzeltük. Most igen, de ha a Marengó ütőereje semmivel sem lesz kisebb, vagy akár meg is haladja a Dolfiét, nem próbálkozunk tovább, mert *ezt a háborút már nem lehet megnyerni* – vallotta be Hitler józanul.

Azért mégsem annyira vasfejű a főnököm – méltányoltam a Führer józanságát. Kicsit babonás, ettől eltekintve normális, sőt, kivételesen őszinte.

– Hála istennek! – vetett keresztet az öregasszony, és még sokan mások a tömegben.

Az É-lakok zöme azonban... Legyek én is őszinte? Legfeljebb csak megzavarodott, hezitál, mert ahogy mostanában érez, cselekszik, abból én, személy szerint nem sok jót jósolok.

– Hála, nem hála, ez a tény, jó asszony: a világ immár olyan pontra érkezett, amikor minden fontos problémánk csak zöldasztal mellett, hosszú tárgyalások során dőlhet el. Látom, örülsz neki, pedig ezzel még az is összekuszálódik majd, amit az én időmben egy csapással megoldották a tábornokok, vezérek. Szívesen folytatnám, akár kérdezhetnétek is egyet-mást, de, mint mondtam, rövid leszek, ezért hadd beszéljen helyettünk Dolfi és Marengó – intett egy szálás, szőke hajú férfinak, aki méltóságteljesen, germán szerelésben sétált egy pap elé.

– Sieg, Heil! – tiszteltget a diktátornak, és letérdelt Dolfikát a magasba emelve.

A püspök megáldotta a pisztolyszerű harceszközt. Ezután felcsendült az Éden, majd Németország nemzeti himnusza:

Einigkeit und Recht und Freiheit	Egységet, jogot és szabadságot
Für das deutsche Vaterland!	a német hazának!
Danach lasst uns alle streben	Erre igyekezzünk mindnyájan
Brüderlich mit Herz und Hand!	testvériesen, szívvel és kézzel!
Einigkeit und Recht und Freiheit	Egyetértés és jog és szabadság
Sind des Glückes Unterpfand;	Záloga a boldogulásnak.
: Blüh' im Glanze dieses Glückes,	: Virágozz a boldogság csillogásában,
Blühe, deutsches Vaterland! :	virágozz, német haza! ² :

– Katona, semmisítsd meg őfelsége táborát!

A férfi megfordult, és célba vette az objektumot. 10, 9, 8 – villantak fel a számok az óriásvetítőn. 0-nál lenyomta a ravaszt, és... semmi. Már abban az értelemben, hogy semmiféle robbanás sem reszkettette meg a levegőt. Egyedül az emberek tűntek el a maketttről.

– Volt célpont, nincs célpont – kommentálta Hitler büszkén az eredményt. – 300 000 km²-es körzetben. Ha valakinek ez semmi, közölje nyugodtan, és mutasson be nekünk ennél hatékonyabb tüzerőt!

¹ Hölgyeim és uraim. (ném.)

² Dr. Mayer Zoltán György nyersfordításában.

Az É-2 lakói és jómagam is megkövülten bámultunk a nemrég szalma- és agyagbábuktól hemzsegő képernyőre. Nem kétséges, hogy ekkora tűzerőt eddig még csak sci-fi filmekben láthattunk. Tehát a Dolfi valóban nem blöff, létezik, és már néhány lövéssel országnyi területeken változtathat hamuvá mindenféle emberi entitást. Mindössze a tárgyak, épületek maradnak épségben, nyilván azzal a meggondolással, hogy utóbb megspórolja a győztesnek az újjáépítések fáradsalmát, költségét.

– Most nézzétek meg a Marengót! – hirdette ki ünnepélyesen Napóleon. – Katona, semmisítsd meg a Führer modelljét!

Zene, fegyveráldás, himnusz, visszaszámlálás, tűz, és... megint csak volt célpont, nincs célpont azzal a különbséggel, hogy ezúttal semmi sem maradt a makettből. Ijesztő még csak elgondolni is, mi történt volna, ha ezt a két fegyvert igazi emberek és épületek ellen vetik be! – fogott el az iszonyat, és áldottam az eszemet, hogy mindennek sikerült elejét venni ezzel a félperces demóval. De vajon csakugyan sikerült? – próbáltam kitalálni, miről tanácskozik Hitler és Napóleon odafenn a tribünön. Mindent egybevetve az most már ezer százalék, hogy itt nemcsak kő kövön, de vas vason sem marad, ha a két kakaskodó *testvér* nem köt békét egymással. Úgy jó fél órát tárgyalhattak, miközben a bolygó egész népe szívszorongva várta, milyen eredményre jutnak nagyhatalmú uraik.

– Éden népe, drága testvéreim! – lépett Napóleon a mikrofonhoz először. – A kísérletnek vége. Most már nyugodtan hazamehettek, beleértve valamennyi katonát. Tegyétek le a fegyvert, és próbáljátok elfelejteni az átélt borzalmakat, dühöt, szenvedést, mert egyúttal a háborúnak is vége. Hadd beszéljen a fegyverek helyett ezentúl a sarló, kalapács ugyanúgy, mint a régi boldog időkben. Szólottam.

– Megerősítem őfelsége szavait: békét kötöttünk! – vette át a szót Hitler leverten. – Hogy ezután mi lesz, ki, és milyen elvek szerint vezeti majd az É-2-t? Ez még a jövő zenéje. Majd megvitatjuk a zöldasztal mellett, mást egyelőre nem is igen tehetünk. De hát ez már a mi dolgunk, őfelségéé és az enyém, ti csak imádkozzatok és dogozzatok, mert az viszont a tiétek.

A zöld asztalnál

A háború és béke kérdése tehát megoldódott, következett a második megoldandó feladat: az É-2 újjászervezése. Hitler titkáraként továbbra is betekintést nyerhettem az államügyekbe, így gyakran lehettem jelen egy-egy megbeszélésen, tárgyaláson. A problémák többsége arra fókuszált, osszák, vagy ne osszák fel az Édent egymás közt. Azzal hamarosan egyetértettek, hogy inkább ne osszák, mert két dudás aligha fér meg egy csárdában. Nagyon igaz, csak hogy ki távozzék, és ki maradjon a csárdában: Hitler vagy Bonaparte?

– Ennél semmi sem egyszerűbb – proponáltam egyszer Hitlernek négyszemközt. – Tartsunk nemzeti konzultációt, illetve a fityfenét, minek még ezzel is bajlódni? Egyből népszavazást, és döntse el maga a nép, ki legyen a Világtanács elnöke. Ez demokratikus...

– És egyben ökörség – mosolygott le az exnáci. – Egy dalversenyen még megjárja, hogy a hallgatók szavazatai döntsék el, ki a legszebb hangú pacsirta, mert mindenkinek van füle, hallása. De vajon egy tanácselnök, tábornok, akadémikus stb. kinevezését is rábízzhatnánk néhány laikus suszterre? Te például rábíznád?

– Én... izé... Azt hiszem, nem. Ebben az esetben bízzuk akkor... Kire is? Esetleg magára a Tanácsra. Ki tudná jobban, mint ő, a Hivatal, milyen kvalitások szükségesek ahhoz, hogy sikerrel kormányozzák a nemzetet.

Véleményemet maga a Hivatal is osztotta, hárman viszont nem: Hitler, Napóleon és az édenkerti polgárok. Őfelsége és a Führer azért nem, mert ez – szerintük – nem szavazás kérdése. Ahhoz nem fér kétség, hogy a mélyen tisztelt honatyák kompetenciája kiváló, de nem kiválóbba az övéknél, következésképp őket sem értékelhetik érdemben. Ha tehát valamire ők feketét mondanak, az még akkor is fekete, ha egy egész bolygó látja fehérnek. Ők pedig azt vallják, hogy náluknál senki sem alkalmasabb elnöknek. Dicséretre méltó meglátás! Most már

csak az a kulcskérdés, melyikük, Hitler vagy Napóleon? Ezen aztán elrágódtak egy darabig. Pedig hát akadt volna itt még némi teendő: felosztatni a sereget, újjáépíteni a lerombolt városokat, felkarolni az eddig jócskán elhanyagolt tudományt, egy új, emberközpontú társadalmat és hasonlók. Mindezt szépen meg is vitatták, még hozzá *zöld asztalnál* ezúttal, de még az általános leszerelés kérdésében sem jutottak dűlőre.

– Schuster, bleib bei deinem Leister!¹ – pukkadozott Hitler, amikor felhívtam erre becses figyelmét. – Ne avatkozz abba, amihez nem értesz. Felosztatni a sereget? Hiszen abban a percben lerohanna ez a gall kakas, te észkombájn.

– Kérlek, te tudod. Különben sem mondtam mást, mint amit a SZIRP-program tartalmaz, s miután történetesen te vagy az elnöke, gondoltam, nem árt, ha nekiállsz valamit megvalósítani belőle.

– Frappáns annotáció. Hogy nekem ez nem jutott eszembe! Bár a gyógyításban is így brillíroznál! Ám arra alighanem még sokáig várhatok. Tudod, hogy újabban emésztési zavarokkal küszködöm, zúg a fülem, remeg a kezem, egyszóval ugyanott tartok, ahol halálom előtt tartottam? – vallotta be restelkedve.

– Részvétem, de hát miért nem beszélsz egy orvossal? Én, amint azt már számtalanszor jeleztem, sem az orvos-, sem alternatív tudományokhoz nem értek. Máskülönben beteg és öreg itt már mindenki.

– Az, pontosabban azóta, mióta Istenben sem hiszünk már. Bizony, mindnyájan halálra vagyunk ítélve – sápadt el hirtelen, mint akit az ájulás kerülget.

– Arra, és ez hamarabb is bekövetkezhet, ha nem fordulunk orvoshoz.

– Késő – rogyott egy fotelbe. – Ez az Úr büntetése, úrvándor. – Ezért nem védi sugárpajzs sem az É-2-t, így aztán ha meg is úsznánk egy betegséget valahogy, elég egy nekünk csapódó üstökös vagy méretesebb meteor, és a Földdel együtt az emberi faj is elpusztul.

Kíváncsian néztem a sovány, kurta bajszerű germánra, akiről mindenki tudta, hogy támogatja az egyházat, de hogy Istenben is hisz, arról már erősen megoszlottak a nézetek. Megítélésem szerint hitt is, meg nem is. Gyermekkorában talán jobban, később azonban főleg eszközként, amolyan trójai falóként használta a tömegek manipulálása céljából. De most mintha félelmet és kiábrándultságot is éreztem volna a hangjában, ami annál jobban meglepett, mert eddig még sohasem láttam ennyire öregnek és megtörtnek.

– Sugárpajzs és Isten? Én inkább technikát sejtek e mögött. Ne haragudj, hogy megkérdem, de nem kéne végre tisztázni néhány bolygónkkal kapcsolatos körülményt?

– Nevezetesen?

– Miként javítható meg a védőpajzs, konkrétan kik és hogyan használják fel a Föld hőjéből származó energiát, továbbá él-e még valaki azokból az orvosokból, akik birtokában vannak az ifjúság szérumának?

– Nem tudod?

– Csak amit itt-ott rebesgetnek, pletykálnak.

– Akkor már ketten vagyunk. I. Ali nyilván még tudta, de hol van már a tavalyi hó? Meglehet, hogy maga is a másvilágra költözött. Vagy költöztették – toldotta meg sötéten –, mindenestre úgy eltűnt, mint füst a kulcslyukon. És így járok én is, meg te is, mert ilyen az élet, heute rot, morgen tot: minden múlandó.

– És a Negyedik Német Birodalom, Germánia? Szegre akasztod a Nagy Álmot, amit két életem át dédelgettem magadban?

– Szeretnéd, mi? Megnyugtatlak: pontosan így teszek. Nézd meg a kezemet! – nyújtotta előre reszkető kezét. – Képesnek tartasz-e rá ezek után, Krisztián?

Ahogy elnéztem, nehezen, arra azonban mindenképp, hogy megnyomjon egy gombot a Marengón.

¹ Suszter, maradj a kaptafánál! (ném.)

– Részvétem – fejeztem ki együttérzésemet még egyszer.

Rám meredt. Nem tudom, mit láthatott az arcomban, de gyorsan elkapta a kezét, és kiegyenesedve sziszegte:

– Nono, még nem patkoltam el, hogy kinyilvánítsd a részvéted, és ha nem is alapíthatom meg Germániát, annyit még igenis bebizonyítok az Édennek, hogy különb vagyok a császárnál. Császár? Ki, hol és mikor koronázta meg ezt a makarónizabálót? Jut eszembe! Senki. Megkoronázta ő önmagát, mint valamikor a párizsi Notre-Dame-ban – húzott elő reflexszerűen egy flaskát a zsebéből.

Már majdnem azt mondtam, hogy kutyából nem lesz szalonna, de a flaska láttán változtattam az álláspontomon. Azért ez a Hitler mégsem az a Hitler, akiről az iskolában tanultunk. A berlini Vezér például mestereként tisztelte Bonapartét. Az édeni viszont gyűlöli. Azelőtt sosem ivott alkoholt, most szemmel láthatóan komálja. Idővel még az antiszemitizmusa is elkopott, igaz, ehelyett faséban van az albínókkal, ürmigránsokkal. Velem is csak azért tesz kivételt, mert afféle telepatának, csodadoktornak vagy mi az égnek hisz.

– Húzd meg! – nyújtotta át a butykost nekem is. – Segít felejteni.

– Kösz, de...

– Tiltja a Biblia, az édeni törvények? Felejtsd el! Nem azért, mert hülyeség, de miután úgyis meghalunk... Te félsz a haláltól? – szegezte nekem a kérdést váratlanul?

– Miért, létezik olyan ember, aki nem?

– Felelet helyett újból ivott egy kortyocskát, aztán rágyújtott egy cigire.

Pedig már ettől is elszokott úgy 30 éves korában. Vajon min tűnődhet olyan erősen, hogy szinte le lehet olvasni az arcáról, mit érez? Most például szomorú, most meg kétségbeesett, gyötrődik, legfőképp pedig fél, kimondhatatlanul retteg valamitől.

– Kérlek, tedd a kezedet a szívemre! Állítólag ti, vándorok kézrátevésével is tudtok gyógyítani.

– Igen? Én nem.

– Nem?

– Nem.

– Azért csak próbáld meg! Hátha tudsz anélkül, hogy tudnál róla.

Ráhagytam. Ha ettől megnyugszik.

– Milyen kicsi, hűvös kezed van! Most tedd, légy szíves, a homlokomra is! Köszönöm. Érezel valamit?

– Hát lázas nem vagy, az bizonyos.

– Várj, még ne vedd le! – könyörgött. – És most? Még mindig nem érzel semmit, úrvándor?

– Mégis mit *kellene* éreznem?

– A Halált – ugrott ki szeméből a rémület. – Ó, Uram, Istenem, miért küldted vissza Krisztus helyett Azraelt?

– Az kicsoda?

– A halál angyala.

Bumm: halálfélelem! Hát ezen, mióta világ a világ, minden ember átesik. Néha csak úgy, ukmukfukk, leginkább azonban válsághelyzetben.

– Ha Istent ismersz, ne engedd, hogy elvigyen magával.

– Mondd, mióta félsz te így Tőle?

Juuj, már megint előbb járt a szám az eszemnél! Ilyesmit kérdezni egy leendő világtanácsi elnöktől?!

– Nem mintha én nem félnék, és ezt nem is szégyellem, mert a világ legtermészetesebb érzéseihez tartozik, de... Mellékes, hanem tudod, mit? Imádkozz! Az mindig segít, ha valaki igazán hisz Öbenne.

– Nem merek. Isten látja lelkemet, nem merek. Túl sok a bűnöm ahhoz, hogy hozzá merjek fordulni – hunyta le a szemét gyötrődve.

Csend. Vártam egy percet, aztán még egyet anélkül, hogy kinyitotta volna a szemeit. Csak nem fohászkodik mégis magában! Vagy inkább elájult? – hajoltam közelebb Hitlerhez. – Nem, mozog a szája, tehát imádkozik.

– Mi az, te még itt vagy? – pattant fel a szeme váratlanul. – Azt hittem, már elmentél.

– Elmehetek?

– Menj csak, és köszönöm a konzultációt.

Ezután hetekig nem láttam. Hogy hol járt, mit csinált, rejtély. Persze nem is igen érdekelt, sőt, inkább örültem, hogy nem látom. Amikor ismét felbukkant, hidegen közölte, hogy többé nem tart igényt a szolgálataimra, röviden: el vagyok bocsátva. Örömben csaknem kezet csókoltam az öregnek.

– Aztán vigyázz a szádra, és fontold meg jól, mit árulsz el rólam, a bunkerről meg úgy általában minden velem kapcsolatos dologról. Tekintsd államtitoknak, melynek megsértése halálbüntetést von maga után. Meg vagyok értve?

– Jawohl, mein Führer!¹ – válaszoltam a seregben belénk vert sablonnal.

– Helyes. Tehát egy szót se senkinek! Hacsak nem akarsz előttem kimasírozni a földi életből. Azt pedig még véletlenül se képzeld, hogy úgysem hall téged senki sem, mert ezentúl láthatatlan fülek és szemek fognak kísérni.

Megindító, I. Alira emlékeztető végkielégítés, és ha ehhez hozzáveszem a háborút meg azt a néhány kedves fickót, akik itt-ott megkeserítették az életem, fogalmam sincs miért tartottam vonzóbbnak az embereket 1-esnél, 30-asnál, 40-esnél meg a többi robotnál – fogott el a vágy ismét utánuk, és elhatároztam, hogy visszatérek a Terra 144-esre. Ámen, így legyen! Előtte azonban még beugrok apámhoz. Ha ugyan Szent Mihály és a házunk megvan még.

– Nini, a tékozló fiú hazajött! – csapta össze kezeit apám, amint meglátott.

– Hála az égnek, csakhogyt itt vagytok! Már attól félttem, egyikőtöket sem találok életben – öleltem sorban a húgaimat, anyámat meg Dzsamillát, aki most már mindvégig hűségesen tartott mellettük.

– Mi meg attól, hogy téged nem találunk életben, tekintettel arra, kit szolgálsz momentán.

– Szolgáltam, és akkor is csak kényszerből. De már ennek vége, kirúgtak.

– Csak úgy, simán? – tapogatta meg a tagjaim. – Érdekes: kezecskéid megvan, beszélni tudsz, márpedig kegyvesztettnek lenni Hitlernél nem éppen következmények nélküli esemény. Hogy csináltad?

– Olyan fontos ez? – tértem ki a válasz elől Hitler fenyegető szavaira gondolva. – A lényeg az, hogy itt vagyok – húztam magam mellé Dzsamillát végképp megbocsátva minden vele kapcsolatos afférom.

– Éljen!

– Gyönyörű ez a kastély – sétáltam az ablakhoz. – Bárcsak itt élhetném le életem hátralevő éveit!

– Megértelek, ezzel bizony mi sem vagyunk másképpen, de ezt valószínűleg aligha fogjuk mi már megérni – sóhajtott édesanyám.

Megijedtem.

– Ejnye, mit riogatsz a fiúkat! – szólt rá neheztelően édesapám. – Fizikailag semmi bajunk, ne aggódj, csak hát a háború... Akárhogy is nézzük, még mindig elég feszült a hangulat, és amíg ez így van, márpedig így van, különösebb bizakodásra sincs okunk.

– Hitler és Napóleon jóvoltából – tódította Zsú férje. – Nyakamat teszem rá, hogy nélkülük már rég véget ért volna a háború. Vagy el sem kezdődik, de hát neked, Hitler volt titkáranak magyarázzam?

Tény, hogy egyik sem enged a huszonegyből, és mindegyik különben tartja magát a másiknál. Már az is kész csoda, hogy eddig is kiegyeztek egymással. De a készenléti állapot, a

¹ Igenis, Vezérem! (ném.)

két hadsereg megmaradt. Csupán az a kérdés, miért és meddig, mert két, egymásnak gyökeresen ellentmondó szemlélet békés egymás mellett élésében én nem hiszek. Élhetni ugyan élhetnek, de nem békésen, ami, meg vagyok győződve, előbb-utóbb újabb háborúba sodorja az É-2-t. Ha nem ma, holnap vagy azután, és akkor Isten irgalmazzon ennek a bolygónak – körvonalaztam tárgyilagosan a helyzetet. – Nálatok mi újság? Ha jól értettem, béke ide-oda, még itt sem nyugodott meg mindenki.

– Szerintem nem is fog, amíg azok ott ketten farkasszemet néznek egymással – nyilvánította ki véleményét kivételesen másik húgom férje is, egy mindig csendes, meglehetősen zárkózott természetű férfiú. – Nem állítom, hogy bárkinek is kedve lenne folytatni a harcokat, ennek ellenére az az érzésem, hogy az utolsó felvonás még hátra van.

– Amiből a legjobb lenne kimaradni, ha lehetne – lógatta az orrát apám is. – De hát nem lehet. Ahogy egy költő írta valamikor:

A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely;
Áldjon vagy verjen sors keze:
Itt élned, halnod kell.

– Nem feltétlenül – bátorodott fel gyöngédségem láttán Dzsamilla. – Talán az Édenen kívül nagyobb biztonságban lehetnénk.

– Mármint az űrben? Na igen. Nem kell hozzá más csak egy megfelelő űrhajó, és őseinkhez hasonlóan kereshetnénk ismét új otthont magunknak – keseredett el apám még jobban.

– Pedig távolról sem rossz tipp – csillant fel ezzel szemben az én szemem. – Itt van mindjárt a Terra 144. Költözzetek oda, aztán meglátjuk. Talán nem éppen a legmodernebb űrhajó, de legalább senki sem lövöldöz a környékén, ugyanis maga az egész környék lakatlan leszámítva néhány robotot. Ha melegebbé válik a helyzet, Isten veled, Föld, Édenkert! Ha nem, maradunk, és alkalmazkodunk az új rendhez.

A harmadik hadsereg

A robotok, pardon, kiborgjaim kitörő örömmel fogadtak.

– Elképesztő! – ámult el édesanyám. – Már sok robotot láttam már, de a tieid mindegyiknél emberibbek. Jézusom, ezek a szörnyetegek is robotok? – rezzent össze, amikor Panthera meg a társai is előbukkantak.

– Ők a kimérák, dr. Szergej Szergejevics Gorgyjejev gyermekei.

– Gorgyjejev? Ja, emlékszem! Ő az a doktor, aki azokat a hibrideket alkotta.

– Megtekintitek az űrhajót, vagy ráér holnap is?

– Dehogyan ér rá, alig várom, hogy láthassam – sietett közölni velem édesapám, akit asztrofizikus lévén ugyancsak érdekelték az űrhajók. – Gratulálok a hajódhoz – vett szemügyre minden egyes zugocskát. – Ez neked nem modern űrhajó? Még I. Alinál sem láttam ennél elsőrangúbbat, és a külső területekről: kertekről, sportpályákról stb. még nem is beszéltem.

Tegyük hozzá, magam sem, mert amit itt láttam, jóval túlnőtt azon, amit itt hagytam.

– Hát ez bizony a kiborgok, Egyeske meg a többi érdeme, és már azt sem csodálnám, ha kitaláltak volna valamiféle galaktikus átjárót is, ugyanis anélkül bármilyen is az űrhajónk, a Tejútnál tovább aligha fogunk valaha is repülni – hárítottam el a dicséretet szerényen.

– Valami azért még hiányzik: egy jól felszerelt orvosi kabinet, tudniillik a mostani elég hiányos – tette szóvá utóbb édesanyám. – Igaz, eddig nem is igen volt szükség rá, mert minek oda orvos, ahol beteg sincs. De ezek az idők elmúltak. Most már betegség és beteg is van.

– Beteg? Szóval mégis betegek vagytok?

– Még nem, de lehetünk, ezért ajánlom, parancsolj rá néhány robotra, képezze ki magát sürgősen orvosnak.

Megpróbálkoztunk ezzel is, és néhány hét múlva már az orvosi rendelőnk sem hiányzott. Így eldegéltünk távol az Éden szívéből, de biztonságban, békében, amíg a Vezérek újból neki nem estek egymásnak.

– Hogy ezek a *zsenik*, hová dobják ilyenkor az agyukat! – csóváltam meg a fejemet, és alig bírtam elszakadni a tévétől, mely percről percre élőben közvetítette, mi történik az Édenben.

– Az utolsó felvonás – sápadozott Zsó férje. – Most már tényleg nem maradt más hátra, mint felszállni a Terrával, és csatlakozni egy űrvándorkonvojhoz, merthogy nemsokára több is lesz, az 1000%.

Sógora, Zsó férje már óvatosabban fogalmazott.

– Egy-két szórványos villongás még nem jelent háborút, különösen, ha csak úgy, Dolfi és Marengó nélkül lövöldöznek a testvérek.

– Jelenleg. De mi lesz, hogyha annyira elvakítja őket az indulat, hogy megfélemedeznek magukról? Nem, sógor, hidd el nekem, ha el kell hagynunk a bolygókat, annak most jött el az ideje, később akár meg se próbáljuk, mert itt *kő kövön nem marad* – idézett engem Zsó férje.

– Észszerűnek tűnik, ennek ellenére én...

Hogy a csudába cáfoljam meg azt, ami ennyire logikus.

– Várnék még, amíg *valamennyi* reményünk füstbe száll. És én még remélek: amíg élek, remélek. Ismeritek Erich von Mansteint, akire még Hitler és Napóleon is felnéznek? Ha ő akarja, és miért ne akarná, bármikor meggyőzheti őket, nyújtsanak békejobbot egymásnak – intetem türelemre a családot, mert még a gondolatától is irtóztam, hogy elhagyjam a bolygónkat.

– Manstein? Halottam róla: zseniális hadvezér, ugyanakkor derék úriember is – ismerte el édesapám. – Hát beszélj vele, te nyilván személyesen ismered.

Ebben maradtunk, amire azonban sosem került sor. Megpróbálni ugyan megpróbáltam, hanem a tábornagy mindig kitért előlem. Az az igazság, hogy valamiért ki nem állhatott, s miután ő is került, és én se nagyon kamáztam, az eddigiek során sem igen diskuráltunk egymással. Egy hideg, sötét vasárnap aztán az is bekövetkezett, amitől rettegtünk: valaki eltörölte a föld színéről Szent Rórust, a súlyos fertőző betegségben szenvedő betegek szigetét.

– Amíg élek, remélek, mi? – ironizált Zsó férje. – Meg akarjátok várni, ki lép másodszor?

– Antalok, felszállunk! Irány a világegyetem! – riadóztatta apám a családot.

– Igen ám, de még senki sem vállalta a merényletet magára – jegyezte meg bátortalanul Dzsamilla. – Lehet, hogy csak egy terrorista volt, és én igazán nem szeretném itt hagyni egy terrorista miatt ezt a csodálatos planétát.

– Egyeske! – kértem ki kedvenc androidom véleményét, akivel Dzsamillához hasonlóan megint csak összebarátkoztam. – Szálljunk fel azonnal, vagy mit tegyünk?

– Semmit. Üljetek a monitorok elé és figyeljétek! Ha menni kell, szólok, a többit bízzátok rám és az űrhajónkra. Biztosítalak benneteket, amíg fény, meleg és általában minden a helyén van, nincs mitől tartanunk. Egy sziget ugyan elveszett, de még egy város sem repült a levegőbe.

Bárcsak maradhatnánk! – fohászkoztam magamban. Csak akkor bizonytalankodtam el némileg, amikor a tévékamerák milliónyi, föld alól előmászó albínóra irányultak.

– Békét! Egyenlőséget! Kenyeret! – ordították összeölelkezve a földfelszíni albínókkal. – Vesszen Hitler és Napóleon!

Családom elhűlve meredt a felvillanó képsorokra.

– Ez aztán a fordulat: megjelent a harmadik hadsereg! Hogy ebből mi lesz, meg sem merem saccolni.

– Ennél mi sem egyszerűbb – válaszolta 30-as egykedvűen. – Figyeld meg az arcukat és a mordályukat! Ezek az emberek harcolni akarnak, Krisztián. Sajnos hozzá kell tennem: a győzelem leghalványabb esélye nélkül.

– De hisz ez tiszta öngyilkosság! Szegény albínók, nekik is a legrosszabbkor jutott eszükbe otthagyni földalatti házaikat.

– Nem is sejtettem, hogy ennyi albínó él még a föld alatt – csodálkozott Dzsamilla.

– Robotok, Egyeske, indítsátok be a hajtóművet azonnal! – rendelkezett apám falfehéren.

– Állj! – emeltem fel tiltóan a kezemet. – Majd csak végszükség esetén, amikor igazi apokalipszissal kell számolni. Istennek hála azonban itt még nem tartunk, vagyis még minden jóra fordulhat. Persze addig se hagyjunk lemészárolni ennyi ártatlan albínót.

– Nekik már annyi, Krisztián. Nincs olyan erő, mely sikerrel vehetné fel a harcot Napóleonnal és Hitlerrel.

– Tisztában vagyok vele, de valamit csak tehetünk. Várjatok, hadd ókumláljak ki valamit! – kezdtem fel-alá járkálni a szobában.

Képtelen voltam elfogadni, hogy ismét kudarcot vallottam. Megalapítottam egy pártot, milliók hallgattak a szavamra, átrágtam magam a matekon, történelmen, fizikán, kémián, hogy az új Éden egyik építőkőve lehessenek, utána, zsupsz, csúszás vissza, lefelé a hegycsúcsról. Így lettem Hitler csicskása, most meg újra földönfutó úrvándor, aki csapat-papot itt hagyva menti az irháját. Hát ez elég nagy szégyen, főként, hogy emellett semmit sem valósítottam meg a SZIRP-nek tett eskümből. Szabadság, igazság, racionalitás. Szavak, csupa légvár, mely egyetlen fuvallatra leomlott. A tudásom ugyan megmaradt, de azzal is mit érek, ha senkinek sem vagyok vele hasznára.

– Nos, kiókumláltál valamit?

– Sajnos be kell látnom, hogy erővel itt már semmire sem mehetünk.

– Csakhogy megjött az eszed, kisfiam. Egyeske, gondolom, te vagy itt a kapitány. Volnál szíves startolni?

– De majd megyünk e nélkül – intettem le Egyeskét.

– Ezt hogy érted?

– Az tény, hogy nem szállhatunk szembe Hitlerrel, de ettől még megkísérelhetem meggyőzni, engedje át nekem az albínókat. És miért ne engedné, hiszen ezzel is csökkentjük ellenségeinek számát, erejét.

– Aztán mit csinálnál ennyi emberrel, barátom?

– Benépesíteném velük Krisztiánvárost, vagy végszükség esetén, felfogtatók, vég-szükség e-se-tén együtt repülnénk a kozmoszba.

– Tiltakozom! – rikácsolta Zsó férje. – Elismerem, nemes terv, de gondolatok egy kicsit utána a dolgoknak! El tudjátok képzelni, micsoda zűrzavart okozna ez a betelepítés? Krisztiánváros kis telep, ők meg annyian vannak, hogy legtöbbje a városon, illetve úrhajón kívül rekedne. És az élelemtől, víztől, rendről stb. még nem is beszéltem. Ki az az ütődött, aki elhiszi, hogy ezek a láthatólag bosszúszomjas, ráadásul felfegyverzett emberek hagyják magukat csak úgy, ide-oda terelni? 30-as, te el tudod?

– El. Azért mi, kiborgok is tudunk ám fantáziálni. De ha azt kérdeznéd, hallgatnának ránk, arra már nemet mondanék.

– Dettó – erősítette meg 30-as állítását Egyeske. – Ahogy az ilyen állapotba került emberek lélektanát ismerjük, eszük ágában sem lenne elmenekülni a bolygóról. Épp ellenkezőleg: azonnal birtokukba vennék az úrhajót, és azzal támadnának Napóleonra, Hitlerre.

– Hacsak nem Hitler rekvirálná el a hajót hamarabb – jelent meg egy izzadságcsepp apám homlokán. – Mondd, Hitler tud a Terra 144-ről, mert ha igen, a SZIRP máris a spájzban van – perdült fürgén az ablakhoz.

– Komputer, kapcsold, kérlek, Adolf Hitler fővezért!

– Parancs visszavonva! Nem hallottad, Egyeskrét, 30-ast? – fordult felém bosszúsan. – Fogd már fel végre, kétszeresen is veszélyben forog az életünk. Nem tárgyalni kell itt, fiam, hanem menekülnünk, amíg még van időnk és... úrhajónk.

– Te meg azt fogd fel, hogy nem nézhetem végig ölbe tett kezekkel, hogyan gyilkolják a testvéreimet halomra.

– Miféle testvéreidet? A te testvéreid itt vannak. Előbb őket véd meg, az anyádat meg az apádat, vagy számodra fontosabbak az albínók?

– Természetesen nem, de nem több millió albínó feláldozása árán, könyörgöm.

– Menjünk már, a keservit! – csikorgatta fogát Zsó férje. – Kapitány, indítsd el azonnal ezt a nyavalyás úrhajót!

– Igenis – ült a vezérlőpulthoz szófogadóan Egyeske.

– Megállni! – rivalltam a robotra. – Be ne indítsd, amíg én nem adok rá parancsot!

– Becsületszavamra nem értem – hüledezett Zsó férje. – Kik neked ezek a vakondok, hogy feláldoznád értük magadat?

– Nekem senkik, mindössze...

Hogy a gutába magyarázzam el neki, amit én sem értek igazán. Nem állítom, hogy sosem tettem fel ezt a kérdést magamnak, hanem a válasz különösképpen sohasem izgatott. Ez van és kész! Engem már csak ilyennek teremtett az Úristen. De mit mondjak a sógornak?

– Elég a gatyázásból! – fogyott el a sógor türelme, miután hiába várt a válaszra. – Kapitány, még egyszer nyomatékosan felkérlek, induljunk!

A robot nem mozdult.

– Jaj, ne! Mindjárt kitérek a hitemből, ha ez a pléhláda most lerobbant. Halló, drága Egyeske, defektet kaptál vagy mi a frász? – kopogtatta meg Egyeske sógorom fejét aggódva.

– Volnál szíves békén hagyni a fejemet? – pillantott rá lesújtóan a kapitány. – Egyébként tisztelettel tudatom, hogy az utasításod ellentmond Krisztián parancsának, mely szerint csak akkor induljak, ha ő ad erre parancsot.

– Micsoda?

– Ne vedd a szívedre, csak a robotika 2. törvénye szerint cselekszik, melynek értelmében minden robot engedelmeskedni tartozik az emberi lények utasításainak, kivéve, ha ezek az utasítások az első törvény előírásaiba ütköznek – csillapította édesapám.

Még akart valamit mondani, amikor a tévé adását megszakítva a következőket közölte:

Kedves nézők! Most kaptuk a hírt a xanaxi obszervatóriumból, hogy a Föld felé 40 km/s sebességgel nagy kiterjedésű meteorraj közeledik. Az ütközés valószínűsége 50%. A meteorok kis méretére való tekintettel azonban nyugodtan kijelenthetjük, hogy ha telibe is találják a bolygónkat, nem kell tartanunk semmiféle kataklizmától. Ennek ellenére a Führer és Napóleon császár felkéri a harcoló feleket függessenek fel mindenféle harci tevékenységet, és várják ki türelemmel, amíg a meteorzárpor 7-10 nap múlva elvonul.

Körkapcsolás percről percre

A közleményre Zsó férje hosszú, fájdalmas üvöltéssel reagált.

– Gyilkos! Megöllek, te briganti! Nem elég, hogy elszalasztottuk a legutolsó esélyünket, még ezzel az égi borzalommal is szembe kell néznünk miattad.

– Ne üvölts, hé, ne üvölts! – elégelte meg veje siránkozását apám is. – Ez az égi borzalom egy teljesen megszokott, időszakonként megismétlődő jelenség. Amúgy ártalmatlan, és inkább szép, mint borzalmas.

- Én nem látok egyetlen meteort sem – siettem vissza az ablakhoz.
- Mert túl messze vannak még, de majd mi is meglátjuk, amint 120 km-re lesznek az É–2-től. Egy dolgot azért nem értek: miért ez a pánik pár szilánk miatt. Remélem, a média, illetve hatóság nem titkol el semmit előlünk.
- Például?
- Hogy nem is olyan parányiak azok a szilánkok, ugyanis ha csak egy is meghaladja közülük a 10 métert, akár 300 km átmérőjű krátert is vághat a talajban, amit föld- és tengerrengések sorozata követhet, az atmoszféra globálisan felizzik, utána tornádó erejű, tüzes léglökés söpör végig az É–2 egész felszínén...
- Stb. Fölösleges folytatnod, ugyanis ezek a repeszek már a légkörben elégnék – hunyorogtam apámra, hogy ne fesse már falra az ördögöt.
- Ez biztos? – dadogta Zsó férje.
- Abszolút. De egy meteorraj akkor is meteorraj, és senkinek sem ajánlom, hogy pont ilyenkor kíváncsian repüljön.
- Én sem – engedett ezen a ponton édesapám. – Ami azonban Krisztiánvárost és az űrhajót illeti, akárhogy is alakul, oda sem most, sem ezután nem engedünk be akárkiket. Érthető? Néhány barát, ismerős még megjárja, de ennél több szóba sem jöhet, hacsak nem akarunk úgy járni, ahogy Egyeske jósolta. Vagy ti másként látjátok, mert ha igen, szavazzunk! – kapott észbe, hogy nem éppen demokratikus stílusban szövegelt.
- Nem látták. Dzsamillán kívül, aki továbbra is kitért mellettem.
- Köszönöm. Akkor megegyeztünk. Amíg nincs nagyobb baj, maradunk. Ha szorul a hurok, lelépünk, de csak akkor és nem hamarabb anélkül, hogy bárkit is vigyünk magunkkal – ült vissza apám a tévé elé, és izgatott figyelemmel kísérte, mikor jelennek meg az első meteorok.
- Megjelentek! Itt vannak! – jelezte az éj kellős közepén 30-as.
- Erre mindnyájan kirobbantunk a szabadba.
- Hát nem csodásak! – gyönyörködött bennük édesapám. – Különösen a tűzgömbök és bolidák.
- Ja, legalábbis addig, amíg egyik sem pottyan a fejemre – tértem vissza ásitózva aludni.
- Alig horpasztottam pár órát, amikor apró durranások rezgettették meg a levegőt. Felszöktem az ágyból, és ismét odarohantam az ablakhoz. Semmi változás, csak a tegnapi, ártalmatlan tűzijáték fogadott. No, majd a tévé részletesebben értesít.

Tisztelt nézők, Édenkert lakói, röviden megismétljük hajnali közleményünket: egy órával ezelőtt néhány, fél méter átmérőjű meteorit csapódott a talajba. Anyagi kár nem keletkezett, és emberi áldozatokról sem tudunk, ezért mindenkit felkérünk, őrizze meg a nyugalma, annál is inkább, mert a Világtanács és minden idők legdicsőbb császára, Bonaparte Napóleon teljes ura a helyzetnek.

A következő napok folyamán egy percre sem kapcsoltuk ki a holografikus tévéket, és növekvő aggodalommal szemléltük, milyen katasztrófát okoznak a földre hullt *szilánkok*. Az egyik városban földrengés, a másikban szökőár és szélvihar pusztított. Ebből kiindulva nyilván akadhatott a repeszek közt fél méternél nagyobb hullócsillag is, melyekről persze bölcsen hallgattak. Az emberek egy része hanyatt-homlok menekült, a kevésbé érintettek megrohanták a templomokat vagy énekelve, egyházi zászlókat lobogtatva masíroztak az utcákon. Egy nyitott autón kámszás, álarcos alak, I. Ali szónokolt:

- Bánjátok meg bűneitek, és térjete vissza az Atyához!
- A kocsi mellett vonuló papok, szerzetesek kórusban ismételték szavait.
- Bánjátok meg bűneitek, és térjete vissza az Atyához!
- Tudom, hogy egyesek szerint hiábavaló, mert nem is létezik. Mások szerint ha létezik, sem hallgat meg többé, mert kegyvesztettek lettünk a szemében. Nem igaz! Sem ez, sem az,

testvérek! Isten igenis létezik, és irántunk érzett szeretete sem változott. Bízzatok hát meg benne, és állítsuk vissza közösen a régi rendet, nyugalmat, ahol egyetlen Napóleon és Hitler-féle megtévedt lélek sem uralkodhat felettünk. Ezért mindenkit felkérek dobja el a mundérját, fegyverét! Nem harcolni kell itt, hanem könyörögni a mindenható Atyához, csak most az egyszer segítsen meg bennünket, mert nagy, nagyon nagy bajban vagyunk, testvérek.

– Látjátok, amit én látok? I. Ali feltámadt, és vissza akarja terelni barikáit az akolba.

– Bárcsak el sem kószáltunk volna onnan egy percre sem! – sóhajtotta édesanyám.

– Különben? Ugyan bizony mi történt volna, ha istenfélők maradunk? Akkor nem árasztanak el a meteorok? Mellesleg honnan tudja Ali vagy bárki más, mit érez Isten irántunk? Beszélt vele, a barátja vagy apostola az Atyának? – igyekeztem a valóság talaján maradni.

– Beszélj vele te, aztán áruld el nekünk is! – gúnyolódott Zsó férje.

– Látod, ez nem is olyan számárság. Csakhogy nem Istennel, hanem Alival kellene itt beszélni, hadd magyarázza el végre, miért nem működik az É–2-t védő sugárpajzs, továbbá miért kell elhitétni még mindig a világgal, hogy az Édenben, és nem egy jobbára mesterséges bolygón haldoklunk.

– Nos, szerintem sem ártana. Annál is inkább, mert vannak dolgok, amikről csak a xanaxiak, legfőképp pedig Ali meg a Világtanács tudhatnak – értett velem egyet édesapám.

Ali szózata isteni kinyilatkoztatásként hatott a tömegre, és fegyverét, mundérját eldobva egyre többen csatlakoztak Alihoz.

– Látom, felfogtátok, mit kell tennünk ahhoz, hogy újból visszajussunk az akolba. Meggyőződése, vissza is kerülünk, amint bevonulunk Xanaxba, mely az egyetlen pont az Édenben, ahol még működik a... védőpajzs – jelentette be I. Ali diadalmas mosollyal.

– Éljen I. Ali öszentsége! Irány Xanax, legutolsó mentsvárunk! – ölelkeztek össze az édeniek.

Már nem számított, ki kicsoda: albínó, úrvándor, púpos vagy muzulmán, hiszen valamennyiünket ugyanaz a cipő szorított.

Erős vár a mi Istenünk,
Jó fegyverünk és pajzsunk.
Ha ő velünk, ki ellenünk?
Az Úr a mi oltalmunk.

– Hát nem felemelő? – hatódott meg édesapám. – Valahányszor eltávolodunk egymástól vagy Istentől, előbb-utóbb mindig vissza akarunk térni, és vissza is térünk az akolba, ami újfent azt bizonyítja...

– Hogy van Isten – mondta édesanyám.

– Ja! Ha meg nincs, kitalálunk mi egyet magunknak – gondoltam én, de ezt nem mondtam.

– Nem kellene nekünk is velük tartanunk? – morfondírozott Dzsamilla.

– Fölösleges. Ahogy elnézem, azért még mindig nem akkora a baj, mint amilyennek ezek a helyszíni közvetítések mutatják. Bolygónk nagy része sértetlen, és a technikai berendezéseink is hibátlanul működnek, egyszóval nagyobb a füst, mint a láng momentán – érveltem higgadtan.

– Alleluja! – tapsolt Dzsamilla, Zsó és Zsó egyszerre.

– Tényleg? – fintorgott Zsó férje. – Tehát semmi ok az aggodalomra. Amit itt láttunk, és láttunk most is egyfolytában olyan izé... kacsa, valami olyasmi, mint a H. G. Wells Világok harca műve volt egy Orson Welles nevű muki rendezésében¹.

– Más szempontból arra már aligha adnám a voksomat, hogy minket, vagy bárkit is beengednének Xanaxba – néztem át a sógor feje fölött hidegen. – Igaz, édesapám?

– Nono, azért ne hasonlítsd össze Krisztiánvárost Xanaxszal. Xanax, az más, az... az óriási terület, ahol több ezer, millió menekült is elférhet – magyarázkodott apa zavartan. – Másrészt

¹ Ami óriási riadalmat keltett annak idején az USA-ban, ugyanis sokan élő rádióadásként értelmeztek.

az sem éppen mellékes, elsősorban kinek a feladata megvédeni az É–2-t. Nekünk, neked vagy a császárnak?

– Elsősorban? Hát... ezen még nem töprengtem. Viszont miért mennénk Xanaxba, amikor a Terra 144 pajzsa is kifogástalanul működik?

– Akkor meg pláne nem értem, miért akar apa „lelépni” – értetlenkedett Dzsamilla.

– Nem akarok, de muszáj, és csakis akkor, ha eljön az ideje.

– Akkor meg mit hallgatsz a fiadra? Utasítsd a kapitányt, szedje fel a horgonyt azonnal! – kapta fel a fejét Zsó férje. – Vagy szerinted még mindig nem jött el az ideje?

– Nézzétek! Úgy látszik, bevált a jóslatom: senkit sem engednek a városba – szakítottam félbe izgatottan Zsó férjét.

Családom megdöbbenve tekintett a láthatatlan védőpajzs előtt toporgó tömegre.

– Szerencsétlen emberek – szánakozott Zsó húgom. – Vajon hogyan reagál erre majd a szent-
atya?

– Egyszerű: szétlöveti a pajzsot, és már be is fészkeltek magukat Xanaxba – válaszolta agresszív természetű sógorom, és mint mindig, valahányszor begurult, hátrarántotta sötétkék baseballsapkáját. – És ez igazságos is egyúttal, elvégre Xanax éppúgy az övék, mint Napóleoné.

– Nem – cáfolt rá édesapám. – Az övéknek övék, de hogy fegyverrel támadjon rájuk? Hát ezt nem hiszem. Egy pap, egy ilyen szent ember sosem tenne ilyesmit, hiszen épp nemrég szőlított fel mindenkit, dobja el a fegyverét.

– Hacsak azért nem, mert nincs is olyan eszköze, amivel nekimehetne Xanax szupermodern pajzsának – találgattam én, mert milyen fegyverrel rendelkezhet egy szerzetessé degradálódott expápa.

Hogy ezért vagy nem ezért, nem tudom, de tény az, hogy valóban nem ostromolta meg Xanaxot, csupán környezeti menekültstátuszt kért a császártól. Ezt a kérést támogatta Hitler is, aki időközben szintén csatlakozott Alihoz.

– Tündéri! Már csak ő hiányzott! – vesztettem el minden reményem. – Ez az örült még ha mellőzte is mindedig, most biztosan beveti a Dolfikát, ha Napóleon véletlenül nemet mond, azzal *acta est fabula*¹.

– Körülbelül. Mindezt leszámítva, amúgy sem megy semmire, ugyanis ha befuccsol a védőpajzs, az már senkinek, tehát neki sem nyújt védelmet.

– Hopp, erre nem is gondoltam! Akkor lehet, hogy kizárólag szép szóval, Isten áldásával, ajándékokkal stb. igyekszik célt érni?

– Miért, te mit tennél a helyében? Föltéve, hogy időd is volna rá? – dőlt hátra a székén apám fáradtan.

Immár teljes egy hete bámulta ő is meg mi is a 3 D-s TV-k holografikus képeit, az egyetlen eszközt, mely összekötött bennünket a külvilággal. Már napok óta nem láttunk mást, mint földrengést, kiáradt folyókat és néhány mérgesen köpködő tűzhányót szépen szóló frázisokkal spékelve: *kitartás, testvérek, nyugalom! Még néhány nap és helyreáll az egyensúly*. Ezek a mondatok virítottak a plakátokon, ezt zengték a tévék, rádiók, utcai hangszórók, bár érdemben semmi sem változott. És arról sem esett szó egyszer sem, hogyan vélekednek minderről a tudósok, a nemzetbiztonsági és katasztrófaelhárító szerveink. A nyolcadik nap aztán hirtelen kitisztult az ég, és eltűntek a Földet bombázó kő-, vas- és jégdarabok. A bolygó fellélegzett.

– A veszély ezzel ugyan még nem múlt el, bár most már valóban bármikor elhagyhatjuk az É–2-t – nyújtóztattam ki meggémberedett tagjaim. – De, ismétlem, itt még nem tartunk – tettem hozzá gyorsan baseballsapkás sógoromra sandítva.

– Még mindig nem? Akkor miért ragaszkodnak Xanaxhoz továbbra is Hitlerék?

– Ki tudja? Hitleren, de Alin sem könnyű ám elmenni, mert egész más srófra jár az agyuk, sógorkám.

¹ Vége a színjátéknak. Az ókori római színházakban ezekkel a szavakkal jelentették be az előadás végét.

– Pszt, a császár akar beszélni! – intett csendre Zsú húgom.

– Excellenciás uraim, tisztelt édeniek! Most kaptuk a hírt a xanaxi csillagvizsgálóból, miszerint véget ért a meteoreső.

Az emberek akkora üdvívalgásba törtek ki szerte a világon, hogy Napóleon percekig nem folytathatta a beszédét. Akik netalán kételkedtek benne, most azok is elhitték, hogy amit láttak, nem filmes trükk, sem káprázat, hiszen maga a császár is megerősítette.

– Köszönöm az eddigi türelmet, megértést, de most menjetek haza nyugodtan. A veszély elmúlt, többé nincs mitől félnetek – tévedt Napóleon tekintete Ali magasra tartott kezére. – Felséges testvérem? Úgy látom, szeretnél valamit mondani.

– Igen, szeretnék – engedte le kezét a volt pápa. – Ha nem haragszol.

– Isten őrizz, parancsolj! Tehetek valamit értetek?

– Gloria in excelsis Deo! Dicsőség a magasságban Istennek! Tény, hogy a meteorrajt megúsztuk, de az apokalipszis lovasai még mindig itt dobognak mögöttünk. A föld, nem ijesztgetésként mondom, de még reng, a folyók, sőt, már a tengerek is áradnak.

– Irgalom atyja, ne hagyj el! – vetett keresztet Balambér.

– Hova menekülhetnénk hát, ha nem Xanaxba, mely védőpajzsának köszönhetően mindnyájunknak tökéletes védelmet biztosít.

– Azílum!¹ – kiáltotta egy csuklyás szerzetes.

– De testvérek, higgyétek már el végre, hogy a veszély elhárult, az itt-ott előforduló kisebb természeti csapások pedig igazán nem annyira súlyosak, hogy emiatt menedékjogot kelljen kérnetek. Mellesleg az sem éppen helytálló, miszerint a védőpajzs mindnyájunknak védelmet biztosít. Részben talán, de hogy egy egész bolygónak? Ez nem csak túlzás, abszurdum, sőt, momentán már részben sem, mert egyetlen négyzetméternyi szabad helyünk sincs – feszengett Napóleon.

– Szóval minden veszély elhárult – ismételte Hitler epésen. – Valószínűleg ezért van bekapcsolva Xanax körül még mindig a védőpajzs.

– Eh, mit, engedjen be, vagy bevetjük a Dolfikát – fenyegetődzött egy IMSZ-karszalagos katonára.

– Ugyan, dehogy vetjük be – intette le Ali bosszúsan. – Bocsáss meg neki, nagy császár, ez az atyafi nem tudja, mit beszél. Mi megértjük, hogy... haragszol ránk, és egyetlen négyzetméternyi szabad hely sincs a számunkra, de...

Most következik az ajándék, Isten áldása vagy átka, attól függ.

– De legalább velük tegyél kivételt! – mutatott a Xanax körül dekkoló tömegre.

– Mi az hogy csak velük, meg hogy haragszik ránk? – vágott a szavába Hitler mérgesen. – Nem harag kérdése ez, hanem a Világtanács által szentesített jogszabály, mely minden menekültnek egyforma esélyt biztosít, ennek értelmében követelem, bocsássatok be minket is.

– Én viszont könyörgök, legalább őket ne hagyd elveszni. Emlékezz Jézus szavára: „Kérjétek, és megadatik néktek. Keressetek, és találtok. Zörgessetek, és megnyitattik néktek. Mert aki kér, mind kap, és aki keres, az talál, és a zörgetőnek megnyitattik.”

Kissé mellétrafáltam. Ennek esze ágában sincs bárkit is megáldani vagy megvenni, mindazonáltal már az is szép tőle, hogy ilyen szépen könyörög.

– Szép szavak – ismerte el a császár is. – De csak szavak, frázisok, melyek mögött semmi sincs. Téged, testvérem, csak annyira érdekel a nép sorsa, mint a barátodat, Adolfot. Mindössze az a különbség, hogy ő nem is titkolja. Szerencsére rájöttünk, ki rejtőzik e mögött a szerény szerzetesi gönc mögött, úgyhogy, légy szíves, ne példázgass te nekünk itt Jézussal.

– Rejtőzöm? – rezzent össze a *szentatya*. – Érdekes állítás. Volnál kegyes megmagyarázni, hogy érted, illetve... Hagyjuk a magyarázatot inkább arra az időre, amikor már nem dörög az ég felettünk, és mindnyájan biztonságban hajthatjuk álomra a fejünket.

¹ Menedék(jog).

- Emeld fel a csuklyádat!
- A... a micsodát?
- A csuklyádat. Hadd gyönyörködjünk végre szeplőtlen arcodban, amit eddig, miért, miért nem, évtizedekig takargattál előttünk.
- Kérlek, ha csak ez a baj – nyúlt Ali a bő, háromszögletű csuklyához, mely alól csupán a szája látszott ki; egy pillanatra megtorpant, aztán mégsem vette le.
- Aha! – bazzsalygott Napóleon. – Ragyás az arcod, megértem.
- Szó sincs róla, csak...
- Vedd le a csuklyád, látni akarom az arcodat! – rikoltotta egy kerekesszékekben ülő mozgássérült.
- Én is – furakodott közelebb Alihoz egy kék burkába öltözött muszlim nő.
- Ám legyen – hajolt Ali kegyesen feléjük, és egy hirtelen mozdulattal lerántotta fejről a kapucnit.
- A csuklya alatt nemes vonású, tiszteletet parancsoló arc sugárzott.
- Nem csúf maszk – pattintott az ujjával Napóleon odabent. – Levennéd azt is a kedvemért?
- Miből gondolod, hogy maszkot viselek?
- Nem viselsz?
- És ha igen, kit irritál? Kinek burka, kinek álarc tetszik. Én a maszkot szeretem. Tessék!
- Egy úrvándor! – kiáltottak fel meglepetésükben a menekültek.
- Úgy van, egy úrvándor, egy mutáns, hölgyeim és uraim, akinek a kezét olyan hadvezérek csókolgatták, mint Adolf Hitler például.
- Az eszed tokja csókolgatta! – fisztulázott a Harmadik Birodalom hírhedt Führere. – És, biztosítalak, félrevezetni sem vezetett félre egy percre sem. Ahhoz hamarabb kellett volna felkelnie, mint ahogy neked is, ha velem húzol ujjat, Kis Káplár – tajtékzott a másik Kis Káplár, illetőleg Tizedes, s tán még Dolfikát is előkapja mérgében, ha tekintete nem téved a Xanaxtól 10 kilométernyire hömpölygő tengerre.
- Cunami! – figyelt fel mindenki irtózva a kb. 100 m magas hullámra, noha ezt még csak virtuálisan, a televíziók körkapcsolása révén láthatták. De ami virtuális most, nemsokára valóság, mert mi az a 10 km távolság egy 500-1000 km/óra sebességgel haladó szökőárnak?

- Szerencsétlen emberek – sajnálkozott édesanyám. – Alinak, Hitlernek mindegyiknek konyec, ha a császár továbbra is köti az ebet a karóhoz.
- Hátha mégse. Csak egy percet várjunk még! – bizakodtam, de hiába: Napóleon nem tágított. – Sajnos nincs más megoldás, minthogy mi fogadjuk be őket. – Egyeske – határozottam el magam –, felszállunk! Irány az É-2 fővárosa!
- Márpedig nem szállunk – fogta rám ekkor sugárpisztolyát Zsó férje, Balambér. – Pontosabban, felszállunk, de az ürbe, kisapám.
- Hé, ne vacakolj azzal az izével! – siettem hozzá meggondolatlanul, de egy lábam elé lőtt fénycsóva meggyőzött arról, hogy komolyan vegyem a kis sógort.
- Még egy lépés, és lelőlek. Meg téged is – vette célba Egyest is.

– Balikám, ne bomolj! Te most nagyon fáradt vagy. Mostanában alig aludtál valamit. Ajánlom, feküdj le, és aludd szépen ki magad. Meglátod, mire felébredsz, kitisztul az ég, csiripelnek a madarak.

– Hogyne, a másvilágon. Csakhogy én jobban kedvelem a miénket, és ha te nem utasítod a kapitányt, utasítom én, mit tegyen.

– Bali, Bali, dobd el, kérlek, azt a revolvert! – rimánkodott a neje is.. – Ha mennünk kell, hát elmegyünk, ám attól még nem kell lelőnöd a sógorod. Felszállunk mi e nélkül is, igaz, Krisztián?

– Okvetlenül, megígérem – hazudtam, amit kezdtem lassan én is megszokni. – Ideadnád a stukkered!

Balambér tekintete szinte átfúrta az agyamat.

– Nem, nem hiszek neked! Mars a pilótafülkébe!

Mit tehattunk, bemarsoltunk.

– Foglaljanak helyet, uraim! Úgy, úgy, nagyon helyes! Most pedig, sógorkám, bírd rá ezt a pléhdobozt, aktiválja a teknődet, különben lelőlek – rántotta hátra baseballsapkáját.

Nem is vontam kétségbe, ugyanis akkor már senki sem tarthatta volna vissza Egyesket, hogy engedelmeskedjen Balinak.

– Kapitány...

Hirtelen vakító vörös fény árasztotta el az űrhajót. Először villámcsapásra tippeltem, de nem az volt. A műszerek mutatói elkezdtek előre-hátra mozogni, és furcsa, sziszegő hangokat hallottam. Aztán megrendült a föld alattunk, s a következő percben már csúsztunk, zuhantunk is lefelé.

A 3. Antikrisztus

Hogy hány métert zuhanhattunk, sejtelmem sincs, viszont aránylag simán landoltunk.

– Jól vagy? – segített talpra Egyeske.

– Én jól, és a többiek?

– Mindnyájan jól vannak.

– Az űrhajó?

– Szintén sértetlen eltekintve néhány defektől, de majd kijavítjuk.

– Csak szaporán, szaporán, még mielőtt végképp betemet a föld bennünket. Szavamra nem sokon múlt, hogy űrhajó helyett koporsóban ébredjünk – kémleltem aggódva a magasba. – De hol van Balambér?

– Az 1325-ös fülkében barikádozta el magát a nejével.

– Helyes. Tégy róla, hogy ez így is maradjon. Közveszélyes alak. Szigorúan el kell szigetelni a családtól. Mi hol vagyunk?

– Az érzékelőim szerint egy földalatti, főképp albínók lakta város közelében.

– De szívesen meglátogatnék egy ilyen földalatti kolóniát, annál is inkább, mert már régóta tervezem, hogy körülnézek egy kicsit ideleln. Apa, anya, nem volna kedvetek egy alvilági túrához?

– Volni volna, de nem egy ilyen apokaliptikus helyzetben, amikor bármelyik percben beomolhat valami fölöttünk – utasított el édesapám fancsalin.

Így hát maradtunk, s csupán belülről szemrevételeztük a környéket. Jókorá, csatornához hasonló alagút volt. Ember sehol. Legalábbis kezdetben, aztán előóvakodtak az első albínók. Ki gyalog, ki gépkocsin járta körül az űrhajót, majd úgy, ahogy jött, csendben, a további ismerkedés szándéka nélkül odébbállt.

– Vajon mit akarnak? Csak úgy idetévedtek, vagy kémkedni küldték őket, és azóta is körülötünk szaglászna? – találgattam.

Apám arca elsötétült.

– Inkább a második. Hiába, a baj sosem jár egyedül. Nem elég ez az istenverte kataklizma...

- Boldi, a stílusod – prézsmitált édesanyám. – Nem válogatnád meg kissé a szavaid?
- Bocsánat! Szóval nem elég ez a kataklizma, a végén még fegyveres konfliktusba is keveredünk.
- Szent isten, meg akarnak támadni? – gyulladt be Zsú kajla fülű férje, Efraim.
- Az meg pláne nem hiányzik, merthogy utasszállító, nem hadihajó lennénk, sógorkám, amin pisztolyokon, no meg a sugárpajzson kívül egyetlen fegyver sincs – vallottam be kelletlenül. – Halló, Egyeske! – hívtam fel kommunikátoromon a kiborgot. – Hogy haladtok? Nagyon szeretnénk már fölszállni.
- Sajnos akadt egy kis probléma, de ne aggódj, megoldjuk.
- Tovább vártunk hol a magasba, hol a jövő-menő felderítőkre pislantva. Végül felbukkant ez utóbbiak közt egy olyan muksó is, aki nemcsak megbámult, be is akart jutni a hajóba. Eh, hadd jöjjön, így mindjárt megtudom, kifélék-mifélék, és mi célból *érdeklődnek* irántunk.
- Nevem Kató Zebulon – mutatkozott be a csilivili öltözetű szépfiú. – Albíniai lakos vagyok, és szeretnék veletek tartani.
- Hova?
- Hát ahova ti mentek.
- És ha mi épp a Földet készülünk elhagyni?
- Akkor annál inkább, kapitány, mert már nagyon cukkol ez a sok vihar, rengés, vízözön. Százat teszek egy ellen, hogy mi már nem egy egyszerű átmeneti időszak, hanem az É–2 utolsó napjait élvezzük.
- Élnek itt albínókon kívül mások is? Olyanok, mint te például? – érdeklődtem kimérten.
- Őszintén szólva nem nagyon szimpatizáltam a fazonnal. Nem bírtam a szerkóját, ahogy loytyog, illegeti magát, mint egy prostituált.
- Élnek, és újabban egyre többen menekülnek a föld alá, leginkább persze olyanok, akiknek nem jutott hely valamelyik űrhajón – kerülte el a tekintetem, miközben ő titokban alaposan megnézett magának.
- Csak nem tetszem a köcsögnek?!
- Úgy hírlik, maga Hitler is hoppon maradt. Nem mintha sajnálnám, sőt, inkább örülök, mert egy ilyen Timur Engel-féle fasiszta még Istentől sem érdemel részvétet.
- Hm, ez a köcsög még Engel korából ismerheti Adolfot, következésképp engem is.
- A SZIRP alelnökét is ismerted?
- Csak hírből. Kellene?
- Nem, de aki ennyire gyűlöl valakit, azt általában közelebbről is ismeri.
- Én nem.
- És az elnökét?
- Csak annyira, amennyire egy politikust, pártvezért ismernek.
- Lekiabált az arcáról, hogy hazudik. Ha jobban belegondolok, akár albínókém is lehetne – húztam félre apámat.
- Szerintem is, egyébként indifferens, miután megegyeztünk, hogy senkit sem engedünk a hajóra.
- Én azonban megkönyörültem rajta és befogadtam, mert hátha mégsem informátor. Hogy vehettem volna a lelkemre, hogy miattam haljon meg egyetlen ember is. Azért előtte – minden meglepetést kizárandó – még átvilágíttattam egy robottal.
- Ejnye, szépfiú, nem bízol meg bennem?
- Dehogynem, de minden űrhajónál ez a regula. Köszönöm. Most csak azért imádkozz, hogy fel is tudjunk majd repülni.
- Hogyhogy?
- Defektet kaptunk, úgyhogy akár vissza is léphetsz, ha nincs türelmed bevárni, amíg szervizeljük a problémát.
- És az mikor lesz?

– Egy perc, nap múlva? Erre én is kíváncsi lennék, mint ahogy arra is, miért nem lépnek kapcsolatba velünk az albínók. Te nem tudod?

– Nem, de nem is érdekel. Ők sem jobbak ám a Deákné vásznánál.

Alig szállásoltam el Katókat, eltűntek az albínók, egyedül mi rostokoltunk még Albínia környékén. Végül 24 óra kényszerpihenő után jelentette Egyeske, hogy még egy-két javítás, és felhúzhatjuk a horgonyunkat. Csakhogy mi történt? Az egyes albínók helyett egy egész, állig felfegyverzett hadsereg robogott elő a városból. Mellette Szergej Szergejevics Gorgyjejev kémrái nyargaltak, s mire feleszméltünk, már körül is fogták a röpcsinket.

– Hívjátok ide Zebulont! – parancsoltam 40-esre.

Nem találta, tehát mégiscsak spicli volt, körülnézett, dokumentálódott. Még az sem lehetetlen, hogy megbabrált egy-két szerkentyűt, aztán lelécelt, hogy ómagyar szlengben fejezzem ki magamat. Na, így nyissunk ajtót manapság, ha zörgetnek az ajtónkon. Hogy ismert engem, az már hóttuti, talán vérig is sérthettem valamivel valamikor, és most eljött megbosszulni a sérelmét. Igen, ez valószínű. De miért nem emlékszem én is rá?

Családom megrémülve bámult ki az ablakon.

– Mit akarhatnak tőlünk az albínók? – rebegte Dzsamilla elfehéredett ajakkal.

Rögtön megtudtuk, amint az albínók hívójelére bekapcsoltuk egy kommunikációs csatornát.

– Itt XV. Szundjata Keita, Albínia királya – tűnt fel a képernyőn egy afrikai népviseletbe öltözött albínó. – Felszólítom a Terra 144 parancsnokát, Antal Krisztiánt adja meg magát, és hagyja el teljes legénységével együtt az űrhajót! – makogott édenül.

Na, tessék, még egy ismerős, akiről fogalmam sincs, kicsoda!

– Itt Antal Krisztián, a Terra 144 tulajdonosa. Először is üdvözlünk, nagy király, másodszor megkérdezhetem, honnan ismersz engem, méghozzá név szerint?

– Ezt talán most mellőzzük, a lényeg az, hogy ismerlek. Téged is, meg a Terra 144 gépeit is erősségeivel és hibáival együtt természetesen.

– Köszönöm a megtisztelő figyelmet, de talán beavatnál abba is, miért hagyjam el a saját űrhajóm?

– Mert elkobozzuk az egy örök, igaz Isten nevében, aki Hitler, Napóleon és miattad bünteti a bolygónkat.

– Miattam is? Hát ez fölötte érdekes. És mi lesz, ha erre a kérésre sugárágyúkkal felelek, ssss, s már el is füstölögtek a tankjaid – húztam az időt bízva Egyeskében, aki feltehetően szintén hallgat minket, és mindent megtesz azért, hogy még idejében kirepüljünk Szundjata Keita felséges markából.

– Ez nem kérés, hanem parancs volt – emelte fel ujját XV. Szundjata Keita fenyegetően. – Az ágyúiddal pedig ne blöffölj, mert úgyis tudjuk, hogy nincsenek.

Naná, hogy tudják, hiszen én magam kottyantottam ki Zebulonnak.

– Oké, elismerem, alapos munkát végzett az ügynököd, de akkor, ugye, azzal is tisztában vagy, felséges királyom, hogy bár támadó fegyvereink nincsenek, olyan védőpajzzsal rendelkezünk, mely a legerősebb sugárzásnak is ellenáll.

– Sugárzásnak lehet, de mit szólnál egy belül elhelyezett pokolgéphez? – mosolygott kárörvendően Albínia királya. – Abban meg ne reménykedj, hogy megmenekülsz, ha felszálltok, mert egy pokolgép odafönt is úgy robban, mint idelent. Legfeljebb nem alulról, hanem felülről repültök az örök vadászmezőkre. Na, még mindig nem vagy hajlandó átadni az űrhajót?

Ettől tartottam, annak ellenére, hogy alaposan átvilágítottam Zebulont, és akkor nyoma sem volt semmiféle bombának. De ki tudja, talán léteznek olyan technikák, melyek a legjobb dektort is átverik. Mi tagadás megszeppentem, de apa meg az egész család is, és kézzel-lábbal integettek, fogadjam el az indítványt.

– Vagyis cseréljünk: felséged megy, mi meg maradunk, bízva abban, hátha mégis megkönnyörül rajtunk az Úristen.

– Ami mindenképp jobb lehet, mintha felrobbantanám az űrhajót – vigyorgott a harci díszekben pompázó törzsfőnök.

Kétségtelenül, föltéve, hogy valóban megteszi, mert hajó nélkül ő sem hagyhatja el az É-2-t – próbáltam kiolvasni az arcából, miben sántikál ő királyi felsége.

– Jobb, hogyne, de mit segít ez rajtatok?

– Semmit, leszámítva azt az elégtételt, hogy nem egyedül masírozunk a pokolba. De hogy lássátok, kivel van dolgotok, tesztek egy utolsó ajánlatot: megkímélem az űrhajót, viszonzásként azonban befogadtok engem is.

Gyanúsán hamar engedett, ami csak megerősítette a gyanúmat, hogy nincs ezen az űrteknőn semmiféle pokolgép. Esetleg, nagy valószínűséggel, míg, ha én engedek, biztosan mindketten jól járnánk. Bele is mentem volna a dologba, ha először *kér* erre, és nem egy pokolgép távirányítójával a kezében akar nekem *diktálni*.

– Nagyon sajnálom, de ragaszkodunk a mi kedves, megszokott teknőnkhez – füstölgött bennem a kisördög. – Hiába, mi már ilyen ragaszkodó típus vagyunk. Pápá, kézcsókom felséges nejednek.

Családom úgy meredt rám, mint akinek nincs ki egy kereke, de maga Szundjata Keita vigyora is vicsorgássá alakult.

– Rossz döntés, nagyon, nagyon rossz döntés, ám legyen, ti akartátok – emelte fel a távvezérlőt. – Szemet szemért, fogat fogért... Megnyomjam?

– Ne! – hangzott fel váratlanul az ajtóban.

Baseballos sógorom volt kezében a jól ismert mordállyal. Célzott, és lőtt. Hanem a keze anynyira remegett, hogy nem talált. Másodszor is lőtt volna, s talán el is trafál ezúttal, ha Dzsamilla Bali mögé lopózva fejbe nem vágja egy vázával.

– Kösz! – fordultam ismét az ernyő felé, de már csak a sötét monitor ásított rám, mint egy fekete lyuk az égbolton.

Vajon mi történt? Csütörtököt mondott a kommunikátor, vagy őfelsége gondolta meg magát, és angolosan távozott? – lestem ki a gépből, hadd lássam, ott dekkolnak-e még az ágyuk, harc-kocsik. Ott voltak.

– Egyeske? – hívtam fel mobilon ekkor a kapitányt. – Meddig lacafacázol még azzal a kutyüvel?... Mi, kész? Tündér vagy – tévedt tekintetem az egyik albíniai zászlóra.

A lobogón fekete alapon három arc vöröslött: Hitler, Napóleon és harmadikként az én képem a következő felirattal: Antikrisztus.

– Szentséges ég – tántorodtam vissza sikoltva –, én vagyok a 3. Antikrisztus!

Utószó

„Letészem a lantot. Nyugodjék.” Nem bíbelődöm többé a blogommal: elfáradtam, kiégtem. Eddig még el-elszórakoztatott, ma már nem találok benne örömet. Sajnos másban sem, hiába sikerült sértetlenül elhagynunk az É-2-t. Mert sikerült, ugyanis valóban jól tippeltem: nem volt semmiféle pokolgép a gépünkön. Eleinte még élveztem a szabad, viszonylag veszélytelen életet, aztán lassan visszacsúsztam abba az állapotba, amikor még hit és cél nélkül, bolygó zsidó módjára csámborogtam a kozmoszban. Azóta bizony elég sok tej csorgott le a Tejúton, melynek során rá kellett eszmélnem, hogy: 1. A világ többnyire nem annak tart, aminek mi érezzük magunkat. 2. Régen amiatt bánkódtam, amiért ilyen tökéletlennek teremtet az Úristen. Ma már sokszor azon kapom magamat, mennyivel jobb lenne, ha semmit sem tudnék, érteneék.

Amúgy kitűnő robotorvosaim gondoskodásának köszönhetően jól vagyok. Egyeske szerint azért nem árthat, ha már most klónoztatom magamat. Nem, tényleg nem árthat, bár a régi módszer, az elevenszülést jobban favorizálnám. Elvileg, ugyanis gyakorlatilag előrehaladott korunk miatt amúgy sem lehet már gyerekünk. Egyébiránt a klónozásnak is megvan a maga előnye: minden emlékem, egész személyiségem megmarad, egyszóval újjászületésem után is

ugyanaz leszek, aki azelőtt. Csak úgy az érdekesség kedvéért jegyzem meg, hogy a szüleim már klónoztatták is magukat. Ja, és még valamit! Azért titokban el-eljátszom az ötlettel, mi lenne, ha mégis inkább meghalnék. No persze, *ha én is akarom*.

– Krisztián, promenád!

Dzsamilla hívott sétálni. Ebből általában ő sem, de én sem igen szoktunk engedni. Hétfőn promenád, és ma éppen hétfő van, de hadd soroljam a többit is! Kedden kertészkedés, szerdán úszás, csütörtökön fitnessz, pénteken dumaparti, szombaton kaszinó, vasárnap pihenőnap. Elismerem, nem a legszínesebb hetirend, de nincs is többre igényem. Ezt a blogocskát pedig még ma megsemmisítem. Vagy suvasszam inkább a többi digitális limlom közé, hátha egyszer még meghallgatja valaki? Föltéve, hogy a jövőben lesz még, aki meghallgassa. Dzsamilla szerint lesz, bár semmi jelentősége, miután úgyis csak a magam szórakoztatására naplóztam néhány érdekesebb gondolatot, eseményt. Hát... nincs kizárva, azért nem bántam volna, ha másokat is „elszórakoztatnék” időnként, mi több, tanulnának is mindabból, amit én tanultam (vagy nem tanultam.) De minek? Elég, ha felnézünk az égre, és már ki is találtuk, milyen sors várhat a világra. És én újabban elég sűrűn fürkészgetem a mennyboltot. Hogy jobban és többször láthassam, odahúztam ágyamat az ablakhoz, és onnan integetek búcsút a távozó csillagoknak, melyekből egyre kevesebb csillog az éggömbön. Hja, az a fránya hidrogén meg hélium sem tart örökké, és ha az nincs, csillag sincs, ergo világegyetem sem létezhet. Az már csak hab a tortán, hogy maga a világ is gyorsuló, immár fényt meghaladó sebességgel (mamma mia!) távolul, foszlik semmivé. Ezek után hol keressem még Atyámat, egyáltalán van értelme keresni, amikor lassanként minden teremtményét, végül önmagát is felfalja?

TARTALOM

5 Mrd 1	1
5 Mrd 2	4
5 Mrd 3	4
5 Mrd 33	6
5 Mrd 248	8
5 Mrd 278	11
5 Mrd 279	11
5 Mrd 500	12
5 Mrd 507	14
5 Mrd 510	17
5 Mrd 512	18
5 Mrd 532	22
5 Mrd 534	24
5 Mrd 536	27
Paradicsom a Paradicsomban	27
Tabuk	29
Sorsfordító kihallgatás	30
Tisztaság, szegénység, engedelmesség	33
Dr. Moreau szigete	40
Az igazság órája	43
SZGP	48
SZIRP	51
Világbirodalmi távlatok	56
Xanaxban	66
Hadiösvényen	74
Albínók	80
Si vis pacem, para bellum	84
Dolfi	91
A bemutató	93
Zöld asztalnál	96
A harmadik hadsereg	100
Körkapcsolás percről percre	103
A 3. Antikrisztus	109
Utószó	112